

TORSDAGEN DEN 9 OKTOBER 2008

ORDFÖRANDESKAP: GÉRARD ONESTA

Vice talman

1. Öppnande av sammanträdet

(Sammanträdet öppnades kl. 9.00.)

2. Inkomna dokument: se protokollet

3. Parlamentets användning av unionens symboler (ny artikel 202a) (debatt)

Talmannen. - Nästa punkt är ett betänkande (A6-0347/2008) av Carlos Carnero González, för utskottet för konstitutionella frågor, om att i Europaparlamentets arbetsordning införa en ny artikel 202a om parlamentets användning av unionens symboler (2007/2240(REG)).

Carlos Carnero González, föredragande. – (ES) Herr ordförande, det beslut som föreslås kammaren i mitt betänkande är framför allt politiskt, i ordets rätta bemärkelse. Det formella beslut som vi står i begrepp att fatta utgör, även om det är högst relevant, bara en liten del av det hela.

Vi står i själva verket i begrepp att ändra vår arbetsordning för att ge officiell status åt någonting som redan är verklighet, någonting som unionens olika institutioner har gjort i årtal. Jag skulle vilja påminna ledamöterna om detta.

Vi förslår att kammaren ska använda unionsflaggan i alla sina möteslokaler och vid de mest formella tillfällena, till exempel vid konstituerande sammanträden och besök av statschefer. Vi föreslår också att unionens hymn ska spelas vid dessa tillfällen, att mottot "Förenade i mångfalden" ska finnas på alla våra skriftliga dokument och att Europadagen ska firas.

Herr ordförande! Även om ni var för idén, föreslår vi inte att euron ska användas som symbol. Vi anser trots detta att euron är ett mycket bra verktyg, ett fantastiskt instrument som utan tvivel hjälper oss att hantera den internationella finanskrisen. Var skulle vi stå utan euron? Vi skulle än en gång ha befunnit oss i en plågsam situation av konkurrensbetonad devalvering som skulle ha tvingat ned vår realekonomi på knäna inför den internationella finansspekulationen.

Den viktigaste aspekten av mitt betänkande är det politiska budskapet till medborgarna. Det budskapet är väldigt tydligt: unionens symboler lever i högönsklig välmåga inom den institution som på ett mer direkt sätt än någon annan representerar de 500 miljoner invånarna i våra 27 medlemsstater. Detta innebär att den konstitutionella processen, som lanserades 2002 i samband med Europeiska konventet, lever vidare trots många och stora hinder och motgångar.

Konventet, som jag och flera andra av de närvarande ledamöterna hade äran att delta i, ställde sig inte det minsta tveksamt till att för första gången inkludera EU:s symboler i unionens primärrätt. Detta innebar ett lyckligt slut på den märkliga situation där det viktigaste regelverket inte erkände det som allmänheten sedan länge accepterat: symbolerna.

Beslutet i det fallet togs enhälligt, och ingen ifrågasatte det under ratificeringsprocessen: tvärtom var det en av de bestämmelser som välkomnades mest av dem som stöder Europa. Därför måste jag säga att det kom som en stor överraskning när den regeringskonferens som antog Lissabonfördraget beslutade att de europeiska symbolerna inte skulle nämnas alls i detta dokument.

Vi kan faktiskt, genom vårt beslut i dag, rätta till det felet. Vi ändrar naturligtvis inte i primärrätten, men vi kan dra vårt strå till stacken och ta ett steg närmare en formalisering av unionens symboler inom den institutionella ramen.

Symboler är ett uttryck för ett gemensamt mål och gemensamma värderingar. I fallet med Europa är det en önskan om att bygga en union av och för alla medborgare som vill ha enighet, frihet, demokrati, rättvisa, jämlikhet och solidaritet – europeiska värderingar som vi också betraktar som universella.

Symbolerna hjälper oss också att fastställa vilka vi är och vilka vi vill vara i relation till resten av världen, som känner igen oss på dessa symboler. Vem har till exempel inte känt sig stolt över att få representera unionen inför valobservatörsvästen?

Dessutom hjälper symbolerna oss att minnas var vi kom ifrån den dagen då vår berättelse om enighet, tillväxt och frihet tog sin början.

Det som parlamentets ordförande sa i Madrid för några dagar sedan om ungdomar och historia hänger mycket ihop med symboler. Vi måste påminna unga människor om var vi kommer ifrån, vilka vi är och vart vi är på väg. Symboler framför detta budskap snabbt och tydligt. De splittrar oss inte, utan enar oss. Detta är inte bara en stor dygd, utan mer än någonting annat en enorm fördel.

Herr ordförande! Den underbare författaren Aldous Huxley har sagt att det viktigaste inte är erfarenheten, utan vad man gör med erfarenheten. Samma sak kan sägas om symboler. Flaggan är inte avsedd att vara en ikon, utan att användas i vårt vardagsliv för att stärka den enighet som vi är kända för.

József Szájer, för PPE-DE-gruppen. – (HU) Herr ordförande, jag besökte Kiev nyligen, och det gick knappt att se det ukrainska utrikesdepartementets byggnad eftersom den hade dekorerats med en europeisk flagga som täckte tre våningar. Om denna symbol kan respekteras och äras på det sättet utanför Europeiska unionen, är jag säker på att vi inom unionen också kan behandla symbolerna med respekt. På den här punkten skulle jag vilja rätta min kollega, som har sammanställt ett utmärkt betänkande. Regeln om Europeiska unionens symboler är i nuläget en del av gemenskapens regelverk, av den europeiska lagstiftningen: flaggan med tolv stjärnor på blå bakgrund, hymnen som bygger på *Ode till glädjen*, stats- och regeringschefernas möten som pågår sedan länge, till och med Europaparlamentets säte i Strasbourg, och naturligtvis våra möten i Strasbourg. I nuläget finns det inget tomrum i regelverket, eftersom det finns regler för Europeiska unionens symboler, vare sig de tas upp i Lissabonfördraget eller inte.

Samtidigt har detta betänkande det viktiga syftet att reglera hur vår institution, Europaparlamentet, hedrar vår fana. Det är min övertygelse att känslan av identitet, av var vi hör hemma, är mycket viktig. Vi talar ofta om att våra medborgare inte förstår vårt komplicerade Europa. Symbolerna är ett sätt att angripa det problemet och hjälpa dem att känna sig närmare Europeiska unionen. Många, många människor är fästa vid de här symbolerna och hedrar och respekterar dem, och jag är säker på att det är av stor betydelse även för oss engagerade européer här i parlamentet att införa en regel för hur vi använder Europeiska unionens symboler inom vår egen institution. Tack för att ni lyssnade.

Costas Botopoulos, för PSE-gruppen. – (EL) Herr ordförande! Varför är det så förfärligt viktigt att vi gör sådana ansträngningar och håller den här debatten om Europeiska unionens symboler, särskilt nu? Jag tror att det finns två anledningar. Först och främst måste vi inom Europaparlamentet, genom vårt sätt att sköta våra dagliga uppgifter, visa att EU handlar om mer än bara lagtexter. Låt mig få påminna er om att symbolerna, precis som föredraganden har sagt, har sitt ursprung i det konstitutionella fördraget. Man gjorde ett försök att institutionalisera dem, men det är mycket betydelsefullt att vi här i dag fortsätter ansträngningen att hålla dem vid liv. Varför? Därför att de råkar visa att Europa inte är uppbyggt på bristfälliga lagtexter, som är nödvändiga men svåra att förstå för de olika nationerna. Det råkar vara så att de – och tänk så bra det fina grekiska verbet passar in här – symboliserar någonting annat, nämligen ett politiskt projekt, en idé om Europa. I den bemärkelsen anser jag att de måste hållas vid liv, i synnerhet i dag.

Den andra anledningen har att göra med vad symbolerna döljer, symbolerna bakom symbolerna: det vill säga idén om EU:s gemensamma agerande utifrån dess värderingar. Det är vad symbolerna är – ett gemensamt agerande utifrån värderingar som vi behöver känna till nu mer än någonsin.

Så om vi tänker oss att den kris som vi alla går igenom – och då talar jag inte bara om den ekonomiska krisen utan också om Europas aktuella institutionella och moraliska kris – är en symbol för dessa svåra tider, så menar jag att EU:s respons måste bli att agera gemensamt. Det betyder att vi skulle kunna göra framsteg tillsammans.

Jag tror inte att det finns något mer passande, och samtidigt inte heller något bittrare exempel än situationen på Island i dag. Landet tillhör inte EU, men det är så tilltufsats av den ekonomiska stormen att befolkningen börjar undra om de inte faktiskt borde vara en del av "idéernas Europa".

Anneli Jäätteenmäki, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr ordförande! Europeiska unionens symboler är ett sätt att högtidligt hålla den enighet som vi har uppnått och som vi hoppas kunna förstärka. Symboler som

EU-flaggan, hymnen och mottot används redan i stor utsträckning vid officiella evenemang och inom alla medlemsstater.

Den europeiska flaggan och hymnen, som vi alla känner så väl till i dag, antogs vid Europeiska rådets möte i Milano 1985. Då hade flaggan redan funnits i 30 år. Flaggan ska representera perfektion, komplementaritet och solidaritet samt symbolisera Europas enighet. Mottot "Förenade i mångfalden" är den nyaste av symbolerna. Det har sitt ursprung i ett initiativ från Europaparlamentet och kan numera ses som en definition av det europeiska projektet.

Under gårdagens plenarsammanträde sa Ingrid Betancourt från Latinamerika och Frankrike att hon drömmer om ett Latinamerika som kan samarbeta och vara så enat som Europeiska unionen. Det är tydligt att våra symboler ger oss en identitet och visar resten av världen att vi har uppnått stora saker tillsammans.

Även om jag tror på den här enigheten och hoppas att den kommer att fortsätta, så är jag besviken över att vi vid många tillfällen inte har varit enhälliga. I förra veckan till exempel bjöd Europeiska unionens ordförande, Nicolas Sarkozy, bara in fyra av medlemsstaterna för att diskutera finanskrisen. Det är mycket intressant att Europeiska unionens ordförande inte uppmärksammar unionens solidaritet och enighet. Detta uppträdande, och alla liknande uppträdanden, bidrar bara till att splittra oss istället för att ena oss. Det är ironiskt att vi är så stolta över vår enighet och solidaritet samtidigt som unionens ordförande tycks välja ut favoriter efter den viktigaste aktuella frågan.

Jag hoppas att vi genom att använda flaggan, hymnen och mottot oftare ska bli påmind om de värderingar som är avgörande för Europeiska unionens existens, men samtidigt måste vi också komma ihåg att vårt beteende är det viktigaste av allt.

Bogdan Pęk, för UEN-gruppen. – (PL) Herr ordförande! Som föredraganden konstaterade är denna debatt helt och hållet politisk till sin natur, och den förs inom ett mycket specifikt politiskt sammanhang. Jag håller med de föregående talarna om att Europa i nuläget upplever en kris vad gäller värderingar, och att värderingarna är Europas livsnerv. Påtvingade symboler som strider mot gällande europeisk lagstiftning kan inte ersätta dessa värderingar. Symbolerna i fråga förkastades av den regeringskonferens som bekräftade Lissabonfördraget. Trots det strävar parlamentet i dag efter att införa dem. Genom detta går parlamentet emot tydliga principer som säger att åtgärder som är bindande och ska införas direkt i alla medlemsstater endast kan införas genom ett fördrag.

Detta är en oacceptabel metod för att genomföra åtgärder som är avsedda att vara bindande. Det strider mot den grundläggande princip som Europeiska unionen bygger på och som innebär att internationella lagar och överenskommelser ovillkorligen ska följas. Det innebär att man kringgår den bestämmelse som förkastades i Europafördraget och inför åtgärder som syftar till att gå bakvägen för att upprätta en skenstat vid namn Europa.

Sylvia-Yvonne Kaufmann, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Herr ordförande! Jag stöder helhjärtat parlamentets initiativ om flaggan och hymnen. Den europeiska enigheten har behov av dessa symboler eftersom de för Europa närmare folket och skapar en identitet, och därför behöver de ett officiellt erkännande. Mot bakgrund av detta ser jag vårt beslut i dag som ett litet men viktigt steg mot att så snabbt som möjligt återgå till det normala.

Att ta bort hymnen och flaggan ur fördraget – och jag är naturligtvis fullt medveten om bakgrunden till detta – är och förblir en i allt väsentligt barbarisk handling mot den europeiska enigheten, som de som begärde denna åtgärd bär det yttersta ansvaret för. Faktum är att vi har spelat sådana som Ganley, Klaus och Haider i händerna: deras nationalistiska slagord om en europeisk "superstat", som riktar sig mot den europeiska integrationen, har på så sätt fått en trovärdig yta.

Det är dock bara en sida av myntet. Det finns också en annan aspekt som jag skulle vilja ta upp och som bekymrar mig precis lika mycket. Europeiska unionens medborgare varken behöver eller vill ha uppståndelse kring flaggor och hymner i Bryssel. Vad de vill ha är ett socialt och demokratiskt Europa, en union som kan erbjuda dem ett effektivt skydd mot de negativa effekterna av globaliseringen. De vill ha ett tydligt svar på frågan vad eller vem unionen skyddar – folket eller marknaderna? De vill att ordentliga åtgärder ska vidtas mot dumpning av löner, skatter och social välfärd, och de vill en gång för alla få ett slut på den galopperande kasinokapitalism som förespråkas av finansjonglörerna. För det behövs ett politiskt EU.

Hanne Dahl, för IND/DEM-gruppen. – (DA) Herr ordförande! Jag undrar om det finns någon i den här kammaren som fortfarande kommer ihåg när konstitutionen ändrades till Lissabonfördraget efter att den

avslagits i Nederländerna och Frankrike. EU:s symboler togs bort, eftersom man trodde att EU-medborgarna var särskilt skeptiska mot konstitutionens mål att göra EU till en stat. Nu är Europaparlamentet – som ju är det enda EU-organ som medborgarna kan välja till – på väg att återinföra dem. Detta liknar närmast en parodi på demokrati, framförd av institutioner som helt saknar respekt för dem de är till för. EU är till för medborgarna, inte medborgarna för EU. Därför är det olämpligt att först ta bort någonting för att uppfylla medborgarnas önskan, bara för att återinföra det några månader senare.

Jag måste säga att när det gäller den här frågan skäms jag faktiskt över att sitta i Europaparlamentet. Vi kan inte tillåta oss att få rykte om oss att svika medborgare på det här viset. Jag vill uppmana alla som hyser den minsta lilla respekt för sina väljare att rösta emot det här förslaget i dag.

Jim Allister (NI). - (EN) Herr ordförande! Parlamentet vill ha de här symbolerna av en enda anledning: för att blåsa upp sitt ego och förse EU med den utstyrsel som hör till en självständig stat.

Jag har en mycket bättre hymn och flagga, tack så mycket, och jag tänker inte byta bort dem mot Europafederalismens pråliga grannlåt. *Ode till glädjen*, som vi står i begrepp att lägga beslag på, är visserligen en fin melodi, men det är *Bjällerklång* också, och precis som *Bjällerklång* prisar den en fantasi: fantasin om att EU är bra för oss. Men till skillnad från *Bjällerklång* kommer den att skada vår nationella suveränitet och rätten att kontrollera vårt eget öde. Det är mer förstörelse än glädje!

När det gäller flaggan, som vi har stulit från Europarådet, så är det så att inte ens dess förespråkare vet vad den står för. I utskottet för konstitutionella frågor har vi lika många definitioner av vad stjärnorna betyder som det finns stjärnor på flaggan.

Som jag ser det blottlägger det här förslaget eurofilernas omättligen fanatism. Bläcket hade inte ens hunnit torka på Lissabonfördraget, som fullt medvetet uteslöt symbolerna, förrän man insisterade på att parlamentet skulle ge dem officiell status ändå.

Mina väljare vill inte ha en EU-flagga och en EU-hymn. De vill ha rätten att säga "ja" eller "nej" till Lissabonfördraget, tack så mycket!

Íñigo Méndez de Vigo (PPE-DE). - (ES) Herr ordförande! Jag skulle vilja berätta om en landsman till er, som under den franska revolutionen blev stoppad på gatan av en sansculott som frågade: "Varför bär du inte trikoloren, symbolen för revolutionen?". Er landsman svarade att man inte behöver visa på utsidan vad man känner i sitt hjärta.

Jag själv hör snarast till dem som, förmodligen av blygsamhet som en god spanjor, inte visar sina känslor utåt. Men det betyder inte att jag inte känner mig rörd när jag ser den europeiska flaggan hänga på stadshuset i Ljubljana, eller när jag vid ett möte med vår kollega Pierre Lequiller i Yvelines hörde den europeiska hymnen spelas efter Marseljäsen, eller i går när jag läste i tidningen att vinnaren av Prince of Asturias-priset, bulgaren Tzvetan Todorov, hade sagt att "Förenade i mångfalden" är vad Europa betyder i dag. Det är vårt motto.

Jag hör inte till de trångsynta personer som tror att den europeiska flaggan tävlar med nationens flagga, eller att den europeiska hymnen strävar efter att ersätta nationalsången. Det, herr ordförande, är helt enkelt löjligt.

Symbolerna visar att vi hör till en gemenskap: de utgör inte på minsta vis något försök att utrota våra olika fosterländer. De tyder på ett ökat värde, att vi delar någonting med andra européer.

Därför tror jag att Carlos Carnero González, som jag gärna vill gratulera, och utskottet för konstitutionella frågor har tagit det rätta initiativet. I dag, när vi är i färd med att "sy ihop två Europa" för att citera vår kollega Bronisław Geremek, frid över hans minne, är detta ett initiativ som visar våra medeuropéer att vi har samma värderingar. Dessa värderingar visas också utåt; bland annat, men inte enbart, med hjälp av symboler.

PPE-DE-gruppen kommer därför att rösta för detta förslag att ändra arbetsordningen, och jag ser fram emot att, precis som alla andra, känna mig rörd nästa gång jag hör "Ode till glädjen" spelas i den här kammaren.

Pierre Pribetich (PSE). - (FR) Symboler är för känslan vad allegorier är för tanken. Detta citat av filosofen Alain är, trots att det är färgstarkt, en tydlig illustration av vad dessa symboler representerar för Europeiska unionen i dag. Att lyssna på Beethovens symfoni eller fira Europa tillsammans den 9 maj är precis den typen av element som vi härnäst ska använda för att se till att Europa hålls vid liv. De är ett konkret uttryck för de värderingar som unionen bygger på, markörer som gradvis får fäste i minnet hos 500 miljoner européer.

Genom att denna regel införs i parlamentets arbetsordning kommer vår kollega Carlos Carnero González, som jag gärna vill gratulera, att ha utfört ett arbete som sänder ut ett politiskt meddelande från parlamentet

till medborgarna med utgångspunkt från dessa värderingar, något som bevisas av EU-skeptikernas motstånd. Ingen politik utan symboler! Att ge Europa en identitet genom en hymn, en flagga och ett motto är att ge de medborgare som lever och arbetar i Europa en möjlighet att se sig själva som en del av en enhet, förenad i mångfalden. Att visa upp dessa symboler på alla nivåer och inom alla institutioner är ett sätt att garantera att det finns en ständig påminnelse om de värderingar som inspirerar Europa.

Trots detta vill jag framhålla att Europa i nuläget går igenom en allvarlig förtroendekris, och att vi måste gå längre än till dessa symboliska element och tillsammans föreställa oss och återuppbygga en stark känsla av samhörighet.

Mirosław Mariusz Piotrowski (UEN). - (PL) Herr ordförande! Symboler som en flagga, en hymn, gemensam valuta och gemensamma helgdagar är inneboende egenskaper hos en stat. Det var just det som var skälet till att man beslöt att inte anta dem vid förhandlingarna om Lissabonfördraget. Att framhålla att ett beslut om att återinföra dem kan tas internt av en av de europeiska institutionerna är att spela dubbelt. Europaparlamentet är ett lagstiftande organ. Det får inte sända ut signaler om att det är acceptabelt att hitta sätt att kringgå tidigare mellanstatliga överenskommelser. Parlamentet måste agera som demokratins och lagens väktare. Om Europaparlamentet försöker återuppliva symboler som tidigare förkastats, blir det en anakronism. Man kan lätt förstå att varje institution kan vilja använda specifika symboler. Men i det här fallet måste man förstå att en större politisk dimension är inblandad, som föredraganden påpekade. Därför bör förslaget röstas ned.

Søren Bo Søndergaard (GUE/NGL). - (DA) Herr ordförande, som redan har nämnts togs de gemensamma symbolerna – hymnen, flaggan och mottot – bort från det konstitutionella fördraget när det ändrades till Lissabonfördraget. Vissa av Lissabonfördragets förespråkare hävdade till och med att detta visade att vi uppmärksammade folkets motvilja mot dem. I vissa länder använde man sig till och med av argumentet att det inte behövdes någon folkomröstning om Lissabonfördraget eftersom symbolerna hade tagits bort. Den danska regeringen fastslog till exempel i ett dokument riktat till det danska folket att Lissabonfördraget, citat, "kommer att rensas på symboliska bestämmelser om EU:s hymn, motto och flagga".

"Kommer att rensas på"! Vi bör nu fråga oss vilken skillnad detta har inneburit i verkligheten. Svaret är "ingen". Som svar på min fråga skrev kommissionen själv att det faktum att symbolerna inte nämns i fördraget inte ändrar deras status på något sätt. "Inte ändrar deras status på något sätt"! Och nu tänker parlamentet gå ett steg längre. Kanske tror en del att en mer intensiv användning av symbolerna ska väcka entusiasm för EU. Kanske tror en del att symbolerna kan maskera bristen på fördelar för folket. Personligen tror jag det inte. Många medborgare skulle bara se det som ännu ett exempel på att EU-eliten gör precis som den vill. Detta skulle sända ut helt fel signal, och jag tycker inte att vi ska anta det här förslaget.

Philip Claeys (NI). - (NL) Herr ordförande, jag undrar vad som egentligen är poängen med det här betänkandet och med den ändring av arbetsordningen som betänkandet syftar till. Enligt motiveringen så hindrar det faktum att symbolerna inte är inskrivna i Lissabonfördraget inte institutionerna från att använda dem, så varför måste de bevaras i parlamentets arbetsordning?

Vi bör placera den här debatten i den kontext som utgörs av den europeiska konstitutionen och de folkomröstningar som har ogiltigförklarat konstitutionen. Det var med avsikt som man uteslöt symbolerna i fördraget eftersom bland andra nederländarna inte vill veta av någon europeisk superstat eller de yttre symbolerna för en europeisk superstat. Sedan dess har Nederländerna ratificerat Lissabonfördraget. Vad ska vi göra nu? Vi ska ändå bevara de europeiska symbolerna i vår arbetsordning, via bakdörren.

Denna ändring i arbetsordningen är onödig. Det är i själva verket en omotiverad provokation, och det är som att visa fingret åt de nederländska väljarna och i förlängningen åt alla europeiska väljare som inte vill ha någonting att göra med en europeisk superstat. Bra gjort, mina damer och herrar!

Maria da Assunção Esteves (PPE-DE). - (PT) Under gårdagens plenarsammanträde kunde den europeiska hymnen ha utgjort en bakgrund till Ingrid Betancourts tårar. Hymnen skulle ha kulminerat i en uppmaning att gemensamt dela våra minnen och önskningar. Alla mänskliga projekt behöver en symbolisk dimension, från styrkan i de ord som vi styr Europas folk med, till representationspolitikens ritualer som placerar oss till höger och vänster i den parlamentariska debattens dialektik. Det kan inte finnas någon historia utan symboler.

Vi behöver ord, en flagga, en hymn eller ett motto. Det universella projektet Europa kan inte ta form i det kollektiva medvetandet utan kemin i symbolerna, därför att symboler målar inte bara upp en bild av den värld vi har, utan också av den värld som vi vill ha. De länkar samman förnuft och känsla djupt inom oss. Deras värde ligger i den identitetsprocess som de utlöser. Hur kan det stora projektet Europa, som bygger

på den mänskliga värdighetens enastående värde, som vänder sig mot världen och som visar vägen när det gäller rättigheter, klara sig utan en symbolisk dimension? Den europeiska idén har gett oss en lång historia när det gäller symbolers innebörd. Vi kan inte bortse från detta inom politiken, eftersom politiken bär med sig människans alla dimensioner, även det idealiska och det sublima.

Richard Corbett (PSE). - (EN) Herr ordförande! Jag är en aning förvånad över att denna ändring i vår arbetsordning har rört upp en sådan storm i ett vattenglas i vissa läger. Vi vet att medlemsstaterna för en tid sedan beslutade att inte höja den europeiska flaggan och hymnen till fördragsstatus. De valde att inte ge dem denna högre status utan låta dem behålla sin nuvarande status.

Vad är då deras nuvarande status? De är helt enkelt erkända av institutionerna. Europeiska rådet erkände dem redan 1985. Margaret Thatcher var för övrigt medlem av Europeiska rådet vid den tiden. Jag ser att vissa av hennes beundrare numera förkastar hennes beslut. Jag måste säga att jag själv var något tveksam till att anta en symbol som Margaret Thatcher valt som Europeiska unionens flagga. Till förmån för en kompromiss och konsensus mellan alla partier är jag dock villig att acceptera den.

Detta är den status som flaggan och hymnen har fått – de har erkänts av institutionerna. Det finns dock en avvikelse. Vi, Europaparlamentet, har aldrig erkänt dem i vår arbetsordning. Det är helt logiskt att vi nu snyggar till det missförhållandet och nämner flaggan i vår arbetsordning.

Jag förstår inte hur man kan ställa till ett sådant väsen om en sådan självklar sak – en sådan normal procedur som respekterar medlemsstaternas beslut att inte upphöja symbolerna till fördragsstatus. Men å andra sidan har EU-skeptikerna, inte minst i mitt eget land, alltid agerat på ett ganska mystiskt vis. Om man inser att den här flaggan har funnits i många år, och om man var med när Europa mötte USA i golf i Ryder Cup för några månader sedan, och där såg hur de europeiska supportrarna, av vilka några säkert var konservativa EU-skeptiker, viftade med den europeiska flaggan – då verkar det faktiskt lite löjligt att dessa personer nu ställer till ett sådant väsen om den här högst rimliga förändringen i arbetsordningen.

Panayotis Demetriou (PPE-DE). - (EL) Herr ordförande! Som alla föregående talare har sagt, så har Europeiska unionens symboler funnits i många år. Vad är det vi i Europaparlamentet försöker uppnå genom att ändra i arbetsordningen? Vi vill understryka vad man kallar den lämpliga användningen av symbolerna, precis som man gör i alla organisationer.

Tyvärr har vi fått obehagade reaktioner från både medlemsstater och medborgare. Reaktionerna kommer från medlemsstater som tror att om vi antar och marknadsför EU:s symboler, så kommer detta att leda till att en superstat skapas. Herregud, kan symboler verkligen skapa en sådan superstat som vissa ledamöter har talat om?

En del säger att folkens och staternas nationalanda kommer att påverkas. Om en persons nationalanda är så dålig att den kan överskuggas av en symbol för enighet mellan alla stater, då tycker jag att det som vissa kallar "nationell stolthet" är ömkligt. Sådana argument har hörts här i kammaren.

Det finns ytterligare en fråga. Om vissa medborgare och medlemsstater reagerar så negativt på symbolerna, hur kan de då fortsätta att vara medlemmar i EU, när de inte ens står ut med att se dess symboler? Det är en motsägelse.

Europaparlamentet gör rätt i att i dag gå vidare och formellt anta dessa symboler. Det är att sända ut ett budskap: EU måste utvecklas tillsammans under sina symboler för att kunna bli komplett och nå en punkt där det kan fylla sin funktion. Denna funktion är att lansera principer och värderingar i hela världen.

György Schöpflin (PPE-DE). - (EN) Herr ordförande! Vi får ofta höra synpunkten att symboler är slöseri med tid och att Europeiska unionen inte bör befatta sig med så irrelevanta frågor. Istället menar man att Europeiska unionens uppgift är att fokusera på mer matnyttiga frågor som sysselsättning och handel.

De som har den inställningen misstar sig fullständigt och har inte alls förstått vad symboler går ut på. Om man tittar noga på hur institutioner fungerar blir det snart tydligt att alla institutioner har en uppsättning symboler. Symbolerna bär på ett budskap som folk känner igen och som fungerar som en sammanfattning av institutionen. Utan institutioner kan den demokratiska politiken inte existera.

Symbolerna är alltså en nödvändig del av den demokrati som EU betraktar som central för sin identitet. Och om symbolerna vore så underordnade som deras motståndare påstår, varför skulle man då bry sig om att protestera mot dem? Europaparlamentet har, i egenskap av Europeiska unionens viktigaste demokratiska

organ, all anledning att lyfta fram Europas symboler som ett sätt att stärka banden till de europeiska väljarna. De som är emot de europeiska symbolerna ifrågasätter i själva verket den europeiska demokratin.

Man kan också hävda att vi lever i en alldeles för osäker och krisdrabbad tid för att bekymra sig om Europas symboler, och att det är fel tidpunkt för parlamentet att ägna tid åt symbolerna. Det må så vara, men tidpunkter är någonting som alltid kan och alltid kommer att diskuteras. I det långa loppet kommer det inte att spela någon roll om parlamentets och Europeiska unionens symboler diskuteras nu eller vid ett senare tillfälle. Därför ger jag mitt fulla stöd till detta viktiga och starka betänkande.

Geoffrey Van Orden (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Våra federalistvänner ska inte försöka värva Margaret Thatcher till sin sak. Hon skulle bli förskräckt över att se hur saker och ting har utvecklats i EU.

Vi har hört att det är viktigt med symboler, men ändå får vi hela tiden lugnande besked om att EU inte har någon ambition att bli en stat, trots att varje resolution och rättsakt som passerar genom det här parlamentet för oss i den riktningen. Det främsta exemplet här är förstas konstitutionen. Men den förkastades och kom sedan tillbaka igen i form av Lissabonfördraget.

För att försöka sälja in Lissabonfördraget beslutade de nationella förhandlarna att man skulle ta bort de delar av konstitutionen som kunde tolkas som ett intrång i den självständiga staten, till exempel flaggan och hymnen.

Att Lissabonfördraget skulle vara något annat än konstitutionen var verkligen ett argument som den brittiska regeringens ministrar använde när de försökte sälja in fördraget till vårt folk.

Mina väljare i östra England vill inte ha någon konstitution, de vill inte ha Lissabonfördraget och de vill definitivt inte ha en stat som heter Europa. Jag anser att det är en skymf mot dem att försöka införa de här symbolerna eller att ge dem officiell karaktär.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). - (RO) Europeiska unionens symboler gör att dess identitet bekräftas och kan vara avgörande för kommunikationen med allmänheten och deras känslomässiga koppling till EU-institutionerna.

Parlamentet har erkänt och antagit följande symboler för unionen: flaggan, som består av en cirkel med tolv gyllene stjärnor mot en blå botten, hymnen, ett utdrag från "Ode till glädjen" som kommer från Ludwig van Beethovens nionde symfoni, och valspråket "Förenade i mångfalden". Flaggan är hissad vid alla parlamentets lokaler och i samband med officiella evenemang. Genom att införa bestämmelser i parlamentets arbetsordning om hur Europaparlamentet ska använda EU:s symboler sänder parlamentet ut en stark politisk signal.

Parlamentet firar Europadagen den 9 maj. Jag föreslår att Europaparlamentet varje år ska anordna en tävling i anslutning till Europadagen där den yngre generationen får visa hur de ser på Europas framtid och framför allt hur de vill bidra till att den här framtiden ska bli verklighet.

Marios Matsakis (ALDE). - (EN) Herr talman! I den norra delen av europeiska Cypern – på Kyreniabergen – kan man se en väldig turkisk flagga som är en kilometer lång, men ingen EU-flagga. I hela norra delen av Cypern finns det en mängd turkiska flaggor, men inga EU-flaggor. Detta symboliserar inte Europas enhet, utan den splittring som den turkiska armén har åstadkommit i ett litet EU-land.

Med de pågående anslutningsförhandlingarna mellan EU och Turkiet samt de fredssamtal som är på gång på Cypern måste EU utöva starka påtryckningar på den turkiska regeringen att ta bort sina trupper och deras symbol från Cypern och låta vår stolta EU-flagga vaja fritt i det här hörnet av EU. På Cypern symboliserar EU-flaggan enhet. Den turkiska flaggan symboliserar splittring.

Låt oss alla hjälpa till för att EU-flaggan ska kunna vara hissad i hela Cypern så snart som möjligt.

Andrew Duff (ALDE). - (EN) Herr talman! Jag tycker att det är särskilt märkligt – ja, till och med tragiskt – att de här symbolerna angrips av personer som kommer från de före detta kommuniststaterna i Central- och Östeuropa. Vi minns hur folkmassorna viftade med flaggor i Tallinn, Östberlin och Budapest. Vi minns hymnen som spelades vid Brandenburger Tor. Det här var inget som krävdes eller föreskrevs enligt parlamentets arbetsordning, utan inspirerades av det som medborgarna kände djupt i sina hjärtan. De här symbolerna symboliserar våra högtstående värden fred och solidaritet.

Íñigo Méndez de Vigo (PPE-DE). - (ES) Herr talman! Jag skulle vilja ställa följande fråga till dem som har sagt att symboler och hymner är något som hör staten till.

Staden där jag bor har en flagga – Madrids flagga – och regionen där jag bor – Madridregionen – har sin egen flagga och hymn. Är det för att de är stater? Eller har de ambitioner att bli en stat? De som säger att flaggor och hymner är nationella symboler, skulle de vilja avskaffa lokala och regionala flaggor?

Här skulle jag vilja få ett svar från mina parlamentskolleger.

Talmannen. - För egen del har jag min rugbyklubbs flagga där hemma!

Richard Corbett (PSE). - (EN) Herr talman! Bara som komplement till Íñigo Méndez de Vigos inlägg: Internationella olympiska kommittén har en flagga och en hymn. Om man ska utgå från vad de brittiska konservativa ledamöterna just har sagt, kan jag bara dra slutsatsen att Internationella olympiska kommittén är en stat enligt deras definition.

Carlos Carnero González, föredragande. - (ES) Herr talman! Jag skulle vilja inleda med att tacka alla som har kommit med inlägg under den här debatten, även om det är uppenbart att jag är öppet emot några av dem.

Symboler representerar inte bara stater. Vi befinner oss nu i en utvecklingsfas där symboler inte står för konfrontation, strid eller slag; de är ett sätt att överföra idéer och samla människor kring värderingar. Det är just detta som vår flagga, vår hymn, vårt valspråk och Europadagen representerar.

Vissa tvingade regeringskonferensen att ta bort symbolerna från fördraget, i strid med vad den stora majoriteten faktiskt ville. Den här stora majoriteten föredrog att gå vidare med de viktigaste delarna av konstitutionen i stället för att gå i de fällor som gillrats av personer som inte bara protesterar mot symbolerna, utan också mot behovet att utveckla den politiska unionen. Sexton olika länder – däribland mitt eget hemland – kom därför med ett uttalande om att de såg användningen av symboler som något självklart, officiellt och dessutom som något som skulle välkomnas.

Det var ingen som ifrågasatte EU:s symboler under folkomröstningskampanjerna som ledde fram till att konstitutionen inte ratificerades. Allvarligt talat: kan någon minnas att stora delar av den franska och nederländska befolkningen röstade nej till konstitutionen med hänvisning till unionens symboler? Det kan i alla fall inte jag och jag deltog aktivt i kampanjen i Frankrike. Det kan finnas andra skäl som förenar ett antal personer, men frågan om symbolerna hör i alla fall inte till dem.

Självklart känner jag mig spansk eftersom jag är europé och som europé eftersom jag är spansk. Det innebär att när jag ser mitt eget lands flagga intill flaggan med de tolv stjärnorna blir jag bara ännu mer övertygad om att båda är en del av mitt liv. När jag ser rådsordföranden med såväl Frankrikes som EU:s flagga känner jag mig också stolt.

Men precis som många andra här känner jag mig stolt framför allt när någon har fått humanitärt bistånd eller har sett vårt team med valobservatörer, känner igen oss för att de ser vår flagga och börjar applådera i riktning mot den. Det vore idiotiskt av oss att inte vilja kännas vid det som andra ser med vänskap och glädje.

Talmannen. - Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i dag kl. 11.00.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Cristian Silviu Buşoi (ALDE), skriftlig. - (EN) Europeiska unionen står utan tvekan inför ett vägska i sin utveckling när det är av allra största vikt att gå vidare genom att ta itu med alla nuvarande svåra frågor som skulle kunna lamslå dynamiken i den europeiska integrationsprocessen. I den här processen är de europeiska symbolerna en viktig förenande faktor för att utveckla en positiv identitet på europeisk nivå, en identitet som kompletterar och inte ersätter väletablerade nationella identiteter.

Frånvaron av europeiska symboler i det förkastade Lissabonfördraget var mest av allt beklagligt med tanke på det betydande demokratiska underskott som EU nu står inför. Påståendet om att det skulle vara olämpligt att ta med dem i Lissabonfördraget visade sig vara helt orealistiskt, för det råder ingen tvekan om att de inte skulle utgöra något hot mot de grunder som EU bygger på.

För att öka folkets stöd och engagemang för EU under de kommande åren är det viktigt att upprätthålla och anpassa de här symboliska inslagen, så att *demos*-faktorn måste beaktas inom EU-institutionerna och beslutsprocesserna.

Glyn Ford (PSE), skriftlig. – (EN) Jag stöder att ett officiellt erkännande av vår europeiska flagga, den europeiska hymnen *Ode till glädjen*, en Europadag den 9 maj och valspråket "Förenade i mångfalden" förs in i arbetsordningen. Detta stöd minskar inte min hängivenhet och lojalitet gentemot mitt eget hemland England, där jag är född, där jag har växt upp, där jag har fått min utbildning och där jag nu bor.

Jag motsätter mig att man måste välja att vara lojal mot enbart en region. Jag är stolt över att komma från Forest of Dean, stolt över att vara engelsman och europé.

Genowefa Grabowska (PSE), skriftlig. – (PL) Symboler skapar verkligen ett känslomässigt engagemang för en organisation eller ett land som står oss nära. När vi ser flaggor eller valspråk, lyssnar på hymner och till och med när vi hanterar mynt identifierar vi oss direkt med ett visst land eller en viss organisation. Europeiska unionen har förstås också sådana symboler som främjar identifiering och en känslomässig bindning.

Den blå flaggan med tolv gyllene stjärnor, "Ode till glädjen" från Beethovens nionde symfoni, Europadagen som firas den 9 maj och euron som är officiell valuta för femton medlemsstater – det är alla etablerade, välkända och allmänt vedertagna symboler. Till att börja med var de symboler för Europeiska gemenskaperna och nu har de blivit symboler för Europeiska unionen. Tillsammans med unionens valspråk eller motto, "Förenade i mångfalden", står dessa symboler för själva kärnan i det europeiska projektet.

Eftersom jag deltog i Europeiska konventet beklagar jag verkligen att det aldrig blev något av de unionssymboler som beskrivs i Europeiska konstitutionen. De uppfattades som kännetecken för en pseudostat och ströks därför från Lissabonfördragets text. Men jag tror ändå inte att de har förlorat något av sin karaktär eller attraktionskraft för EU-medborgarna. Dessa symboler står alltså för de värderingar som Europeiska unionen bygger på. De är ett uttryck för medborgarnas känsla av gemenskap.

Det är därför helt riktigt att steget för att använda de europeiska symbolerna ska tas just av Europaparlamentet.

4. Tillsammans för hälsa: Strategi för EU 2008–2013 (debatt)

Talmannen. - Nästa punkt är ett betänkande (A6-0350/2008) av Alojz Peterle, för utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet, om vitboken "Tillsammans för hälsa: Strategi för EU 2008–2013" (2008/2115(INI)).

Alojz Peterle, föredragande. – (SL) Det här betänkandet gäller alla – både sjuka och friska. Hälsa är en av de sociala och politiska nyckelfrågor som är avgörande för EU:s framtid. I Lissabonstrategin klargörs att hälsa är en viktig ekonomisk faktor. Hälsa är en av de viktigaste tillgångarna i människans liv. Oroväckande trender på området, särskilt att antalet fall av cancer, hjärt- och kärlsjukdomar, diabetes och fetma ökar trots att behandlingen gör framsteg, innebär ett allt större hot mot hälsan. Dessutom medför den åldrande befolkningen, klimatförändringen, de stigande matpriserna och globaliseringen nya utmaningar.

Det talas om risk för pandemier och bioterrorism. Världshälsoorganisationen förutspår en cancerepidemi de kommande åren. Samtidigt ökar efterfrågan på rörlighet för patienter och hälso- och sjukvårdspersonal. Hälso- och sjukvårdssystemen och finansieringen av dessa utsätts för allt större press. De senaste åren har läkemedelskostnaderna ökat i snabbare takt än de totala hälsokostnaderna, vilket skapar oro bland allmänheten över hälso- och sjukvårdens jämlikhet och systemens hållbarhet.

Medborgarna är oroliga över att det inte kommer att finnas tillräckligt med vård till alla. De är inte intresserade av några diskussioner om befogenheter, de är mest intresserade av hur man håller sig frisk på bästa sätt. De känner också oro när det gäller den stora jämlikheten i vård mellan och inom EU:s medlemsstater. När det gäller cancer är skillnaderna i överlevnadstal mellan de nya och gamla medlemsstaterna så stora att man kan tala om en "hälsans järnridå". Allt detta gör det befogat att låta hälsan få en mer framträdande plats på den europeiska politiska dagordningen. Det vi pratar om här ska inte föras upp under punkten "Övriga frågor", utan under punkten "Överlevnad". Det är därför vi behöver en gemensam strategi.

I slutet av 2007 antog Europeiska kommissionen en hälsost strategi med titeln "Tillsammans för hälsa". Denna strategi är ett resultat av medlemsstaternas och unionens åtagande att följa hälsopolitikens gemensamma värderingar och principer när de skapar förutsättningar för att medborgarnas rättigheter och skyldigheter ska avspeglas i deras vård livet ut, när de uppvisar ett aktivt engagemang i beslutsfattandet och anpassar vården till patienternas behov genom att minska obalanserna i vården mellan olika sociala grupper, medlemsstater och staternas inbördes regioner genom att se investeringen i vård som en förutsättning för ekonomisk utveckling och genom att konsekvent integrera vårdfrågorna i politiken på alla nivåer.

Det är tydligt att hälsosektorn behöver ett långsiktigt strategiskt och omfattande tillvägagångssätt, vilket kommer att kräva att alla stora aktörer i medlemsstaterna och på EU-nivå samarbetar. För att förbättra samarbetet måste vi fastställa vilka former av interinstitutionellt samarbete som kan göra våra gemensamma insatser effektivare.

Det behövs ett stort strategiskt genombrott inom förebyggande av sjukdomar. Även om vikten av att förebygga sjukdomar har lyfts fram i många år, går bara tre procent av medlemsstaternas hälso- och sjukvårdsbudget till detta. Samtidigt vet vi att vi skulle kunna uppnå mycket bättre resultat med hjälp av en förebyggande politik. Fyrtio procent av alla sjukdomar har samband med en ohälsosam livsstil och en tredjedel av cancerfallen går att förhindra. Ett av de främsta budskapen i det här betänkandet är att uppmana kommissionen att utarbeta en ambitiös plan för förebyggande insatser som avser hela den här femårsperioden.

Jag skulle vilja tacka dem som har varit skuggföredragande, kommissionen och alla som har bidragit till det enhälliga yttrandet om vad som behöver göras för att uppnå en bättre hälsa.

Charlie McCreevy, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag tar den här debatten för min kollega, kommissionsledamot Androulla Vassiliou.

Jag skulle vilja tacka föredraganden Alojz Peterle för detta betänkande och parlamentsledamöterna för deras intresse för vitboken där EU:s hälsostrategi presenterades.

Det gläder mig att parlamentet ställer sig bakom vitbokens hälsorelaterade mål och principer.

Kommissionen välkomnar detta betänkande och instämmer helt i de nyckelfrågor som tas upp här, framför allt behovet att åtgärda ojämlikheterna i hälsa, fokusera på hälsofrämjande åtgärder genom att stimulera till en hälsosam livsstil samt bidra till att förebygga sjukdomar.

Det gläder mig att kunna säga att det här är frågor som står allra högst upp på kommissionens dagordning för hälsa.

Ojämlikheterna i hälsa mellan olika regioner inom EU och mellan olika socioekonomiska grupper är en fråga som väcker allt större oro, och kommissionen planerar att komma med åtgärder senare nästa år som kan bidra till att överbrygga de skillnader i hälsa som förekommer i EU.

Kommissionen delar helt er ståndpunkt när det gäller behovet att främja en hälsosam livsstil, särskilt vad gäller kost. Vi är alla eniga om att det krävs riktade åtgärder till medborgare i alla åldrar, på skolor, arbetsplatser och i andra miljöer.

Det här är ett viktigt inslag i hälsostrategin, och initiativ kommer att utvecklas under de närmaste åren. Under tiden arbetar vi aktivt med våra strategier som rör kost, övervikt, fetma och alkoholrelaterade skador.

Kommissionen instämmer också helt med parlamentet när det gäller behovet att öka våra sjukdomsförebyggande insatser.

Men utöver åtgärderna för att främja en hälsosam livsstil delar vi också era åsikter när det gäller behovet att stödja effektiva screeningprogram för att tidigt upptäcka sjukdomar, framför allt cancer, samt att stimulera till ett bättre utbyte av bästa praxis.

Kommissionen stöder aktivt genomförandet av rådets rekommendation om cancerscreening och har nyligen uppdaterat EU:s riktlinjer för bröst- och livmoderhalscancer. Men vi behöver göra mer för att hjälpa hälso- och sjukvårdssystemen att bekämpa cancer.

Med glädje kan jag meddela att kommissionen under nästa år planerar att starta en EU-plattform för cancerinsatser i syfte att stödja medlemsstaternas utbyte av kunskaper och bra praxis för att förebygga och behandla cancer.

Kommissionen välkomnar att parlamentet har framhållit betydelsen av en frisk arbetskraft för att Lissabonagendan ska kunna genomföras.

Jag skulle nu vilja kommentera några andra frågor som behandlas i betänkandet.

Parlamentet kräver att det inrättas europeiska kompetenscentrum. Dessa skulle vara ledande expertcentrum när det gäller vissa sjukdomar, till exempel sällsynta sjukdomar, som kräver en kombination av expertis och resurser som många medlemsstater inte har.

Kommissionen kommer att utgå från de principer som medlemsstaterna har enats om när det gäller sådana centrum och fortsätta att arbeta för att främja dessa centrum inom ramen för det kommande direktivet om patientens rättigheter vid gränsöverskridande vård.

Parlamentet understryker också behovet av effektiva åtgärder för att hantera det växande problemet med antibiotikaresistens. Kommissionen instämmer i detta och ger medlemsstaterna aktivt stöd för att genomföra rådets rekommendation om antimikrobiell resistens. Vi kommer att lägga fram en rapport om detta nästa år.

Kommissionen stöder slutligen de åsikter som har framförts om behovet av en nära samverkan mellan hälso- och socialpolitiken. Att integrera hälsovårdsfrågor i andra politikområden är verkligen en central princip för vår strategi och vi håller för närvarande på att undersöka synergieffekterna mellan dessa båda politikområden för en rad olika frågor.

För att sammanfatta det hela: kommissionen och parlamentet har samma vision när det gäller de viktigaste hälsofrågorna som vi behöver ta itu med.

Det är nu dags att gå vidare med arbetet med strategin och omsätta ord i handling.

Kommissionen kommer att ingå ett nära samarbete med parlamentet, rådet, medlemsstaterna och det civila samhället för att strategins mål ska leda fram till bättre hälsa för alla i Europeiska unionen.

Så jag tackar er för ert stöd och ser fram emot att höra era åsikter.

Milan Cabrnoch, *föredragande för yttrandet från utskottet för sysselsättning och sociala frågor*. – (CS) Herr talman, mina damer och herrar! Vid sidan av vår frihet är hälsan det som de allra flesta av oss värdesätter mest av allt. Hälsa är en förutsättning för ett lyckligt liv och för ett framgångsrikt samhälle. Det måste upprepas och understrykas gång på gång att det är var och ens personliga ansvar att sköta både sin egen hälsa och hälsan för sina allra närmaste. Hälsa är ett resultat av vårt genetiska arv, av vår livsstil och livsmiljö. Uppväxt, vanor, kost, motion, arbetsmiljö och bostad – allt sådant påverkar vår hälsa. Sist i denna uppräknings kommer vårdens inverkan på hälsan.

Det är helt riktigt att gemenskapen ansvarar för skyddet av folkhälsan. Men EU:s medlemsstater har hela ansvaret för vården, dess organisation, kvalitet och finansiering. Det är vårt gemensamma mål att säkerställa en kvalitativ vård som är säker och lättillgänglig för alla som är i behov av den. Under dessa svåra förutsättningar försöker varje land hitta ett eget sätt att tillhandahålla bästa tänkbara vård till sina medborgare. EU har skapat mervärde: de många fristående systemen, möjligheten att dela framgångarna och undvika misstagen som våra vänner har gjort.

Vården är en väldigt omfattande fråga, vilket också har framhållits av dem som talade före mig. För egen del kan jag därför bara beklaga att det här i Europaparlamentet inte har klarlagts vem av oss som egentligen ska hantera frågor som rör hälsa och vård. Ena dagen anser vi att vården är en fråga som gäller den inre marknaden, nästa dag har den att göra med social trygghet och en annan gång är det en folkhälsofråga. Jag skulle vilja uppmäna talmannen och oss alla att när vi nu diskuterar detta viktiga dokument bör vi också överväga möjligheten att inrätta ett parlamentsutskott för hälsa under parlamentets nästa valperiod.

Siiri Oviir, *föredragande för yttrandet från utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män*. – (ET) Herr talman, herr kommissionsledamot, kolleger! Hälsa är en av de allra viktigaste tillgångarna för oss alla. EU:s strategi för hälsa för 2000-talet bör garantera en hög nivå av enhetligt hälsoskydd som är tillgängligt för alla runtom i Europa. Tyvärr förekommer det i dag stora skillnader mellan medlemsstaternas hälso- och sjukvårdssystem. Enhetliga och effektiva hälsoinsatser är ingenting som medborgarna i Europa garanteras.

Jag välkomnar Europeiska kommissionens vitbok om en strategi för hälsa, även om jag liksom föredraganden anser att man i vitboken inte fastställer några specifika kvantifierbara och mätbara mål vars uppfyllande skulle kunna och borde bidra till konkreta resultat.

Vården kräver ett effektivt politiskt stöd inom alla områden och på alla nivåer. Jag väddar därför till kommissionen att i framtiden integrera folkhälsofrågorna i alla EU:s politikområden och i samband med detta inte glömma bort att integrera ett jämställdhetsperspektiv i en förbättrad hälso- och sjukvårdspolitik.

Jag tackar föredraganden för hans arbete och samtidigt er för er uppmärksamhet.

Françoise Grossetête, för PPE-DE-gruppen. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot! Vi diskuterar här vitboken för hälsa för perioden 2008–2013, och hälsa är självklart en grundläggande rättighet för oss alla.

Vi står inför en rad olika utmaningar: cancer, hjärt- och kärlsjukdomar, fetma, diabetes och framför allt den åldrande befolkningen, för att inte tala om det ständiga hotet av pandemier. Det är inte lite som våra medborgare förväntar sig av oss när det gäller dessa hälsofrågor: när vi talar om Europeiska unionens mervärde är det just inom dessa områden som medborgarna är hårt drabbade och här är deras förväntningar på oss som högst!

Den här vitboken är tyvärr ytterst trivial och erbjuder inget som är det minsta konkret. Vår kollega Alojz Peterle har lyckligtvis förbättrat innehållet betydligt. Det kanske verkligen är något som måste upprepas: här i parlamentet har vi pratat om de här hälsofrågorna vid ett flertal tillfällen och vi anser alla att hälsa är något som ska vara för alla och att hälsan ska ligga på en hög nivå genom ett integrerat synsätt. Det är viktigt att investera i förebyggande insatser. Det är vad vi vill, men vi gör det inte eftersom vår budget hela tiden är alltför blygsamt tilltagen, särskilt i fråga om forskning. Vi har fortfarande inte förstått att förebyggande insatser skulle kosta betydligt mindre än behandlingen.

Det är viktigt att beakta befolkningens åldrande och vilka effekter som detta får på samhället, ekonomiskt, socialt och hälsomässigt sett. Men vi måste se till att det blir mindre prat och mer handling: det är viktigt att vi lever upp till medborgarnas förväntningar. Det finns väldigt tydliga budskap där det gäller att fokusera på bra praxis: behovet av fysisk aktivitet, balanserad kost och framför allt ansvarstagande: ett ansvar som ska tas både av EU:s medlemsstater och av varje enskild EU-medborgare.

Glenis Willmott, för PSE-gruppen. – (EN) Herr talman! Min politiska grupp stöder kommissionens vitbok om en hälsostrategi. Vi stöder framför allt vitbokens fokus på förebyggande insatser, utbildning och främjande av en hälsosammare livsstil. Det är mycket viktigt att planera för hur vi ska skydda våra medborgare mot hälsohot och pandemier och arbeta för att minska de ojämlikheter i hälsa som förekommer i EU.

Vi behöver nya riktlinjer för cancerscreening, ett direktiv om organdonation, förbättrade övervakningsmekanismer för att svara på hälsohot och ett förbättrat utbyte av bra praxis. Men vad gäller e-hälsa skulle jag vilja säga ett varningens ord. Det här är ett område där vi behöver fastställa exakta regler för ett tydligt regelverk. Det ska vara uppenbart att det inte utesluter dem som inte använder Internet och det ska inte heller ersätta ett läkarbesök. Jag kan se många fördelar här, men vi måste också vara medvetna om potentiella risker.

Vad hälsopolitiken också behöver på EU-nivå är en klar inriktning. I mitt arbete som skuggföredragande för det här betänkandet har jag fått en konkret känsla av att det finns alldeles för många olika arbetsgrupper och arbetsflöden, expertgrupper och aktionsgrupper, där många har inrättats som ordförandeskapens egna favoritprojekt eller efter påtryckningar från ledamöter i det här parlamentet eller från andra intressegrupper.

Jag anser att EU kan skapa stort mervärde inom hälsoområdet, men resurserna ska inriktas på rätt saker och ge valuta för pengarna.

Jag skulle vilja uppmana mina kolleger att rösta på mitt ändringsförslag 2 där kommissionen uppmanas att inleda en granskning av nuvarande arbetsflöden. Jag skulle också vilja uppmana kollegerna att stödja mina ändringsförslag om att skydda medborgarnas hälsa mot risker på arbetsplatsen. Jag uppmanar kommissionen att framför allt svara på mina ändringsförslag 1 och 6 gällande exponering för reproduktionstoxiska ämnen.

Det är viktigt att reproduktionstoxiska ämnen är med i de kommande förslagen om en översyn av direktivet om carcinogener. Jag ser att kommissionen har gjort en helomvändning här och vore tacksam om kommissionen kunde förklara sin ståndpunkt.

Marios Matsakis, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Alla är överens om att hälsa hör till det som våra medborgare värdesätter allra högst, men som vi alla vet är hälsa enbart medlemsstaternas befogenhet enligt artikel 152 i Amsterdamfördraget. Denna uppenbara motsättning är inte bara något som är märkligt och egendomligt i EU:s lagstiftning, utan i praktiken motverkar det också i hög grad våra strävanden att uppnå målen om optimal hälsa i EU. Man frågar sig varför den här situationen har fått fortgå utan några förändringar under så lång tid. Det finns så klart ekonomiska skäl till det. Vård är väldigt dyrt och att förbättra vårderna så att man uppnår den önskade jämlikheten inom EU skulle innebära stora ökningar av vårdkostnaderna för en del av EU:s medlemsstater.

Vi kan alla sitta här i parlamentet och kritisera att det är sådana skamliga skillnader mellan rika och fattiga medlemsstater när det gäller förväntad levnadslängd, spädbarnsdödlighet och canceröverlevnad, men de flesta av oss förmår inte se var skulden ligger, nämligen i EU:s oförmåga att se till att det tilldelas ekonomiskt stöd till fattigare medlemmar för att hjälpa dem att komma ikapp vad gäller vårdnivå och därigenom hindra deras regeringar från att motsätta sig möjligheten att hälsa tas bort från området där medlemsstaterna har exklusiv befogenhet.

Man skulle kunna hävda att detta på ett tråkigt sätt avspeglar hur vi i EU i praktiken upprätthåller de grundläggande värdena, där vi lägger större vikt vid till exempel inre marknadsbestämmelserna för våra företag än vården för våra medborgare, om man ska döma efter befogenheten.

Min ståndpunkt är att det är hög tid att ändra artikel 152 i Amsterdamfördraget, och detta kan endast åstadkommas om rådet, kommissionen och parlamentet gör en gemensam insats.

Som parlamentariker bör vi göra vårt yttersta för att få till stånd den ändring som behövs. Rent praktiskt utgör förstås de sjukdomsförebyggande åtgärderna den viktigaste aspekten av hälsostrategin. Alla vet att rökning, fetma, alkohol, narkotika, ett högt sockerintag och en stressig, ohälsosam livsstil generellt sett är de största hälsohoten, men gör vi tillräckligt mycket för att våra medborgare ska slippa undan dessa gissel? Nej, inte precis.

Ta rökningen till exempel. Hur kan vi hävda att vi gör allt vi kan för att hindra människor från att röka när vi fortfarande subventionerar tobaksodling i EU, när vi fortfarande tillåter försäljning av taxfreecigaretter på flygplan och fartyg som går till och från EU, när vi fortfarande har en tobaksskatt som är förhållandevis låg med tanke på de enorma vårdkostnaderna som tobaksrökare orsakar, när vi fortfarande har indirekt tobaksreklam som visas på våra TV-skärmar och en röningslagstiftning som knappt har genomförts fullt ut i EU?

Jag har inte tid att säga så mycket mer om förebyggande insatser, men jag tror att det viktigaste i det jag säger är att det finns ett behov av att ändra befogenhetsregeln i fråga om hälsa.

ORDFÖRANDESKAP: BIELAN

Vice talman

Mieczysław Edmund Janowski, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman! Jag skulle vilja tacka föredraganden för hans insats. Det är helt rätt att vi behandlar detta viktiga ämne här i dag, som en uppföljning till det strategidokument som kommissionen utarbetade förra året.

Här bör det understrykas hur viktigt det är med förebyggande insatser, rätt kost, luft- och dricksvattenkvalitet, en hälsosam livsstil, en tidig upptäckt av sjukdomar, vilket kan leda till en snabb behandling av dessa sjukdomar. Det har konstaterats att det för närvarande råder stora skillnader mellan olika länder och sociala grupper vad gäller tillgången till vård. Detta visar på en tydlig brist i fråga om social sammanhållning. Sådana ojämlikheter förekommer också i fråga om överlevnadstalen för cancer, hjärt- och kärlsjukdomar och andra sjukdomar. Antalet psykiskt sjuka personer ökar oroväckande. Behandlingsmetoderna lämnar också mycket övrigt att önska. Här tänker jag framför allt på överanvändningen av antibiotika och steroider.

En annan oroande fråga är att hälso- och sjukvårdssystemen ofta är otillräckliga. Vi inser alla hur värdefull vår hälsa är och vet att vårt biologiska liv är begränsat. Här skulle jag vilja erinra parlamentet om att den polske poeten Alexander Fredra uppmanade sina läsare att inte nonchalera sitt välbefinnande, för i så fall skulle de inte bara riskera sin hälsa utan också sina liv.

Adamos Adamou, för GUE/NGL-gruppen. – (EL) Herr talman! Låt mig rikta ett tack till Alojz Peterle för hans försök att införa ytterligare några politikområden och åtgärder i gemenskapens hälsostrategi. Han har arbetat för att man ska främja lika tillgång till ett integrerat hälso- och sjukvårdssystem som en grundläggande, oförfärlig rätt för varje medborgare.

Därför måste vi verkligen anstränga oss för att de berörda organisationerna ska bli politiskt medvetna om principen att när det gäller hälsa är finansiering lika med investering. Här skulle jag vilja tillägga att jag instämmer med Marios Matsakis ståndpunkt. Vi ska inrikta oss på sjukdomsförebyggande insatser genom att främja en hälsosam livsstil, erbjuda en optimal behandling samt investera i ny teknik och forskning.

Vårt mål måste vara en sektorsövergripande politik som ska samordnas på olika nivåer. Syftet med denna politik ska vara hantera de stora utmaningarna med en åldrande befolkning och de väldiga ojämlikheterna som påverkar medlemsstaternas vårdssystem.

Irena Belohorská (NI). - (SK) När vi talar om Europeiska unionens gemensamma hälsostrategi måste vår första strävan vara att skapa standarder för vården ska tillhandahållas. Europeiska unionens mål måste vara att undanröja skillnaderna mellan de nya och gamla medlemsstaterna, som fortfarande är ganska stora.

De olika medlemsstaterna har olika hälsopolitiska mål och därför behöver hälsosektorn i EU ett långsiktigt och strategiskt samarbete för att uppnå samförstånd. Det är också nödvändigt att investera i förebyggande insatser och utbildningsprogram för allmänheten. Bättre resultat kan uppnås med förebyggande insatser och det är allmänt känt att nästan hälften av alla sjukdomar har en koppling till en ohälsosam livsstil.

Av denna anledning ställer jag mig bakom Alojz Peterles begäran att kommissionen ska utarbeta en långsiktig plan för förebyggande insatser. Detta skulle kunna bidra till att förbättra den europeiska befolkningens hälsotillstånd. Den medicinska forskningen bidrar också till de förebyggande insatserna och gör att sjukdomar är lättare att bota. EU investerar till exempel inte tillräckligt med pengar i cancerforskning: EU:s investering här utgör nästan en femtedel av vad USA investerar. Att åtgärda denna brist är något som ligger i alla EU-medborgares intresse.

En idé som kan vara användbar för att öka patientmedvetenheten är att upprätta informations- och vägledningscentrum som ska vara till hjälp för patienter, vårdpersonal och hela hälsosektorn. När dessa mål har uppnåtts kommer EU att vara bra mycket närmare att uppnå en gemensam hälsostrategi.

Bogusław Sonik (PPE-DE). - (PL) Herr talman! Jag stöder helhjärtat betänkandet av Alojz Peterle, för utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet, om vitboken "Tillsammans för hälsa: Strategi för EU 2008–2013". Framför allt välkomnar jag detta betänkande eftersom det behandlar en av de största utmaningarna som EU och hela världen står inför. Det ska understrykas att detta är det första strategiska program som innehåller en omfattande unionsstrategi för hälsopolitik. Här fastställs de värderingar som har antagits av gemenskapen och de målsättningar som unionen själv har inom detta område. Det resulterar i en EU-vårdstrategi som utmärker sig i förhållande till andra hälsosystem och som verkligen skulle kunna vara för förebild för dem.

Det gläder mig att strategin har fått ett positivt mottagande i medlemsstaterna. Det är också roligt att höra att vissa länder redan har vidtagit åtgärder för att utarbeta en gemensam ståndpunkt och införliva strategin i sina nationella hälsoplaner. Här är Slovenien bara ett exempel. Sådana här åtgärder har också vidtagits i Polen.

Vårdfinansieringen står för en stor del av budgetunderskottet i många EU-länder. Det är något som är viktigt att beakta när hälsostrategin är under övervägande. Jag anser därför att den strategiska planen bör beaktas i anslutning till metoderna för att finansiera offentlig vård i medlemsstaterna.

Jag skulle också vilja ta upp en fråga som vi har diskuterat förut. Jag talar om ny informationsteknik och vilken effekt den har på barn och ungdomar. Öreglerad användning av Internet och datorspel, beroende och liknande besvär blir allt allvarigare problem för vårt samhälle och vår civilisation. Barn och ungdomar är de som påverkas mest. Kommissionen och Europeiska rådet håller just nu på att utveckla en bra samarbetsmetod inom hälsoområdet och vi borde delta i genomförandet av detta projekt.

Anne Ferreira (PSE). - (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, föredragande, mina damer och herrar! Först och främst skulle jag vilja lyckönska föredraganden till hans insats, som har lett till en förbättring av den ursprungliga texten.

Den vitbok som kommissionen lade fram som förslag är ett första steg på vägen för att fastställa klara och fördelaktiga mål inom hälsoområdet, men tyvärr ger den inget svar på de utmaningar som kvalitativ vård och lika tillgång utgör. I det betänkande som är uppe till behandling i dag finns inte de ursprungliga förslagen om självmedicinering kvar och det är positivt. Att bagatellisera eller till och med uppmuntra till självmedicinering är enligt min mening helt olämpligt sett till den vård vi måste eftersträva. "Tillsammans för hälsa" får inte bli "var och en får se efter sig själv när man är sjuk".

Att införa idén om en aktiv patient är ett oroande koncept. Anledningen till det är att det inte följs av någon klar definition, utan att det finns möjlighet till olika tolkningar. Att uppmuntra patienter att ta ansvar för sin egen vård och uppmåna befolkningsgrupper att själva tillgodose vissa hälsobehov är andra förslag som måste behandlas med försiktighet. Vi får inte glömma att hälsa är ett mycket speciellt område som kräver en mycket

hög grad av kompetens och att de frågor som det handlar om här kan gälla liv och död. Förslag som uppmuntrar till självmedicinering i kombination med konceptet om individuellt ansvar verkar inte vara något svar på den hälsoutmaning som vi står inför och går i en annan riktning än solidaritetsbegreppen.

Det finns en annan sak som jag måste kritisera: att underlätta rörligheten för vårdpersonal. Detta skulle kunna få väldigt allvarliga konsekvenser för den geografiska fördelningen av vårdpersonal och försvåra ett redan väldigt svårt läge i vissa medlemsstater. I stället för att stimulera vårdpersonalens rörlighet borde man lägga tonvikten vid att utbyta bra hälsopraxis mellan alla medlemsstater. Jag kan också konstatera att webbaserade hälsoresurser måste uppmuntras. Det här är ett positivt och innovativt initiativ, som emellertid bara är tillgängligt för en mindre del av befolkningen.

Självklart stöder jag de ändringsförslag som har lagts fram av mina kolleger gällande hälsa på arbetsplatsen. Det här är en viktig fråga eftersom arbetsrelaterade hälsoproblem blir allt vanligare.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN). - (PL) Herr talman! Jag vill fästa uppmärksamheten på tre frågor i denna debatt. För det första finns det betydande ojämlikheter i hälsa mellan de gamla och de nya medlemsstaterna. Den kumulativa effekterna av dessa ojämlikheter leder till betydande skillnader i livslängd. Denna kan variera med 9 år för kvinnor och med så mycket som 13 år för män. Vi bör sträva efter att uppnå en betydande minskning av dessa skillnader.

För det andra behövs en betydande ökning av de investeringar som syftar till att förebygga sjukdomar. I dag ägnas knappt tre procent av investeringarna åt detta ändamål. Det är dock välkänt att upp till 40 procent av alla sjukdomar är kopplade till en ohälsosam livsstil och till stor del kan förebyggas på ett effektivt sätt.

För det tredje är det nödvändigt att främja en hälsosam livsstil i takt med att fetma blir en allt allvarigare sjukdom i vår civilisation. Fördelaktiga villkor bör också ges för hälsosamma ekologiska livsmedel som produceras utan konstgjorda gödningsmedel och bekämpningsmedel. Denna typ av jordbruk är dock inte särskilt kostnadseffektiv. Den kräver därför ett ökat ekonomiskt stöd inom ramen för det gemensamma jordbrukssystemet.

Urszula Krupa (IND/DEM). - (PL) Herr talman! Det dokument vi diskuterar innehåller många viktiga frågor om hälsa och hälsovård. Allmän tillgång till hälsovård garanteras i de enskilda medlemsstaternas lagstiftningar. Respekten för medlemsstaternas befogenheter inom området hälso- och sjukvård och valfrihet när det gäller hälsovårdstjänster är positiva saker. Trots detta vill jag dock fästa uppmärksamheten på den fara som hotar mina landsmän på grund av den polska regeringens nuvarande planer på att omvandla alla hälso- och sjukvårdsinrättningar till kommersiella vinstdrivande företag.

De föreslagna reformerna överskrider gränserna för friheten att välja hälso- och sjukvårdssystem. De hotar grundläggande mänskliga rättigheter som rätten till liv och rätten till hälso- och sjukvård. Med tanke på hotets omfattning borde det vara Europeiska kommissionens plikt att upprätta riktlinjer för att förhindra att offentliga myndigheter släpper ifrån sig kontrollen över allmänna sjukhus som privatiseras mot det polska samhällets och den polske presidentens vilja.

Avril Doyle (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Jag vill tacka föredraganden för hans välgenomtänkta svar till kommissionen.

Vi är alla medvetna om att det är de enskilda medlemsstaternas ansvar att besluta om organisation och tillhandahållande av deras hälso- och sjukvårdstjänster. Detta bör dock inte innebära att de ska försumma ett seriöst hälsosamarbete på EU-nivå. Det finns en rad olika hälsofrågor, till exempel förebyggande av pandemier och rörlighet för patienter och hälso- och sjukvårdspersonal, där medlemsstaterna inte kan agera effektivt på egen hand och där det krävs åtgärder på EU-nivå.

EU-åtgärder kan vara värdefulla för att skapa alleuropeiska nätverk för expertis som möjliggör utbyte av bästa metoder inom områden som e-hälsovård, nanoteknik, behandling av sällsynta sjukdomar eller expertcentrum.

EU har tillsammans med medlemsstaterna gjort viktiga framsteg för skydd av folkhälsan, till exempel när det gäller lagstiftning om tobaksreklam, inom området blodprodukter, och inte minst genom grundandet av Europeiskt centrum för förebyggande och kontroll av sjukdomar.

Vi behöver stärka åtgärderna för att minska ojämlikheterna i hälsa i hela EU-27, särskilt genom utbyte av bästa metoder och genom bättre information till allmänheten om medborgarnas gränsöverskridande hälso- och sjukvårdsrättigheter. Vi behöver lagstifta snabbt på detta område, och inte låta EG-domstolens domar

bli patienternas enda vägledning i Europa. Vi måste svara med en ordentlig lagstiftning. Dessutom bör omfattande hälsokonsekvensbedömningar och en utvärdering av all lagstiftning genomföras för att ge en plattform för gemensamt tänkande och göra det lättare för beslutsfattarna att utvärdera de politiska initiativens verkliga kostnader för folkhälsan.

Detta bör göras på samma sätt som miljökonsekvensbeskrivningar betraktas som ett självklart sätt att informera lagstiftarna och är en förutsättning för utformningen av den mesta EU-politiken. Även mot bakgrund av dagens ekonomiska och finansiella kris är folkhälsan vårt främsta tecken på välstånd.

Åsa Westlund (PSE). - Herr talman! Jag tänkte tala om två saker. Det första är hur vi ska hantera den alltför omfattande förskrivningen av antibiotika, vilket behandlas väldigt bra i betänkandet.

Det är bara att gå till oss själva här i Europaparlamentet eller jag behöver bara gå till mig själv. Jag hade nog inte stått här i dag om vi inte hade haft verkningsfull antibiotika. Jag har varit sjuk ett antal gånger och precis som säkert flera av er här i kammaren räddats av antibiotika. Tyvärr hotas våra barns möjligheter att kunna få sådan hjälp i framtiden av att vi tillåter läkare att skriva ut antibiotika när det inte behövs och till och med sälja antibiotika utan recept.

Det behövs styrmedel och incitament som motverkar att läkare går patienter till mötes för att tjäna pengar, så att de inte skriver ut antibiotika när det inte behövs. Jag tycker att EU här har en väldigt viktig uppgift att sprida olika sätt att arbeta framgångsrikt mot denna alltför omfattande förskrivning.

Den andra frågan som jag tänkte ta upp handlar om ojämlikhet vid hälsa som också tagits upp av flera tidigare talare. Det finns en annan aspekt på ojämlikhet vid hälsa. Det handlar inte bara om ojämlikhet mellan länder. Det handlar också om ojämlikhet inom länder. WHO har haft en särskild kommission som tittat på klasskillnader i hälsa. Man skriver rent ut att "social justice is a matter of life and death" och det är något som vi måste prata öppet om i unionen.

Att det finns så stora skillnader inom länder är helt oacceptabelt. Det finns goda exempel där man har lyckats motverka klasskillnader i hälsa, men det finns också väldigt dåliga exempel. Jag är själv mycket oroad över vad som händer i mitt eget lands huvudstad. Där har man plötsligt infört ett system som gör att läkare flyttar från socialt utsatta och fattiga områden, där läkarvården behövs allra mest, till områden där människor är friskast och mest välbeställda.

Jag tycker att EU borde samla statistik och kunskap så att väljarna, och även de som bestämmer om sjukvården, kan få tydliga besked om vilka åtgärder som leder till ökad social jämlikhet när det gäller hälsa och vilka som inte gör det.

Daciana Octavia Sârbu (PSE). - (RO) För att bemöta de stora utmaningar som hälsosektorn står inför i Europeiska unionen behöver vi handlingsplaner som bland annat bör syfta till att främja bättre program för hälsa, folkbildning och förebyggande av sjukdomar, särskilt när det gäller sjukdomar som är kopplade till livsmedel, fetma, konsumtion av alkohol och droger samt rökning.

Tidig upptäckt och diagnos, liksom tillgång till god behandling av kroniska sjukdomar, särskilt cancer, kommer att garantera en god livskvalitet för människor som påverkas av dessa sjukdomar. Därför kommer ett utbyte av bästa metoder inom all läkarvård i Europeiska unionen att bidra till att öka medborgarnas välfärd och hälsa. Jag anser att det är viktigt att främja en hälsosam livsstil inom familjer, i skolor och i arbetslivet för att bereda vägen för en hälsosam livsmodell och främja ett hälsosamt åldrande, både för nuvarande och kommande generationer.

Vi måste särskilt ta till vara våra barns intressen och utarbeta bestämmelser om moderskaps- och föräldraledighet, och beakta den betydelse som föräldrarnas närvaro och tillgivenhet har för barns psykiska och fysiska utveckling. Det är lika viktigt att förbättra läkarvårdssystemet för gravida kvinnor och informera dem om effekterna av rökning och alkohol.

Justas Vincas Paleckis (PSE). - (LT) Jag vill gratulera föredraganden och även påpeka att det enda sättet för oss att möta 2000-talets utmaningar är att förbättra folkhälsan. Talesättet att "all medicin i världen kan inte ersätta träning, men träning kan ersätta all medicin i världen" är tidlöst. Vi bör inte bara predika ett sunt leverne och hälsosamma kostvanor. Det är dags att uppmuntra människor som inte medvetet försämrar sin hälsa utan i stället stärker den på olika sätt, även på ekonomisk väg. Rekommendationer från Europeiska kommissionen inom detta område skulle vara mycket värdefulla. Ett akut problem för de nya medlemsstaterna är bristen på specialister. På vissa platser söker hälften av alla nyutexaminerade läkare arbete i andra EU-medlemsstater där lönerna är mycket högre. På detta sätt stöder och stärker de nya medlemsstaterna

hälso- och sjukvården i deras rikare grannländer. Jag föreslår inga inskränkningar i medborgarnas fria rörlighet. Det krävs dock en solidaritets- och kompensationsfond för att lindra konsekvenserna av denna förlust av specialister.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). - (PL) Herr talman! Hälsofrågor faller under de enskilda medlemsstaternas ansvar. Det bör dock inte utgöra ett hinder för att vidta gemensamma åtgärder för att skydda EU-medborgarnas hälsa. De centrala målen har slagits fast i vitboken. De omfattar att främja folkhälsan i ett åldrande Europa, skydda medborgarna från hot mot deras hälsa och stödja dynamiska hälsosystem. Dessa mål kan inte uppnås utan konkret engagemang från lokala och regionala myndigheter.

Dessa myndigheter måste därför delta helt och fullt i genomförandet av denna strategi. I vitboken tar man upp den viktiga frågan om ojämlikheter i hälsa och variationerna i hälsonivåerna mellan olika länder och sociala grupper. Tillhandahållandet av vissa hälso- och sjukvårdstjänster i de nya medlemsstaterna är bristfälligt. Denna klyfta måste överbryggas. Därför är det nödvändigt att stärka de åtgärder som syftar till att avskaffa ojämlikheten och göra detta till ett prioriterat mål.

En annan uppgift som anges i vitboken handlar om behovet av att betona och stärka betydelsen av program för att öka hälsomedvetenheten, särskilt de som handlar om kostvanor. Sunda kostvanor och en hälsosam livsstil kan förhindra många kroniska sjukdomar. Därför är utbildningsprogram om hur man ser över sina kostvanor och ägnar sig åt fysisk aktivitet från mycket tidig ålder så viktiga.

Charlie McCreevy, ledamot av kommissionen. - (EN) Herr talman! Jag vill tacka ledamöterna för deras inlägg, och jag kommer att besvara några av de frågor som de har tagit upp.

Siiri Oviir och Françoise Grossetête sa att vitboken var för allmänt hållen. Syftet med vitboken är dock att fastställa ett antal allmänna principer och mål som vägledning för gemenskapens åtgärder för folkhälsan under de kommande åren. Det skulle vara väldigt svårt att fastställa kvantifierbara mål när det gäller så breda och allmänna målsättningar och i ett så stort antal frågor.

Kommissionen håller fullständigt med om att kvantifierbara mål är ett bra sätt att driva igenom förändringar och uppnå resultat. Vi anser dock att det är bättre att fastställa sådana mål för varje enskilt politiskt initiativ inom ramen för strategin.

Ett antal talare hänvisade till ojämlikheter i hälsa, till exempel Mieczysław Edmund Janowski, Adamos Adamou, Irena Belohorská, Avril Doyle, Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk och Åsa Westlund. Vi delar helt och fullt den oro som framförts och håller med om behovet av att bidra till att överbrygga hälsoklyftan. Kommissionen kommer att lägga fram ett meddelande nästa år, men under tiden kommer vi att bidra till att kanalisera strukturfonder för hälsa.

Glenis Willmott ställde en rad frågor. Hon påpekade att det finns för många arbetsområden inom hälsa. Men det är anledningen till att EU:s hälsostrategi som antogs 2007 syftar till att inom en sammanhängande ram sammanföra all politik som påverkar folkhälsan. Kommissionen tittar på olika strukturer inom hälsosektorn för att uppnå synergier mellan strukturerna och se till att arbetet utförs på ett effektivt sätt utan överlappning.

Glenis Willmott frågade också om carcinogendirektivet. Kommissionen har tillfrågat arbetsmarknadens parter om en möjlig översyn av 2004 års direktiv inom detta område och håller för närvarande på med en undersökning som kommer att avslutas i början av 2010 om de olika alternativen för ändring av detta direktiv. Resultaten av denna undersökning kommer att göra det möjligt för kommissionen att besluta om en lämplig väg framåt. EU:s lagstiftning om hälsa och säkerhet i arbetslivet, särskilt 1988 års direktiv om alla kemiska agenser, omfattar redan skyddet i arbetslivet mot alla kemiska ämnen, även reproduktionstoxiska ämnen.

Åsa Westlund tog upp rågan om antibiotikaresistens. Kommissionen har ett nära samarbete med ECDC (Europeiska centrumet för förebyggande och kontroll av sjukdomar). En av de prioriterade åtgärderna på ECDC:s arbetsplan för 2008 är antimikrobiell resistens. Dessutom planerar ECDC att årligen organisera en EU-dag för att uppmärksamma antibiotika. Denna syftar till att stärka allmänhetens uppfattning och kunskap om frågor som handlar om antimikrobiell resistens. Den första dagen för uppmärksammande kommer att äga rum den 18 november 2008. Vi har också ett nära samarbete med ECDC om utarbetandet av en andra rapport om medlemsstaternas genomförande av rådets rekommendation från 2002.

Slutligen vill jag tacka föredraganden Alojz Peterle och alla ledamöter för deras stöd för den hälsostategi som vi har utvecklat.

Alojz Peterle, föredragande. – (SL) Herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag vill uttrycka ett hjärtligt tack för denna rika och komplexa debatt. Det gläder mig att nästan alla era bidrag har innehållit tre nyckelord: det första är "tillsammans", det andra är "ojämlikhet", och det tredje är "förebyggande". "Tillsammans" betyder mer samarbete på både medlemsstatsnivå och EU-nivå, fler partnerskap, även regionala och lokala samhällen, och mer komplementaritet. Jag håller med alla dem som sa att medlemsstaternas befogenhetsområde inte får bli en ursäkt för att inte gemensamt göra det som de individuella staterna inte kan göra, och det finns ett växande antal sådana utmaningar.

Bara det faktum att det finns så många ojämlikheter, som vi har varnat för, betyder att det finns en brist på kunskapsutbyte. Om chansen att överleva cancer i ett land är 10 procent lägre än i ett annat land betyder det att information och kunskap inte har nått det landet, även om den finns tillgänglig för andra, också i grannländerna. Här måste vi uppnå någon form av dynamik baserad på den kunskap som redan finns tillgänglig. Det huvudsakliga budskapet och rådet bör vara att vi bör använda tillgänglig kunskap och dela med oss av god praxis.

När det gäller dynamiken vill jag tillägga att sjukdomar sprider sig snabbt, varför vi också kräver politisk dynamik och politiskt nyskapande. När det gäller vitboken vill jag säga att det är en mycket bra ram för det vi siktar på. Dess syfte är inte att ta upp alla specifika frågor som har tagits upp i andra dokument och andra resolutioner. Den bör utgöra en ram, och som någon sa har vi nu för första gången en omfattande ram för värderingar, indikatorer, strategier och åtgärder. Det är på denna grund vi kan gå vidare.

Avslutningsvis vill jag tillägga att jag har särskilda svårigheter med de ändringsförslag som har lagts fram av den socialdemokratiska gruppen. De lade fram sex ändringsförslag som förkastades av ENVI. Jag finner det svårt att ignorera de argument som ENVI använde för att uttrycka en annan åsikt. Jag kan inte stödja dessa ändringsförslag nu, för det här är ett plenarsammanträde och detta ämne omfattas av andra resolutioner. Om dessa ändringsförslag godtas kommer vi att få en obalanserad bild eftersom andra kategorier av befolkningen inte kommer att behandlas med sådan uppmärksamhet. Det handlar inte bara om arbetstagare utan också om pensionärer och skolbarn. Jag håller naturligtvis fast vid de argument jag framhöll i ENVI-sammanträdet.

Talmannen. – Debatten är avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i dag kl. 11.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Iles Braghetto (PPE-DE), skriftlig. – (IT) Hälsa är något som har en kostnad med inget pris. Investeringar i folkhälsa är de mest effektiva investeringar som kan göras för ett samhälle som är anpassat efter människors behov. Dessa investeringar är ett gemensamt ansvar för individerna som måste leva hälsosamt genom att uppträda ansvarsfullt, för sjukvårdspersonalen som måste följa sina yrkesetiska koder, och för de nationella och regionala regeringarna som måste rikta särskild uppmärksamhet på hälsosystemens hållbarhet.

Noggrann uppmärksamhet måste dessutom riktas mot behovet av en integrerad social- och hälsovårdspolitik som tillgodoser nya krav. Att komma till rätta med ojämlikheter, klara av stora hälsoutmaningar, hålla jämna steg med de epidemiologiska förändringar som sker och garantera ett alltmer aktivt samarbete mellan medlemsstaterna och regionerna; alla dessa krav har fått lämplig uppmärksamhet i Alojz Peterles betänkande, och jag vill tacka honom för hans utmärkta arbete.

Corina Crețu (PSE), skriftlig. – (RO) Det är uppmuntrande att se att Europaparlamentet har antagit resolutionen om Europeiska kommissionens vitbok "Tillsammans för hälsa: Strategi för EU: 2008–2013". Förutom bestämmelserna om den hälsorelaterade strategin har jag upptäckt en svag punkt i vitboken: avsaknaden av kvantifierbara mål som syftar till att garantera ökad effektivitet.

Som företrädare för ett land vars sjukvårdssystem är av mycket dålig kvalitet, vilket återspeglas i befolkningens oroande hälsotillstånd, vill jag betona vikten av att gå från ord till handling, men också behovet av att visa större solidaritet på EU-nivå för att kunna ge en anständig sjukvård till alla medborgare.

Det finns mycket sorgligt att berätta när det gäller hälsa i Rumänien. Det är det EU-land som har högst antal tuberkulospatienter, och det befinner sig på näst sista plats när det gäller kvaliteten på diabetesbehandlingen, trots att diabetes är den sjukdom som det finns störst benägenhet för. En av tio rumäner lider av leverproblem. En fjärdedel av de rumänska barnen har problem med hälsan. Den cancerrelaterade dödligheten har fått en oroväckande ökning jämfört med resten av EU. Andelen dödsfall på grund av hjärt- och kärlsjukdomar är 61 procent av det totala antalet dödsfall, jämfört med 37 procent i EU. Rumänien är Europamästare när det

gäller antalet förskrivningar av läkemedel, sjukhusvistelser och kirurgiska ingrepp, men det är samtidigt det land som har lägst förväntad livslängd i EU.

Gyula Hegyi (PSE), skriftlig. – (HU) Allergi är vår tids endemiska sjukdom. Allergierna har ökat stadigt i hela Europa sedan andra världskriget. En tredjedel av våra barn har någon form av allergi, och om vi inte vidtar några åtgärder kommer snart halva Europas befolkning att lida av allergier. Orsakerna till dessa allergier är kemiskt behandlade livsmedel och miljöföroreningar. Allergisymtomen utlöses av kemiska ämnen, naturliga och konstgjorda livsmedelstillsatser, kryddor, pollen och andra naturliga ämnen, samt djurhår. I Ungern utgör ambrosia ett särskilt problem.

Tyvärr har Europeiska unionen ingen allergistrategi för närvarande, vilket kommissionen bekräftade som svar på min fråga. Föreningar för allergidrabbade inom civilsamhället, och miljontals drabbade EU-medborgare, räknar med att en allergilagstiftning ska införas på EU-nivå. Låt oss göra något för att bidra till att förhindra allergier, ta itu med allergiernas huvudorsaker och skydda dem som lider av dem. Ett aktivt engagemang skulle stärka vårt fokus på EU-medborgarnas hälsa och deras vardagsbekymmer.

Tunne Kelam (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jag vill rikta uppmärksamheten på den oroande tendensen i Europa att fler och fler unga människor lider av psykiska problem. Många unga människor i Europa lider av stress; det finns tecken på att missbruket ökar, särskilt när det gäller alkohol och narkotika. Dessa aspekter, både för sig och tillsammans, kan leda till allvarliga psykiska störningar.

De senaste tragedierna i Finland visar att fler medlemsstater än någonsin måste uppmärksamma ungdomarna när man vidtar åtgärder för att förebygga dålig hälsa, särskilt psykisk hälsa.

En holistisk och proaktiv strategi för att ta itu med rötterna till de psykiska problemen och sjukdomarna är avgörande. En säker livsmiljö (som förebygger våld i hemmet och missbruk), en minskning av stresskapande faktorer i skolan och i hemmet samt förebyggande och medvetenhetshöjande åtgärder bör ha högsta prioritet. Ingen skola kan ersätta en omsorgsfull familj där föräldrarna tar sitt ansvar för att lära sina barn grundläggande sociala och etiska värderingar.

Det är viktigt att låta alla aktörer i samhället medverka för att uppnå de uppsatta målen. Särskilt olika frivillig- och ungdomsorganisationer kan bidra till en säker miljö genom att anordna fritidsaktiviteter, ge informell utbildning och öka medvetenheten om frågor som rör psykisk hälsa.

Därför efterlyser jag en holistisk och proaktiv strategi som omfattar en garanti för bättre psykisk hälsa och därmed en bättre framtid för unga människor.

Rareş-Lucian Niculescu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag välkomnar att Alojz Peterle i sitt betänkande tar upp och understryker det trängande behovet att vidta aktiva åtgärder för att rekrytera och behålla hälso- och sjukvårdspersonal.

Enligt Världshälsoorganisationen bör myndigheterna betrakta det som en varningssignal om 2 procent av läkarna i ett land flyttar utomlands. I Rumänien har 4 procent av de rumänska läkarna begärt tillstånd för att flytta och arbeta utomlands, och samma procentsats registrerades även 2007. Vi har således inte bara överskridit den nivå som betraktas som en varningströskel, vi har till och med nått en fördubbling av den procentsatsen. Från början av året fram till den 1 september 2008 ansökte 957 personer till det rumänska läkarkollegiet (CMR) om intyg om oklanderlig moral som krävs för att de ska kunna arbeta utomlands.

Det är uppenbart att ett hälso- och sjukvårdssystem inte kan fungera utan läkare. Jag anser att detta är oroande inte bara för Rumänien utan för hela Europa, och bristen på kvalificerade personer som kan behandla europeiska patienter borde sysselsätta medlemsstaterna och unionen i allra högsta grad.

Péter Olajos (PPE-DE), skriftlig. – (HU) Först vill jag säga hur glad jag är för att vi på senare tiden har fått se fler och fler betänkanden och strategier om folkhälsans betydelse.

Som budgetexpert för 2009 har jag själv försökt tala för utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet (ENVI). Mina initiativ har fått positiva mottaganden av både ENVI och budgetutskottet.

Som Alojz Peterle har påpekat finns det ett nära samband mellan de nya hälsofarorna och klimatförändringarna. Den 7 oktober antog budgetutskottet ett forskningsprojekt som jag hade föreslagit, "Omfattande forskning om hälsa, miljö och klimatförändringar – förbättring av luftkvaliteten inom- och utomhus". Detta initiativ värt 4 miljoner euro kommer att administreras av det ungerska huvudkontoret för det regionala miljöcentret för Central- och Östeuropa (REC) och kommer att omfatta nio länder (Österrike,

Bosnien och Hercegovina, Finland, Ungern, Italien, Nederländerna, Norge, Serbien och Slovakien. Samtidigt kommer man inom ramen för projektet att undersöka kopplingen mellan hälsa, miljöskydd, transport och klimatförändringar samt deras effekter i skolorna.

När det gäller ECDC-ratifikationen stöder jag också föredraganden. För att byrån ska kunna klara av sitt ökade ansvar föreslog jag att den skulle befrias från den marginal som kommissionen har fastställt. ENVI antog detta enhälligt, och vi får hoppas att parlamentet också kommer att besluta sig för detta vid slutet på sammanträdesperioden i oktober.

Bogusław Rogalski (UEN), skriftlig. – (PL) En god hälsa är en av de största välsignelser en människa kan glädja sig åt i livet. Tyvärr gör oroväckande trender som till exempel det ökade antalet fall av cancer, hjärt- och kärlsjukdomar, fetma och diabetes att vi blir medvetna om i vilken omfattning folkhälsan nu är hotad. Vi ställs inför de utmaningar som utgörs av klimatförändringarna, globaliseringen, den åldrande befolkningen samt hotet från pandemier och bioterrorism.

Den tydliga ökningen av priset på läkemedel under de senaste åren är också en källa till oro. Den har lett till att många EU-medborgare helt enkelt inte har råd med läkemedel. Dessutom behöver hälso- och sjukvårdssystemen i vissa medlemsstater genomgå radikala reformer för att man ska kunna komma till rätta med de enorma ojämlikheterna. Till exempel skiljer det 9 år när det gäller den förväntade livslängden för kvinnor och 13 år för män.

Investeringar i hälso- och sjukvårdspolitik som rör de tidigaste åren i en människas liv bör också ges hög prioritet. Det är dock viktigt att inte låta en situation utvecklas där det blir allmänt accepterat att födseln av handikappade barn eller barn som lider av kroniska sjukdomar förhindras. I stället bör man främja hjälp till föräldrar med sjuka barn.

Dessutom vill jag understryka behovet att respektera medlemsstaternas befogenhet inom hälso- och sjukvårdsområdet samt valfriheten när det gäller sjukvårdstjänster.

Det är tydligt att folkhälsan också har betydelse för ekonomin. Pengar som investeras i hälso- och sjukvård bör därför inte enbart uppfattas som en kostnad, utan även som en viktig del av en investering i kvalitativa mänskliga resurser.

Richard Seeber (PPE-DE), skriftlig. – (DE) För att värna hälsoskyddet måste vi klara av de utmaningar vi har identifierat. Huvudansvaret för att upprätthålla och främja hälsostandarder ligger hos medlemsstaterna. Det finns dock många områden, särskilt när det gäller gränsöverskridande problem, där det är vår uppgift att stödja medlemsstaterna så mycket som möjligt om de inte kan vidta effektiva åtgärder.

Det stora problem vi står inför är de mycket stora ojämlikheterna både mellan och inom medlemsstaterna. Den förväntade livslängden i de "gamla" medlemsstaterna är i genomsnitt 10 år längre än i de nya medlemsstaterna. Vår uppgift är att sprida de beprövade förfaranden som har visat sig vara bra till alla medlemsstater. Syftet är att anpassa och harmonisera standarder genom lämpliga medvetenhetshöjande åtgärder för medborgarna.

Hälsan är en livsviktig tillgång för oss alla, och den är också en viktig ekonomisk faktor. Vi måste därför göra ännu mer för att minska den dramatiska ökningen till exempel när det gäller förekomsten av cancer. För att vi ska kunna lyckas med det är det mycket viktigt att hälsofrågorna integreras i alla politikområden och att vi främjar utvecklingen av ny teknik och nya innovationer.

Kathy Sinnott (IND/DEM), skriftlig. – (EN) Jag vill ta tillfället i akt för att särskilt välkomna vissa bestämmelser inom ramen för hälsostrategin, framför allt att man har tagit med störningar kopplade till autismspektrumet, som i allt högre grad drabbar barn i hela Europa, och jag vill nämna den utmärkta forskning som redan har gjorts inom detta område med kommissionens hjälp.

Det är bra att man nu koncentrerar sig på sällsynta sjukdomar, alzheimer och forskning om psykiska sjukdomar och mäns hälsa, samt den fortsatta inriktningen på erkända tillstånd som hjärt- och kärlsjukdomar, diabetes och cancer.

Det gläder mig att anhörigvårdarna nämns eftersom det är viktigt att komma ihåg att hälsoproblem inte bara påverkar de drabbade utan också de som sköter om dem, och jag hoppas att omnämnandet också leder till praktiskt stöd för dem som får dra det tunga lasset.

Jag vill också applådera den konstruktiva inriktningen på förebyggande åtgärder, särskilt när det gäller att förhindra användning av alkohol och narkotika under graviditeten.

Marian Zlotea (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Hälsa är en av de viktigaste tillgångarna i en människas liv. Den oroväckande ökningen av antalet människor som drabbas av cancer, hjärt- och kärlsjukdomar, diabetes och fetma trots de framsteg som har gjorts när det gäller behandlingen av dessa sjukdomar, är en viktig fråga vi måste ta itu med. De problem som är kopplade till övervikt och näringsbrist, felaktig kost och hiv/aids är utmaningar som hotar folkhälsan i Europeiska unionen.

Skillnaderna mellan de nya och de gamla EU-medlemsstaterna när det gäller överlevnadstal för cancerpatienter är så stora att vi kan prata om en "järnridå inom hälsosektorn". Europeiska unionen måste konsolidera sina åtgärder för att minska ojämlikheterna mellan medlemsstaterna, särskilt genom att utbyta bästa metoder på olika områden och främja utbildningen till allmänheten för bättre sjukvård genom att i sin tur stödja innovationer i hälsosystemen, och den måste också föreslå tillsynssystem för ett strukturerat samarbete mellan EU:s institutioner.

Vi måste fastställa grundläggande hälsovärderingar, ett system med hälsoindikatorer för EU och sätt att minska ojämlikheterna i hälsosektorn. Vi måste investera i hälsa, vi måste utarbeta metoder för att främja hälsa i alla åldrar, och vi måste vidta åtgärder när det gäller tobak, livsmedel, alkohol och andra faktorer som påverkar hälsan.

(Sammanträdet avbröts klockan 10.35 och återupptogs klockan 11.00)

ORDFÖRANDESKAP: ONESTA

Vice talman

5. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

6. Parentation

Talmannen. - Mina damer och herrar! På talman Hans-Gert Pötterings vägnar måste jag tyvärr meddela att den förre kommissionsledamoten George Thomson, sedermera Lord Thomson of Monifieth, har avlidit. Han och Lord Soames var de två första brittiska kommissionsledamöterna. Den förre ministern George Thomson avled förra veckan 87 år gammal.

7. Omröstning

Talmannen. – Nästa punkt på dagordningen är omröstningen.

(För omröstningsresultat och andra uppgifter som rör omröstningen: se protokollet.)

*

* *

Alain Hutchinson (PSE). - (FR) Herr talman! Ursäkta mig, jag är inte säker på vilken artikel i arbetsordningen jag borde åberopa, men jag vill göra ett uttalande om den rådande situationen i parlamentet: den håller på att förvandlas till en ständig cirkus, vilket gör det mycket svårt att arbeta med seriösa saker i lugn och ro.

(Applåder)

Jag anser att denna situation nådde sin kulmen i går kväll, och jag skulle vilja be ordförandeskapet att vidta åtgärder för att återställa lugnet och en seriös atmosfär i ett parlament som borde tjäna som exempel för hela världen och vara ett seriöst parlament, inte en cirkus.

(Applåder)

Talmannen. - Jag antar, herr Hutchinson, att ni menar de olika uppvisningarna i gångarna och korridorerna. Ni vet att kvestorerna är ansvariga i detta avseende. Vi kommer naturligtvis att vidarebefordra era synpunkter.

Pervenche Berès (PSE). - (FR) Herr talman! Jag vill också uttala mig om lugn och ro i vårt arbete. Vårt sammanträde i går eftermiddag präglades av en mycket rörande berättelse, men avbrottet i föredragningslistan

innebar att anförandena om så viktiga ämnen som finanskrisen blev uppskjutna i mer än två timmar och talarordningen stördes fullständigt. Det bidrar inte till att saker och ting avlöper smidigt i kammaren.

Talmannen. - I detta fall kommer jag inte att vidarebefordra era synpunkter till kvestorerna utan till talmanskonferensen, eftersom det organet ansvarar för sådana frågor.

7.1. Samarbete för kommunikation om Europa (A6-0372/2008, Jo Leinen) (omröstning)

7.2. Protokoll till avtalet EG/Schweiz om fri rörlighet för personer (Bulgariens och Rumäniens deltagande) (A6-0343/2008, Marian-Jean Marinescu) (omröstning)

Bernd Posselt (PPE-DE). - (DE) Herr talman! Skulle ni kunna skicka efter en tekniker? Denna omröstningsapparat är trasig. Den är helt förstörd. Jag röstade innan, och jag ber er att notera det.

7.3. Inrättande av Europeiska informationssystemet för utbyte av uppgifter ur kriminalregister (Ecris) (A6-0360/2008, Luca Romagnoli) (omröstning)

7.4. Kraftfullare åtgärder mot odeclarerat arbete (A6-0365/2008, Pier Antonio Panzeri) (omröstning)

7.5. Främja social integration och bekämpa fattigdom, även fattigdom bland barn, inom EU (A6-0364/2008, Gabriele Zimmer) (omröstning)

7.6. Avtal EG/Ukraina angående bibehållandet av åtaganden om handel med tjänster (A6-0337/2008, Zbigniew Zaleski) (omröstning)

– Före omröstningen:

Zbigniew Zaleski, föredragande. – (FR) Herr talman! Eftersom situationen i Ukraina är mycket allvarlig vill jag kommentera detta betänkande. Det är ett rent ekonomiskt betänkande, men vi behöver en bredare strategi som, genom att följa exemplet med Euromed, skapar utrymme för Euro-Nest, en annan union, som skulle ha sitt säte i Lublin i Polen.

Vi måste lära oss av krisen i Georgien och se till att vi inte plötsligt befinner oss utanför den politiska scenen för att en annan aktör har tagit vår plats.

Avslutningsvis vill jag uppmana alla parlamentsledamöter att stödja detta betänkande för att skicka en stark signal till det ukrainska folket, som verkligen har Europa för ögonen och som nu befinner sig i en mycket svår kris.

7.7. "IASCF: Revidering av konstitutionen - offentlig redovisningsskyldighet och sammansättningen av IASB:s förslag till förändring" (omröstning)

– Före omröstningen:

Elisa Ferreira (PSE). – (PT) Jag vill rikta uppmärksamheten på att det finns ett tryckfel i PSE-gruppens omröstningslista. Jag vill be mina kolleger att följa samordnaren vid omröstningen.

– Före omröstningen om punkt 5:

Piia-Noora Kauppi (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Vi har kommit överens mellan grupperna om att ändringsförslag 4 från ALDE-gruppen inte faller även om ändringsförslag 2 antas, eftersom dessa ändringsförslag är förenliga med varandra. Därför skulle vi ha röstat även på ändringsförslag 4. Detta görs som ett muntligt ändringsförslag, så jag kan förstå om någon invänder mot detta, men grupperna har kommit överens om att ändringsförslag 4 också bör godtas och att vi bör rösta om det.

Talmannen. - Jag kommer inte att meddela resultatet av den slutliga omröstningen förrän detta lilla problem är löst. Jag behöver ett klargörande från ordföranden i det ansvariga utskottet. Enligt våra tjänstemän finns det ett problem med inledningen eftersom det står "beklagat" i det första ändringsförslaget och "uttrycker tvivel" i det andra. Kan ni klargöra detta för oss?

Pervenche Berès (PSE). - (FR) Herr talman! Jag anser att Piia-Noora Kauppi har fel eftersom ändringsförslag 4 av Wolf Klinz hänvisar till samma punkt som ändringsförslag 2 av Piia-Noora Kauppi. Eftersom kammaren har röstat om ändringsförslag 2 av Piia-Noora Kauppi bortfaller per definition ändringsförslag 4.

Talmannen. - Det gläder mig att ordföranden i det ansvariga utskottet delar sammanträdestjänstens syn på saken. Jag är därför ledsen, fru Kauppi, men jag kan inte verkställa er begäran.

7.8. Situationen i Vitryssland (omröstning)

7.9. Uppskjutande av WTO:s Doha-runda (omröstning)

7.10. Parlamentets användning av unionens symboler (ny artikel 202a) (A6-0347/2008, Carlos Carnero González) (omröstning)

7.11. Problemet med vattenbrist och torka i Europeiska unionen (A6-0362/2008, Richard Seeber) (omröstning)

7.12. Arktiskt styre i en global värld (omröstning)

– Före omröstningen om ändringsförslag 1:

Satu Hassi (Verts/ALE). - (EN) Herr talman! Som muntligt ändringsförslag vill jag föreslå att skyddet av den biologiska mångfalden i vårt ändringsförslag ska utgöra ett tillägg till punktens ursprungliga text. Med andra ord: ingen strykning utan endast ett tillägg.

(Parlamentet samtyckte till att detta muntliga ändringsförslag skulle beaktas, men förkastade därefter det omarbetade ändringsförslaget.)

– Före omröstningen om skäl D:

Diana Wallis (ALDE). - (EN) Herr talman! Låt mig ge en förklaring till detta muntliga ändringsförslag. Syftet med det är att klargöra varför Förenta nationernas havsrättskonvention inte är tillräcklig för att hantera Arktis. Därför innehåller det ett tillägg till skäl D: "UNCLOS formulerades inte med specifik hänsyn tagen till nuvarande förhållanden med klimatförändring och dess unika konsekvenser med smältande is i de arktiska haven."

(Parlamentet samtyckte till att godkänna det muntliga ändringsförslaget.)

– Före omröstningen om skäl F:

Diana Wallis (ALDE). - (EN) Herr talman! Det gäller exakt samma fråga, och ändringsförslaget innehåller ett tillägg till skäl F: "Den arktiska regionen styrs för närvarande inte av några specifikt formulerade multilaterala normer eller bestämmelser".

(Parlamentet samtyckte till att godkänna det muntliga ändringsförslaget.)

7.13. Tillämpning av social lagstiftning om vägtransporter (A6-0357/2008, Alejandro Cercas) (omröstning)

7.14. Lamfalussy-uppföljning - Framtida övervakningsstruktur (A6-0359/2008, Ieke van den Berg och Daniel Dăianu) (omröstning)

– Före omröstningen om punkt 2 c i bilagan:

Ieke van den Burg, medföredragande. – (EN) Herr talman! Mot bakgrund av den senaste utvecklingen har vi förstärkt texten i ett muntligt ändringsförslag om insättningsgarantisystemen, och det lyder: "Beslut kan fattas på basis av rättvisa ..." Jag är ledsen, men det var fel text.

Den här handlar om omröstningen med kvalificerad majoritet i nivå 3-kommittéerna. Denna text överensstämmer med vad som borde göras för att garantera att värdmedlemsstaterna får ett stort mått av medbestämmande när det gäller grupp tillsynen, och den lyder: "Beslut kan fattas på basis av rättvisa och tillbörliga kvalificerade majoritetssystem, som beaktar den finansiella sektorns relativa storlek och varje medlemsstats BNP samt den finansiella sektorns systembetydelse för medlemsstaten." Därifrån är det samma text.

Talmannen. - Fru van den Burg, om jag inte misstar mig tror jag inte att ni läste upp den korrekta texten.

Ieke van den Burg, medföredragande. – (EN) Herr talman! Det är den andra texten. Den handlade verkligen om insättningsgarantisystemen. Vi försökte förstärka den nuvarande texten genom att kräva att dessa bestämmelser inom Europeiska unionen "ändras utan dröjsmål för att undvika arbitrage mellan garantinivåer i medlemsstaterna som kan ytterligare öka volatiliteten och underminera den finansiella stabiliteten istället för att öka säkerheten och insättarnas förtroende". Sedan står det att de även bör garantera likvärdiga verksamhetsförutsättningar för finansinstitut. Jag ber om ursäkt för detta.

(Parlamentet samtyckte till att godkänna båda dessa muntliga ändringsförslag.)

– Före omröstningen om ändringsförslag 8:

Daniel Dăianu, medföredragande. – (EN) Herr talman! Också som ett erkännande av medlemsstaternas desperata, men inte tillräckligt samordnade, försök att rädda banksystemet tycker vi att det är rimligt att lämna in detta ändringsförslag. Det lyder: "Banksystemets ökade gränsöverskridande karaktär i Europa och behovet av samordnade åtgärder vid negativa chocker, liksom behovet av att hantera systemrisker effektivt, kräver att skillnaderna mellan de nationella systemen i medlemsstaterna minskas i största möjliga utsträckning. Det finns ett behov av att vidta åtgärder utöver de studier som kommissionen redan har utfört i detta sammanhang och att så snart som möjligt ändra direktiv 94/19/EG för att skapa samma skyddsnivå för banksättningar inom hela EU i syfte att upprätthålla finansiell stabilitet och insättarnas förtroende och undvika snedvridning av konkurrensen."

(Parlamentet samtyckte till att godkänna det muntliga ändringsförslaget.)

7.15. Tillsammans för hälsa: Strategi för EU 2008–2013 (A6-0350/2008, Alojz Peterle) (omröstning)

– Före omröstningen:

Alojz Peterle, föredragande. – (EN) Herr talman! Jag vill informera er om varför jag, som föredragande, har satt sju minustecken bredvid den socialdemokratiska gruppens ändringsförslag. Det var en fråga om min egen trovärdighet eftersom sex av dessa sju ändringsförslag förkastades av ENVI-utskottet för tre veckor sedan. Det fanns inga röster mot, och jag ser ingen ny anledning till att ändra min åsikt om detta.

Den andra anledningen är att vi antog en resolution om säkerhet i arbetslivet i januari, och jag anser att denna fråga behandlas utförligt i den resolutionen. Jag har inget att invända mot innehållet, men jag anser inte att det finns något behov av att upprepa vissa delar i olika resolutioner. För att få en lämplig struktur på texten vill jag hur som helst lägga fram följande muntliga ändringsförslag, i samförstånd med skuggföredragandena. Ändringsförslag 1, 3 och 4 flyttas till efter punkt 32, ändringsförslag 5 till efter skäl M och ändringsförslag 6 till efter skäl Q. Det är bara fråga om en omflyttning.

Talmannen. - Sammanfattningsvis föreslår vår föredragande inte någon ändring av texten. Han vill bara se till att tjänstemännen efter omröstningen omorganisera den slutliga texten på det sätt som han just har föreslagit.

8. Utskottens och delegationernas sammansättning: se protokollet

9. Valprovning: se protokollet

10. Röstförklaringar

Muntliga röstförklaringar

Betänkande: Panzeri (A6-0365/2008)

Rumiana Jeleva (PPE-DE). - (BG) Herr talman, ärade kolleger! Låt mig börja med att gratulera min kollega Panzeri för hans betänkande. Jag var skuggföredragande för PPE-DE-gruppen och röstade för detta betänkande.

Jag röstade på detta sätt eftersom jag anser att vi tack vare vårt arbete med kompromisserna lyckades lägga fram vissa ändringsförslag och åstadkomma ett mer balanserat förhållningssätt till en del av förslagen. Samtidigt godtogs inte en del av gruppens ändringsförslag, som hade gjort betänkandet mer omfattande.

Betänkandet borde definitivt ha innehållit en text där den orimliga skattebördan och de höga arbetsgivaravgifterna nämns som några av huvudskälen till att den grå ekonomin finns och till och med växer i vissa sektorer. I kampen mot svartarbete måste vi samarbeta med näringslivet.

Vi måste underlätta för de små och medelstora företagen genom att minska de administrativa bördorna och förenkla förfarandena. Uppenbarligen kan dock inga diskussioner föras eller ändringsförslag läggas fram i det här skedet eftersom man påbörjade betänkandet enligt ett regelverk och sedan slutförde det och röstade om det enligt ett annat regelverk.

Betänkande: Gabriele Zimmer (A6-0364/2008)

Anja Weisgerber (PPE-DE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag röstade mot Zimmersbetänkandet, men jag stöder ändå helhjärtat betänkandets mål att främja den sociala integrationen och bekämpa fattigdomen, även barnfattigdomen, i Europeiska unionen. Jag välkomnar uttryckligen ett synsätt där man förordar bestämmelser om minimiinkomst som en grundläggande förutsättning för ett värdigt liv. Denna princip måste gälla både arbetstagare och arbetslösa.

Vad jag dock inte kan göra är att rösta för ett betänkande där medlemsstaterna flera gånger uppmanas att införa minimilöner, och där rådet uppmanas att komma överens om ett EU-mål för minimilöner. Detta krav bryter mot subsidiaritetsprincipen och inkräktar på medlemsstaternas självbestämmanderätt när det gäller sociallagstiftningen.

I betänkandet välkomnas dessutom uttryckligen kommissionens förslag på ett övergripande direktiv som omfattar alla former av diskriminering. Jag är mot diskriminering, men jag anser att detta är fel väg att gå.

Syed Kamall (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Tack för att jag får möjlighet att förklara min röst.

Precis som föregående talare tror jag att alla instämmer i målen i betänkandet, att främja social integration och bekämpa fattigdom.

Men vad vi verkligen behöver inse är att vi måste sluta tro att lösningen alltid finns på EU-nivå, oavsett vad problemet gäller. Ofta finns lösningen faktiskt inte ens på nationsnivå.

Om vi verkligen vill bekämpa fattigdomen, om vi verkligen vill främja social integration, måste vi ofta söka lösningarna i våra egna samhällen. Inom hela EU, i hela mitt hemland, i hela den stad jag företräder, London, världens största stad, finns många lokala grupper som bekämpar fattigdomen "på fältet" utan statlig medverkan. De förstår problemen och agerar gemensamt. Vi måste skapa rätt villkor för lokalsamhällena att ta tag i dessa problem. Om ni söker efter lösningar, titta på webbplatsen för *Centre for Social Justice* i min valkrets i London.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Herr Talman! Fattigdom är ett mångfasetterat fenomen. Ofta är det kopplat till arbetslöshet, särskilt långtidsarbetslöshet. Arbete anses därför vara det bästa sättet att förebygga fattigdom. Men arbete är inte det enda sättet att förebygga fattigdom, vilket man kan se av de många fattiga som finns bland den arbetande befolkningen. Vi måste komma ihåg att 78 miljoner människor inom EU hotas av fattigdom. Det är 16 procent av unionens medborgare.

Offentliga myndigheter på alla nivåer måste arbeta tillsammans med sociala partner, organisationer i civilsamhället och enskilda medborgare. Socialpolitik och arbetsmarknadspolitik måste organiseras på ett bättre sätt och bli effektivare. Långsiktiga och långtgående ansträngningar för att bekämpa fattigdom och social utestängning krävs.

Vi måste också komma ihåg att de rättsliga sociala skyddsprogrammen bör ha en förebyggande roll. De ska främja social sammanhållning och underlätta social integration. En av de viktigaste punkterna i betänkandet handlar om att utrota barnfattigdomen. Speciellt bör man uppmärksamma de fall där barnen växer upp hos en förälder, i stora familjer eller i immigrantfamiljer. Det krävs effektiva lösningar för att förhindra att dessa människor blir socialt marginaliserade.

Betänkande: Panzeri (A6-0365/2008)

Astrid Lulling (PPE-DE). - (DE) Herr talman! Jag kan stödja denna resolution från utskottet för sysselsättning och sociala frågor eftersom den innehåller mina förslag för att bekämpa den svarta arbetsmarknaden och odeklarerat arbete.

Jag är speciellt glad för stödet för mitt förslag om att uppmana kommissionen att utarbeta ett pilotverktyg baserat på modeller som t.ex. "2 Plus-projektet" i Luxemburg, vilket samfinansieras av Europeiska socialfonden och syftar till att förhindra odeklarerat arbete genom att göra det mindre attraktivt genom en omfattande förenkling av arbetsgivarnas administrativa förfaranden. Samtidigt ser man till att de anställda omfattas av socialförsäkringssystemet, att skattesystemet blir attraktivt för arbetsgivarna bland annat genom ett skatteavdrag för tjänster i närområdet, och att allt arbete som utförs mot en lön som är lägre än ett lägsta belopp som medlemsstaten fastställer skattebefrias.

Mitt förslag om en lagstiftningsram för makar och familjemedlemmar som hjälper till i familjeföretag för att se till att dessa personer obligatoriskt ansluts till socialförsäkringssystemet har också tagits med, och det är jag mycket glad över. Jag är också nöjd med att vi framhåller att familjens skötsel är ett familjeföretag i sig, och att detta atypiska arbete inom familjen bör erkännas och ingå i socialförsäkringssystemet. Faktum är att det förutom den vanliga svarta arbetsmarknaden finns miljoner personer i Europa, särskilt kvinnor, som arbetar i familjeföretag och står helt utan eget socialförsäkringsskydd.

Talmannen. - Kära Astrid, jag vill bara klargöra en sak, och det är att talartiden är begränsad till en minut, inte två. Det kan nästan jämföras med odeklarerat arbete.

Situationen i Vitryssland (RC B6-0527/2008)

Milan Horáček (Verts/ALE). - (DE) Herr talman! Jag röstade för resolutionen eftersom den innebär en entydig uppmaning till Vitrysslands regering att äntligen respektera de mänskliga rättigheterna.

Det är nedslående att de förhoppningar om en demokratisk utveckling i Vitryssland för ett folk som måste leva i Europas sista diktatur inte uppfylldes vid parlamentsvalen i september, val som var tveksamma, för att inte säga förfalskade. Detsamma gäller det strategiska förtrycket av oppositionen och civilsamhället.

Vi har i dag uppmanat rådet och kommissionen att vidta ytterligare åtgärder för att underlätta och intensifiera kontakterna mellan personer och demokratisera landet, och att överväga möjligheter att sänka kostnaderna för visum för vitryska medborgare som reser in i Schengenområdet, vilket är det enda sättet att förhindra att Vitryssland och dess invånare blir ännu mer isolerade.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). - (PL) Herr talman! Demokratins nederlag i Vitryssland är särskilt plågsamt med tanke på EU:s nya försoningspolitik mot landet efter händelserna i Georgien. President Lukasjenko tog inte mot denna gest från Europa och möjligheten att ta sig ur isoleringen. I rapporten från OSSE sägs att valen i Vitryssland inte levde upp till demokratiska normer. Det nya parlamentet kommer därför återigen att bestå av personer som är underställda Europas sista diktator. Det verkar bli nödvändigt att fortsätta med att tina upp de ömsesidiga förbindelserna trots kränkningarna. Vi måste emellertid betona att det inte bara är EU som ska göra eftergifter. Vitrysslands president måste visa sin goda vilja genom lämpliga åtgärder. Vi bör öka påtryckningarna på president Lukasjenko, men samtidigt erbjuda fördelar till Vitrysslands befolkning så att Europas erbjudande framstår som ett bättre alternativ än en närmare anknytning till Ryssland.

Uppskjutande av WTO:s Doha-runda (RC-B6-0521/2008)

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). - (PL) Herr talman! Det verkar alltmer osannolikt att man ska lyckas nå framgång i förhandlingarna inom ramen för Doha-rundan. Peter Mandelsons avgång från posten som handelskommissionär är en av orsakerna. Samtalen kommer förmodligen inte att återupptas förrän i början av 2010. Situationen kompliceras ytterligare av att det inom de närmaste två åren kommer att ske val både i Förenta staterna, Indien och Brasilien. Det betyder att förhandlingarna kommer att genomföras av andra personer. För första gången är inte EU ansvarigt för att samtalen avbryts. Att ministermötena i juli avbröts

kan skyllas på Förenta staterna och Indien. Den huvudsakliga orsaken till att förhandlingarna bröt samman var dock enligt experter att man inte nådde någon framgång rörande tjänster och industri.

Om man återupptar förhandlingarna måste man prioritera hur man ska kunna hjälpa de fattigaste länderna. Samtidigt får vi inte ignorera våra egna intressen, speciellt inte inom jordbrukssektorn. Om vi öppnar upp vår marknad i onödan kan det innebära ett allvarligt hot mot stabiliteten i jordbrukets inkomster. Många jordbruk kan gå i konkurs. Hur kan vi garantera livsmedelssäkerheten inom EU om det skulle hända? Misslyckandet med att sluta avtal i handelsfrågor är ett exempel på hur svårt det är att nå en kompromiss i viktiga frågor när så många länder med så många olika intressen deltar i samtalen.

Låt oss hoppas att de internationella förhandlingarna om att bekämpa klimatförändringarna når större framgång.

Syed Kamall (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Tack för att jag får möjlighet att förklara min röst avseende uppskjutandet av Doha-rundan.

Jag ser med stor tacksamhet att de flesta i parlamentet är bedrövade på grund av att WTO:s Doha-runda skjuts upp, eftersom det faktiskt fanns verkliga mål som man skulle kunnat uppnå genom ytterligare liberalisering.

Tyvärr var det återigen jordbruket som stoppade, och även om EU slapp att få skulden tycker jag att vi måste erkänna att vi hade vår egen interna politik och att när kommissionsledamot Mandelson ville gå längre när det gäller jordbruket stoppades han av några av de mest protektionistiska länderna i EU.

Vi måste erkänna att det finns ett större globalt mål, att tjänster utgör en så stor del av vår ekonomi att de måste frigöras och liberaliseras. Tyvärr måste vi frigöra jordbruk och varor innan vi frigör handeln med tjänster.

Handeln måste öppnas upp ytterligare. Vi måste sluta skydda bönder som inte kan konkurrera. Vi måste göra det lättare för företagare och bönder i utvecklingsländer och i fattiga länder att handla med oss, sälja sina varor och tjänster, för det är endast handeln, inte den stora bidragsindustrin, som kommer att hjälpa dem ur fattigdomen.

Betänkande: Carnero González (A6-0347/2008)

Bogdan Pęk (UEN). - (PL) Herr talman! Det aktuella betänkandet har redan godkänts av en majoritet här i parlamentet. Strax före omröstningen uttryckte dock Andrew Duff, en av ledamöterna, sin förvåning över att de länder i östra Europa som nyss har gått med i EU skulle vara emot att införa flaggan och hymnen som obligatorisk i Europaparlamentet. Jag måste omedelbart förklara för Andrew Duff att det finns en bra motivering till den enkla slogan som användes under kampanjen, och som förklarade att det inte är bättre att styras från Bryssel än från Moskva. När allt kommer omkring, den lätthet varmed Bryssel kan införa och genomföra förändringar som överträder europeisk lag står i skarp kontrast med hur svårt det är att genomföra principerna om solidaritet, ärlighet och icke-diskriminering. Ett exempel är energipolitiken, där åtgärder som kommer att förstöra Polens energiindustri bestämdes efter ikraftträdandet av och i strid med ovannämnda principer.

Frank Vanhecke (NI). - (NL) Herr talman! Vi har just antagit ett betänkande som inför användningen av en flagga, en hymn, ett motto och en allmän helgdag för denna institution, även om jag och ett antal av mina kolleger röstade mot detta. Det här är symboler som hör till en verklig stat. Det finns en nederländsk kabaréartist, Wim Sonneveld, som faktiskt skulle passa ganska bra här i parlamentet, och han skulle säga någonting som "Nej, nu är det bara för mycket".

Jag vill påminna er om att för inte så länge sedan, efter det tydliga nej till EU:s konstitution i Nederländerna och Frankrike, togs föreskrifterna om användning av symboler mycket nogsamt bort och de skulle inte längre ingå i Lissabonfördraget eftersom man förstod att allmänheten inte ville ha dem. Nu ska parlamentet anta dem igen och i texten till och med hävda att de måste införas för att ge en klar politisk signal till medborgarna. Vilket cyniskt skämt! De europeiska tjänstemännen, de privilegierade människorna, marscherar på, men Europas folk slutade följa dem för länge sedan.

Philip Claeys (NI). - (NL) Herr talman! I debatten om Carnero González-betänkandet verkade det ibland som om vi diskuterade själva symbolerna för EU snarare än deras införlivande i arbetsordningen. Just nu handlar debatten inte om symbolerna, men jag kan mycket väl tänka mig att många människor har frågor om Europadagen den 9 maj. Men saken är den, att först utlovades att symbolerna för en europeisk superstat

inte skulle ingå i Lissabonfördraget, vilket de flesta medlemsstater har godkänt, och nu ska de plötsligt ingå och införlivas i Europaparlamentets arbetsordning. Det är att visa förakt för de som röstar, för Europas medborgare. Från vårt avskilda högkvarter i Bryssel har vi återigen lyckats fjärma oss ännu längre från medborgarna i medlemsstaterna. Det är sorgligt.

Daniel Hannan (NI). - (EN) Herr talman! Vi uppmanas ofta att betrakta nationalism som något nyckfullt, kortvarigt och lätt misskrediterande – men när det gäller Euronationalism intar vi en helt annan ståndpunkt och vi ska frossa i tecken och symboler för staten: en flagga, en hymn, en nationaldag och allt det andra.

Jag tar särskilt avstånd från att omvandla Beethovens nionde symfoni till Europahymn, inför vilken vi nu alla förväntas stå i givakt. Jag är rädd att den får ungefär samma effekt på mig som den hade på Alex i *A Clockwork Orange* och av samma anledningar, nämligen att den har dåliga konnotationer.

Vad jag egentligen vill säga är följande: Den enda, och ganska symboliska, ändring som gjordes i EU:s konstitution när den förvandlades till Lissabonfördraget var att man tog bort de europeiska nationalsymbolerna.

Genom att ensidigt återinföra dem ger detta åldrande och skröpliga parlament de väljare som sa nej till den europeiska konstitutionen smäll på fingrarna.

Om man vill att symbolerna ska få bindande verkan måste man ha mod nog att låta dem gå till folkomröstning. *Pactio Olisipiensis censenda est!*

Roger Helmer (NI). - (EN) Herr talman! Jag röstade mot betänkande från Carnero González, där man vill återinföra Europaflaggan och Europahymnen i parlamentet.

I mitt hemland fick folket veta att Lissabonfördraget skilde sig så mycket från EU:s konstitution att man inte längre kunde motivera en folkomröstning, men den enda skillnad av vikt som jag kan se mellan konstitutionen och Lissabonfördraget är att man tagit bort dessa statssymboler. Nu vill parlamentet ha dem tillbaka igen.

Det visar vilket bedrägeri hela projektet med Europeiska unionen vilar på. Det visar också det monumentala förakt med vilket vi här i parlamentet behandlar den allmänna opinionen och de väljare som röstade hit oss. Vi måste ha en folkomröstning om Lissabonfördraget i sin helhet.

Syed Kamall (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Tack för att jag får möjlighet att förklara min röst avseende denna särskilt viktiga fråga.

I likhet med föregående talare har jag noterat det dubbelspel som ofta finns bland dem som stöder EU-projektet. Vi fick till exempel veta att Lissabonfördraget inte skulle kunna genomföras om något land röstade emot. När Frankrike och Nederländerna röstade nej fick vi höra att de flesta länder faktiskt ville fortsätta, alltså skulle vi fortsätta.

När Irland röstade emot fick vi höra att vi måste komma på ett sätt att få irländarna att rösta igen tills de röstade på rätt sätt, hellre än att acceptera att det var sista spiken i kistan för Lissabonfördraget. Jag har ytterligare ett exempel. Vi fick veta att Lissabonfördraget skiljer sig helt från konstitutionen. "Här är bevisen", sa de, "vi har ändrat storlek på typsnittet, vi har möblerat om lite i det, det är helt annorlunda och vi har tagit bort symbolerna för Europeiska unionen". Vi varnade för att detta inte skulle vara länge. De som stöder projektet skulle komma på ett sätt att återinföra symbolerna. Det är precis vad man har gjort.

Jag väddar till er som stöder EU-projektet att vara ärliga mot väljarkåren och ha mod nog att låta detta gå till folkomröstning.

Betänkande: Seeber (A6-0362/2008)

Gyula Hegyi (PSE). - (HU) Det kan verka som om klimatförändringarna i Centraleuropa mest visar sig som en större omfördelning av nederbörden. En lång torrperiod efterföljdes av skyfall. Torka och översvämningar kan orsaka skador på miljardbelopp. Detta är en indikation på att klimatförändringen verkligen har börjat. Den europeiska klimatpolitiken måste rikta sig mot att mildra skadorna, förebygga katastrofer och finna sätt att bromsa upp klimatförändringen. Vi måste utveckla system för vattenförvaring och bevattning, det måste finnas reservoarer i våra städer och på landet så att vi har vatten när det blir torka. Detta är särskilt viktigt i Alföldområdet i Ungern. Vi måste ha en bättre vattenhushållning i EU, som gemenskapspolitik, och vi måste avsätta stora belopp för detta i nästa budget.

Cristina Gutiérrez-Cortines (PPE-DE). – (ES) Herr talman! Jag måste säga att jag röstade nej till betänkandet eftersom det är dåligt. Klimatförändringsfrågan gäller alla och bristen på vatten är ett problem som också berör länder och som kräver en mångsidig strategi.

I det här dokumentet verkar man tycka att den enda lösningen är att spara på kranvattnet och vattnet i städernas rörledningar. Det är en begränsad, osystematisk och ohållbar strategi. Jag var mot betänkandet fast det innehöll några bra punkter, som t.ex. att vattnet måste vara till för alla och att vi måste fördela resurserna och vara solidariska mellan regionerna.

Jag instämmer dock med Gyula Hegyi i att vi måste vidta åtgärder med hänsyn till varje land. Den nya strategin är att spara vatten på land genom nya dammar, nya flodregleringar, katastrofförebyggande åtgärder, nya jordbruksstrategier som tillåter nya metoder och naturligtvis vattenavledning där så behövs.

Sociala och ekonomiska problem står i samband med människors liv och den livsmedelsbrist världen står inför. Det borde man ha tagit hänsyn till i det här resolutionsförslaget.

Madeleine Jouye de Grandmaison (GUE/NGL). – (FR) Herr talman! Jag röstade för betänkandet av Richard Seeber eftersom det har sina förtjänster. Jag tackar dem som möjliggjorde att de ändringar jag föreslog blev antagna.

Jag är emellertid bekymrad över en sak: I betänkandet tar man upp föroreningen av jord och grundvatten på grund av användningen av farliga föroreningar inom jordbruket. Detta har hänt i de franska utomeuropeiska territorierna, särskilt Martinique och Guadeloupe, som ett resultat av klordekon, en molekyl med lång livslängd. Detta förorenande ämne har varit förbjudet i Europa i nästan 30 år, men har fortsatt användas i de franska utomeuropeiska territorierna ända till 1997.

I dag gör denna förorening att det blir omöjligt att leva upp till de mål som fastställts av RDV, det europeiska ramdirektivet om vatten av den 23 oktober 2000, åtminstone när det gäller Martinique. Dessutom orsakar det svåra hälsoproblem hos allmänheten och stoppar den ekonomiska utvecklingen.

Kommer kommissionen att till slut erkänna att vissa medlemsstater överträder kommissionens direktiv inom områden så sårbara som miljö och hälsa?

Betänkande: van den Burg och Dăianu (A6-0359/2008)

Astrid Lulling (PPE-DE). – (FR) Herr talman! Jag vill rätta min röst angående ändringsförslagen 3 och 9 i van den Burg-betänkandet. Jag röstade av misstag mot dem men det var min avsikt att rösta för. Varför? Jag anser att förslaget om kapitalkrav skulle kunna stipulera att kreditgivarna måste inkludera delar av sina värdepapperiserade produkter i sina balansräkningar, införa kapitalkrav på kreditgivarna, beräknade med utgångspunkt från att de innehar denna del av lånen, eller skapa andra metoder för att garantera investerarens och kreditgivarens intressen. Jag tror också att de självregleringslösningar som föreslagits av kreditvärderingsinstituten kan visa sig vara otillräckliga med tanke på den nyckelroll de har i finanssystemet.

Talmannen. – Du har fyra sekunder till godo till nästa gång, Astrid.

Betänkande: Alojz Peterle (A6-0350/2008)

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Vi har just hört att reformmotståndarna lever i det förgångna. Vi vill forma framtiden! De som motsätter sig reformer bör stanna i sina hemländer och stödja dem som arbetar för Europa.

Alojz Peterle har sagt allt: Vi vill att medborgarna ska hålla sig friska och leva länge. Därför har vi arbetat aktivt med frågan om åldersrelaterade sjukdomar i EU:s sjunde ramprogram för forskning. Nu är tiden inne för att ge massivt stöd till frilansare, egenföretagare och enmansföretag inom ramen för småföretagsakten så att även de kan spela en aktiv roll på hälso- och sjukvårdsmarknaden och ge medborgarna större valfrihet i framtiden och möjlighet att välja den bästa lösningen, både ur kvantitativ och kvalitativ synpunkt.

Skriftliga röstmotiveringar

Betänkande: Leinen (A6-0372/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för beslutet att godkänna en generell ram som fastställer huvuddragen i kommissionens meddelande om Europa kallat "Samarbete för kommunikation om Europa". Målsättningen är att upprätta en ram för att stärka vittgående kommunikationselement genom

att införliva dem i en bredare struktur inledd genom vitboken om EU:s kommunikationspolitik, där man förordar en tvåvägskommunikation karaktäriserad av aktivt deltagande av medborgarna och plan D ("plan D som i demokrati, dialog och debatt").

Det är viktigt att inse att denna kommunikation, som inleddes av kommissionen efter det misslyckade förslaget till konstitutionellt fördrag för att uppmuntra till att diskutera relationerna mellan unionens demokratiska institutioner och medborgarna, inte verkar ha nått sina mål. Plan D är ett misslyckande. Hur kan det finnas demokrati utan dialog och dialog utan debatt? Detta hjälper inte till att överbrygga den enorma klyfta som har uppkommit mellan medborgarna, som inte längre förstår meningen med europeisk integration, och institutionerna, som har blivit alltför dunkla och obegripliga. Vi kan bara hoppas att det nya försöket att nå en interinstitutionell överenskommelse gör att vi kan gå vidare.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Vi har inga invändningar mot att objektivt och sakligt informera och utbilda medborgarna i medlemsstaterna om EU-samarbetet. Men det får inte vara propaganda för införandet av än mer överstatligt styre i unionen.

I den gemensamma förklaringen om kommunikationen i Europa som detta betänkande hänvisar till, tas också flera olika EU-program upp, till exempel "Plan D" och "Medborgare för Europa" som Junilistan är starkt kritisk till. Förklaringen hyllar även EU-partier, och till dem kopplade politiska stiftelser, som Junilistan anser måste byggas underifrån av medlemsstaternas nationella partier och inte uppifrån av EU-byråkratin.

Vi har därför röstat mot detta betänkande. Vi anser att den gemensamma förklaringen om kommunikation om Europa skulle ha skrivits på ett annat sätt och betonat saklig information och utbildning och en öppen debatt där också politiska krafter som vill ha ett mellanstatligt samarbete i Europa, inte ett Europas förenta stater, får komma till tals.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Ytterligare ett "typiskt" betänkande ...

Samtidigt som man påstår att "kommunikation är ett viktigt inslag både i en representativ demokrati och i en deltagande demokrati" så är man i betänkandet bekymrad över – för att uttrycka sig milt – resultaten från folkomröstningarna där man sa nej till fördragsförslaget kallat "Lissabonfördraget", och speciellt över omröstningen i Irland.

En majoritet av parlamentsledamöterna har därför beslutat sig för att godkänna den gemensamma förklaringen kallad "Samarbete för kommunikation om Europa". I denna förklaring enas tre EU-institutioner (rådet, kommissionen och parlamentet) om en propagandakampanj som, det bör noteras, kommer att fortsätta under de kommande valen till EU-parlamentet. Kampanjen baseras på antagandet att det växande antalet avslag, ökad klassmedvetenhet och kunskap om de stora intressen som ligger bakom EU:s politik som dessa folkomröstningar visar, kommer att övervinnas genom att man bearbetar och styr mediernas agenda.

Detta innebär i realiteten ett försök att gömma eller förtiga EU:politikens och beslutsfattandets verkliga innehåll i de fall dessa står i konflikt med intressena hos arbetare och andra sociala skikt i de olika EU-länderna.

Genom att på ett demagogiskt sätt använda orden "demokrati" och "kommunikation" försöker man genom betänkandet i realiteten ifrågasätta dessa.

Timothy Kirkhope (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jag och mina brittiska konservativa kolleger är för att faktamässig information om EU:s politik och institutioner ska finnas tillgänglig för allmänheten och öka öppenheten.

I dagens ekonomiska och finansiella läge anser vi dock att det finns annat som bör prioriteras högre och som är mer akut och viktigt för EU att ta itu med.

Vi har därför beslutat att avstå från att rösta om detta betänkande.

Betänkande: Marinescu (A6-0343/2008)

Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig. – (LV) Detta protokoll är en "logisk utvidgning" av avtalet med EU 25. På samma rättsliga grund som det förra protokollet (Protokoll med EU 10) ger detta protokoll Schweiz rätten att bibehålla kvantitativa begränsningar för arbetstagare och egenföretagare från Rumänien och Bulgarien för att gradvis underlätta deras tillträde till den schweiziska arbetsmarknaden, med större grupper tillåtna för varje år.

Enligt min mening kommer utvidgningen av detta avtal med Rumänien och Bulgarien att öka konkurrensen på den schweiziska arbetsmarknaden, göra det lättare att skicka schweiziska arbetstagare till dessa två länder, det kommer att öka möjligheterna att anställa personal från Rumänien och Bulgarien och det kommer också att öppna upp framtida marknader för schweizisk export.

Carlos Coelho (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Jag stöder detta initiativ vars syfte är att återigen utvidga avtalet (från juni 2002) om fri rörlighet för personer mellan Schweiz och EU genom att inkludera Rumänien och Bulgarien.

Utvidgningen kommer utan tvekan att ha en positiv inverkan på arbetsmarknad och investeringsmöjligheter och även på den ekonomiska tillväxten hos alla länder som berörs, särskilt genom den ökade handelsvolymen dem emellan.

Särskilda övergångsperioder för maximalt sju år planeras, under vilken tid Schweiz har rätt att bibehålla kvantitativa begränsningar för arbetstagare och egenföretagare från Rumänien och Bulgarien för att gradvis öka dessa två nationaliteters tillträde till den schweiziska arbetsmarknaden och öka antalet nya arbetare varje år, hela tiden med hänsyn till arbetsmarknadens behov och sysselsättningen i Schweiz.

Samma kvantitativa begränsningar kan under samma period också tillämpas av Rumänien och Bulgarien avseende schweiziska medborgare.

När denna period är slut får kvoter endast återinföras om de villkor som anges i skyddsklausulen uppfylls. Denna kan endast användas till och med 2019.

Bogusław Liberadzki (PSE), skriftlig. – (PL) Jag röstade för antagandet av betänkandet om rådets beslut om att på gemenskapens och medlemsstaternas vägnar underteckna ett protokoll om ett avtal mellan Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater å ena sidan och Schweiziska edsförbundet å den andra, om fri rörlighet för personer angående Republiken Bulgariens och Rumäniens deltagande som avtalsslutande parter till följd av deras anslutning till Europeiska unionen (9116/2008 – C6-0209/2008 C6-0209/2008 – 2008/0080(AVC)).

Föredraganden, Marian-Jean Marinescu, godtar utan reservationer en utvidgning av avtalets omfattning. Han påpekar att detta innebär stora möjligheter såväl för Schweiz som för Rumänien och Bulgarien. Det är också en åtgärd som sprider EU:s politik om ekonomisk tillväxt och ökad sysselsättning.

Men precis som Marian-Jean Marinescu påpekade är det oroande att den lösning som uppnåtts skiljer sig när det gäller tidsramarna från det tidigare fördraget med de tio. Jag håller fullständigt med om att förlängningen av övergångsperioden för de två ovannämnda länderna som dokumentet berör inte är bra.

Det är viktigt att vi har detta i åtanke och trycker på för att få ett snabbt godkännande och en snabb genomförandeprocess omedelbart efter folkomröstningen 2009.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Den 8 februari 2009 kommer en folkomröstning att hållas i Schweiz angående utökningen av avtalet med EU om fri rörlighet och att inkludera även Rumänien och Bulgarien i detta avtal.

Enligt vissa partier i Schweiz är syftet med folkomröstningen att stoppa den "massiva, okontrollerade utflyttningen" från Rumänien och Bulgarien. I Schweiz hölls också en folkomröstning i september 2005 efter utökningen 2004. Lyckligtvis fick den folkomröstningen ett positivt resultat.

Vi får inte motsätta oss varje lands rätt att arrangera folkomröstning, men jag anser att varje medlemsland måste se till att Europeiska unionen är enad, oavsett resultatet av en sådan omröstning.

Dumitru Oprea (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för Marian-Jean Marinescus rekommendation (A6-0343/2008) av följande skäl:

I artikel 45 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna fastslås att "Varje unionsmedborgare har rätt att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier", medan det i Romfördraget 1957 stadgades att "all diskriminering på grund av nationalitet är förbjuden."

Det är naturligt att både Rumänien och Bulgarien såsom nya medlemsstater i EU deltar i undertecknandet av protokollet för avtalet mellan Europeiska unionen och Schweiz om fri rörlighet för personer för att dra nytta av dess föreskrifter och av samma rättigheter som alla europeiska länder. I annat fall kan vi inte tala om ett sant "Europeisk medborgarskap" i enlighet med Maastrichtfördraget (1993).

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jag röstade för Marian-Jean Marinescus betänkande om utvidgningen av avtalet mellan Schweiz och EU om fri rörlighet för personer från Rumänien och Bulgarien, vilka blev EU-medlemmar den 1 januari 2007.

Precis som föredraganden tror jag att denna utvidgning kommer att medföra ekonomiska fördelar för båda parter genom ökad sysselsättning, fler exportmarknader och därmed ökad handel och ekonomisk tillväxt. Samtidigt bibehålls Schweiz rätt att tillämpa de övergångsåtgärder som fastslogs redan i det förra protokollet (EU-10), må så vara med nödvändiga justeringar.

Betänkande: Romagnoli (A6-0360/2008)

Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig. – (LV) Syftet med detta förslag är att genomföra de principer man redan enats om i tidigare rättsakter genom att skapa en elektronisk sammankoppling mellan nationella register. Avsaknaden av en sådan sammankoppling har hittills hindrat det europeiska registersystemet från att fungera effektivt. Förslaget är avsett att i teknik- och it-hänseende komplettera det system som inrättats genom tidigare rättsakter. Grundprinciperna står dock fortfarande fast: referenspunkt är alltså den medlemsstat där den dömda personen är medborgare, uppgifterna ska endast förvaras i de centrala nationella registren och får inte vara direkt tillgängliga för de övriga medlemsstaternas register, medlemsstaterna sköter och uppdaterar sina egna databaser.

Om denna akt antas innebär det att 27 medlemsstater, som alla nu har sina egna rättsliga och sociala kännetecken, får en gemensam kontaktpunkt.

Carlos Coelho (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Europeiska kommissionen har sedan 2005 lagt fram en rad lagstiftningsinitiativ med syfte att reglera och underlätta utbyte av kriminalregister för att bli av med ett långsamt och ineffektivt system som bygger på Europarådets konvention från 1959.

Den första förbättringen gjordes i och med rådets beslut 2005 om utbyte av utdrag ur kriminalregister, särskilt när det gäller att korta ner överföringstiderna.

År 2007 nådde rådet en politisk överenskommelse om ett rambeslut som syftar till att se till att alla medlemsstater så fullständigt och korrekt som möjligt kan besvara eventuella önskemål om kriminalregister som gäller deras egna medborgare.

Det aktuella initiativet har inte för avsikt att förändra de grundläggande principerna i rambeslutet, utan snarare komplettera dem. Målsättningen är skapa ett datoriserat system för informationsutbyte om fällande domar mellan medlemsstaterna, med andra ord Ecris, det europeiska informationssystemet för utbyte av uppgifter ur kriminalregister.

Det kommer fortfarande att finnas 27 olika rättssystem med sina egna rättsliga och sociala kännetecken, men målet har varit att finna en gemensam kontaktpunkt för den praktiska tillämpningen av systemet.

För att kunna garantera tillräckligt uppgiftsskydd är det återigen uppenbart att vi snabbt måste anta rambeslutet om uppgiftsskydd inom den tredje pelaren, vilket jag flera gånger har uppmanat till.

Gérard Deprez (ALDE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för betänkandet om Ecris eftersom det bakom denna mystiska akronym ligger det viktigaste elementet i nätverket av nationella kriminalregister.

Men ni kan känna er säkra på att vi inte kommer att skapa en centraliserad superdatabas. Varje medlemsstat kommer att fortsätta bevara uppgifter om sina medborgare centralt, varje central nationell myndighet kommer att vara det enda organ som kan sammankopplas med de övriga europeiska registren.

De nationella rättsvårdande myndigheterna kommer inte att direkt kunna nå det "Europeiska registret". De måste sända en begäran om information till sitt lands centrala register som agerar som mellanhand.

Det europeiska registersystemet har inte fungerat effektivt tidigare. Vi hade naturligtvis pilotprojektet som inleddes 2006 och berörde Belgien, Tjeckien, Frankrike, Tyskland, Luxemburg och Spanien. Fler länder anslöt sig efter hand som man såg det positiva resultatet.

Vi hade också beslutet om organisation och innehåll avseende informationsutbyte mellan medlemsstater genom utdrag ur kriminalregister.

Men vi saknade en text som organiserade den elektroniska sammankopplingen på en teknisk nivå.

Det har vi nu fått genom Ecris, vilket visar att nya tekniker underlättar det dagliga rättsliga arbetet i EU.

Koenraad Dillen (NI), skriftlig. – (NL) Luca Romagnolis betänkande förtjänar vårt stöd eftersom det representerar ett verkligt framsteg när det gäller juridiskt samarbete mellan medlemsstaterna. Det har förekommit alltför många fall på senare tid där kriminalregistret för personer som begått allvarliga brott och bor i ett annat land än hemlandet inte har lämnats vidare till den allmänne åklagaren. Fallet Fourniret i Belgien är det sorgligaste av alla.

Det är god idé att ha ett harmoniserat europeiskt kriminalregister, naturligtvis under förutsättning att de grundläggande rättigheterna säkerställs för alla. Yttrandefriheten, som är allvarligt inskränkt i vissa medlemsstater genom "antirasismalagar" som föreskriver fängelsestraff, kan i detta hänseende bli ett problem. Kriminaliseringen av åsikter går i t.ex. Belgien mycket längre än i Italien och Storbritannien, där man faktiskt respekterar yttrandefriheten.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Detta är en samrådsprocedur som är tänkt att avslutas med ett avtal om förslaget att införa Ecris (det europeiska informationssystemet för utbyte av uppgifter ur kriminalregister), som rör datoriserat utbyte av information mellan medlemsstater.

Kommissionen bekräftar att det viktigaste målet är att förstärka säkerhet och rättvisa i Europa, och att information om tidigare domar ska cirkulera mellan domare, åklagare och polismyndigheter.

Som man påpekar förutsätter målet ett systematiskt utbyte av information mellan behöriga myndigheter i medlemsstaterna i form av utdrag från de nationella kriminalregistren, på ett sätt som garanterar ömsesidig förståelse och effektivitet av ett sådant utbyte.

Vi anser att, när så är nödvändigt, överföringen av informationsutdrag från kriminalregistren för medborgare från en medlemsstat till en annan måste ske genom bilateralt samarbete mellan berörda parter. Förutom andra problem vars omfattning och konsekvenser måste bedömas, medför betänkandet skyldigheter för medlemsstaterna som är en "gemenskapifiering" av rättsliga och inrikes frågor i en utsträckning som övergår det samarbete mellan medlemsstaterna som vi rekommenderar.

Vi inser naturligtvis behovet av mekanismer som tillåter ömsesidig överföring av informationsutdrag från kriminalregister mellan medlemsstaterna, men det måste bedömas från fall till fall och inom en samsamarbetsram.

Carl Lang (NI), skriftlig. – (FR) Betänkandet innebär ett verkligt steg framåt för organisation och innehåll i informationsutbytet mellan medlemsstater i form av utdrag ur kriminalregister.

Utan tvekan kan det fortfarande finnas individer som Fourniret, en avskyvärd pedofil som kunde terrorisera människor i Frankrike och därefter i Belgien eftersom hans kriminalregister inte hade överlämnats från det ena landet till det andra. Sådana monster, mördare, tjuvar och banditer kan inte få gömma sig från rättvisan på grund av bristande öppenhet i de olika nationella databaserna.

Av dessa tvingande skäl stöder vi inrättandet av Ecris i den mån det garanterar varje enskild persons grundläggande friheter. Jag tänker särskilt på det nödvändiga skyddet av yttrandefriheten och den ideologiska bestraffning av brottet att ha en åsikt som inte överensstämmer med pro-europeiska dogmer och korrekt politik.

Den elektroniska sammankopplingen av kriminalregister kommer att kräva att vi vidtar grundläggande försiktighetsåtgärder som t.ex. garanterar fullständighet och äkthet hos den utbytta information, och att den är uppdaterad. Vi befinner oss nu i det förberedande stadiet av denna mekanism, och vi måste fortsätta att vara uppmärksamma och förståndiga.

Bogusław Liberadzki (PSE), skriftlig. – (PL) Jag röstade för betänkandet om förslaget till ett rådsbeslut om inrättande av det europeiska informationssystemet för utbyte av uppgifter ur kriminalregister (Ecris), med tillämpning av artikel 11 i rambeslutet 2008/XX/JHA (KOM (2008) 0332 – C6 – 0216/2008 – 2008/0101(CNS)).

Föredraganden Luca Romagnoli har med rätta betonat att de förutnämnda förslagen syftar till att genomföra principer man redan enats om tidigare, och att vidta åtgärder för att genomföra dem snarare än att beskriva dem igen.

Det är mycket viktigt att starta en elektronisk kommunikation som gör informationsöverföring inom ramen för Ecris mera effektiv. I nuläget tar det alldeles för lång tid att överföra uppgifter. I dagens moderna värld är detta avgörande för att lyckas.

Vi måste ha följande punkter i åtanke:

- alla ansträngningar måste göras för att förse domstolsmyndigheter med sökverktyg för att garantera framgång,

- S/Testa-systemet som garanterar nätverkets säkerhet är avgörande för uppgiftsskyddet.

Man har uppmärksammat att den föreslagna rättsliga grunden inte är korrekt. Detta är oroande och måste kontrolleras och jämföras med gällande fördrag.

Sammanfattningsvis anser jag att betänkandet ska antas och åtgärder vidtas för att genomföra besluten i medlemsstaterna.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) I ett skede när den gränsöverskridande brottsligheten ökar blir samarbetet mellan medlemsstaterna allt viktigare. Vi ska heller inte glömma att ett brott kan omfattas av rigorösa straff i ett land men betraktas som en mindre förseelse i ett annat. Detta bör vi ha i åtanke. Det är också viktigt att hålla fast vid kraven på uppgiftsskydd och värna om både de anklagades och brottsoffrens rättigheter. Det verkar som om dessa punkter tillgodoses i det föreliggande betänkandet, och jag valde därför att stödja det i omröstningen.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för detta betänkande eftersom jag anser att det spelar en viktig roll i genomförandet av det europeiska informationssystemet om kriminalregister, genom att man inrättar tekniska och praktiska metoder som möjliggör ett utbyte av uppgifter mellan medlemsstaterna.

Jag anser emellertid att det antagna betänkandet kan förbättras i framtiden (efter den provisoriska tillämpningen av det administrativa kommunikationsnätverket S-TESA) genom användning av det europeiska rättsliga nätverkets kommunikationssystem och det av följande skäl:

- Genom att anta Kaufmannbetänkandet har Europaparlamentet uttalat sitt stöd för inrättandet av ett modernt och säkert telekommunikationsnätverk för det europeiska rättsliga nätverket.

- Uppgifter ur kriminalregister är ett av de områden som omfattas av det europeiska rättsliga nätverket, som främjar rättvisa i medlemsstaterna.

- Stora besparingar kan göras om man använder sig av ett enda kommunikationsnätverk.

- Användning av ett gemensamt kommunikationssystem för rättsliga uppgifter ger berörda parter snabb, säker, enhetlig och enkel tillgång till de uppgifter de behöver.

Charles Tannock (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Den brittiska konservativa delegationen röstade mot detta förslag eftersom det ger nationella myndigheter utökade möjligheter att ta fram uppgifter ur kriminalregister utan någon egentlig prövning. Vi är fortfarande positiva till bilateralt samarbete på det straffrättsliga området, men anser inte att man automatiskt ska få tillgång till sådana uppgifter.

Betänkande: Panzeri (A6-0365/2008)

Jan Andersson, Anna Hedh, Inger Segelström och Åsa Westlund (PSE), skriftlig. – Vi svenska socialdemokrater har valt att rösta för betänkandet om kampen mot odeclarerat arbete (A6-0365/2008). Betänkandet innehåller många viktiga skrivningar, bland annat om huvudentreprenörers ansvar för oegentligheter hos underleverantörer. Betänkandet vänder sig även mot den senaste tidens tolkningstendens i domstolen beträffande utstationeringsdirektivet.

I sin helhet är betänkandet därför bra, dock vill vi förtydliga att vi anser att skattepolitiken och framförallt valet av beskattningsnivå är en fråga för medlemsstaterna. Det fanns emellertid ingen möjlighet att rösta särskilt om dessa delar i betänkandet.

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag röstade ja till min italienska kollega Pier Antonio Panzeris initiativbetänkande om kraftfullare åtgärder mot odeclarerat arbete, vilket utarbetats med utgångspunkt i Europeiska kommissionens meddelande. I betänkandet rekommenderas att kampen mot den informella ekonomin ska förstärkas. Den informella ekonomin utgör ett hot mot ekonomin i stort, lämnar arbetstagarna utan skydd, skadar konsumenterna och minskar skatteintäkterna, vilket resulterar i orättvis konkurrens mellan företag.

Det är viktigt att tydligt skilja mellan kriminell eller olaglig verksamhet och sådant arbete som är lagligt men inte deklarerats för myndigheterna, det vill säga som inte uppfyller de olika regelkraven, särskilt vad avser betalning av socialförsäkringsavgifter och skatter. Kontrollerna måste självklart intensifieras. Vi måste

emellertid också minska skattebördan på arbete i enlighet med respektive lands situation, genom att förbättra den offentliga sektorns finanser. Det är viktigt att minska det administrativa krånglet i skattesystemet och de sociala välfärdssystemen, eftersom det kan gynna förekomsten av odeclarerat arbete, i synnerhet bland egenföretagare och småföretag.

Vi måste snarast titta på möjligheterna att inrätta en europeisk plattform för samarbete mellan yrkesinspektioner och andra berörda organ som ansvarar för bedrägeriövervakning och bedrägeribekämpning.

Philip Bushill-Matthews (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Den brittiska konservativa delegationen stöder kraftfullare åtgärder mot odeclarerat arbete, i synnerhet vissa av de åtgärder som nämns i betänkandet – exempelvis de som ger medlemsstaterna incitament att minska skattebördan på arbete och lyfta fram fördelarna med deklarerat arbete.

Det finns emellertid flera punkter i betänkandet som vi inte kan stödja.

Det gäller exempelvis inrättandet av en gemenskapsplattform på EU-nivå för att samordna yrkesinspektioner och en översyn av direktiv 96/71/EG om utstationering av arbetstagare. Den brittiska konservativa delegationen anser att genomförandet av direktivet måste förbättras, men att det inte kräver lagändringar som kan vålla förvirring hos arbetsgivare och anställda. Av det skälet har den konservativa delegationen lagt ned sina röster.

Petru Filip (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för betänkandet om kraftfullare åtgärder mot odeclarerat arbete eftersom det odeclarerade arbetet är ett stort problem inom hela gemenskapen. Den svarta arbetsmarknadens utbredning är i huvudsak ett resultat av överdriven beskattning och byråkrati och leder till en ansevärd minskning av skatteintäkterna och följaktligen till budgetunderskott.

Att anställa personal utan att uppfylla erforderliga formaliteter uppmuntrar dessutom till illojal konkurrens. Utöver att myndigheterna bör satsa mer på att minska beskattningen av arbete och minska byråkratin, vill jag i detta sammanhang betona behovet av att stimulera skapandet av nya jobb och av att införa flexibla regler för tillfälliga och tidsbegränsade anställningar.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – En väl fungerande arbetsmarknad förutsätter såväl god lagstiftning som en effektiv samordning mellan arbetsmarknadens parter och berörda myndigheter. Svartarbete är bara ett av flera allvariga problem som arbetsmarknadens parter måste finna lösningar på.

Panzeribetänkandet är rikt på välment och i vissa fall långtgående råd för hur de enskilda medlemsstaterna ska kunna organisera sina respektive arbetsmarknader i allmänhet och åtgärda problemet med svartarbete i synnerhet. Bland annat uppmanar föredraganden medlemsstaterna att fortsätta att reformera sina skattesystem och trygghetssystem och vidta gemensamma åtgärder i syfte att bekämpa det odeclarerade arbetet. Föredraganden föreslår därutöver en gemensam strategi för invandring i EU samt att "alla medlemsstaters reformer av den ekonomiska politiken, skatterna och de sociala trygghetssystemen bör integreras och ta hänsyn till de viktigaste orsakerna till odeclarerat arbete."

Junilistan anser att arbetsmarknadspolitikerna är en nationell angelägenhet och vi ser därför med stor oro hur EU enträget försöker att öka sitt inflytande i dessa frågor på bekostnad av de enskilda medlemsstaternas självbestämmande. Av ovan nämnda skäl har Junilistan valt att rösta nej till betänkandet.

Malgorzata Handzlik (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Odeclarerat arbete är en komplicerad och sammansatt företeelse. Det omfattar ekonomiska, sociala, institutionella och även kulturella dimensioner, och har negativa effekter för många aktörer. Statsbudgeten går miste om intäkter som självklart behövs för att täcka statens utgifter. När det gäller arbetstagarna i den informella ekonomin saknar de ofta de rättigheter som tillkommer anställda. Dessa arbetstagare utsätts dessutom för hälsorisker och säkerhetsrisker och har få möjligheter att utvecklas i yrkeslivet.

Odeclarerat arbete är också ett problem för den inre marknaden. Det gör att den fungerar sämre. Orsakerna till det odeclarerade arbetet varierar i medlemsstaterna, och åtgärderna för att bekämpa det måste därför också utformas olika. Jag håller med om huvuddragen i betänkandet, som innebär att ansträngningarna för att motarbeta denna företeelse bör intensifieras. Därför röstade jag ja till Panzeribetänkandet.

Jag vill emellertid göra helt klart att jag inte tror att den föreslagna översynen av bestämmelserna i direktivet, vad beträffar möjligheten att väcka talan i EG-domstolen, kommer att visa sig vara något effektivt verktyg för att bekämpa odeclarerat arbete. Jag kommer konsekvent att motsätta mig krav på att ändra bestämmelserna i direktivet om utstationering av arbetstagare.

Vad beträffar bekämpning av odeklarerat arbete som inbegriper utstationerade arbetstagare anser jag att allt som krävs är ett förstärkt administrativt samarbete och ökat informationsutbyte mellan medlemsstaterna.

Jens Holm och Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), skriftlig. – Vi anser att effektiva åtgärder måste vidtas för att stoppa odeklarerat arbete.

Däremot kan vi inte acceptera att exempelvis en gemensam invandringspolitik skulle vara en del av lösningen på problemen med odeklarerat arbete. Därför avstod vi från att rösta i slutomröstningen.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Odeklarerat arbete är en företeelse som påverkar samtliga EU:s medlemsstater. Odeklarerat arbete är vanligast i arbetskraftsintensiva och ofta lågavlönade arbeten och berörda arbetstagare saknar såväl anställningstrygghet som sociala förmåner och rättigheter. EU och medlemsstaterna måste vidta åtgärder för att minska det odeklarerade arbetet. Därför röstade jag ja till Panzeribetänkandet.

Carl Lang (NI), skriftlig. – (FR) Det är av stor vikt att bekämpa odeklarerat arbete, i synnerhet när denna cancersvult i ekonomin växer och därigenom pressar ner tillväxten och snedvrider konkurrensen på den inre marknaden med social dumpning. De första offren för den informella ekonomin är de lagliga arbetstagarna, medlemsstaternas medborgare, vars legitima ekonomiska och sociala rättigheter hotas.

Vi skulle kunna välkomna detta betänkande eftersom det lyfter fram missförhållanden. Tyvärr är det bara ytterligare ett tillfälle för dessa oförtröttliga EU-kramare att använda sig av fullskalig ekonomisk invandring som social hävstång – enligt deras mening är invandringen en akutåtgärd för att bota den krisdrabbade europeiska ekonomin och befolkningen. Denna uppmaning om att ersätta invandringen av olaglig arbetskraft med "laglig" invandring är ett hyckleri som saknar grund. Dessutom är det orimligt ur ekonomisk, social och samhällelig synpunkt.

Frankrike och EU behöver inte öppna fler "lagliga migrationsvägar" när de inte ens kan stoppa den olagliga invandringen. Om vi ska få fart på tillväxten och återfå kontrollen över den inre marknaden måste vi återupprätta medborgarnas förtroende genom en familjeorienterad politik som gynnar barnafödande, bättre utbildning och vägledning för ungdomar och arbetslösa, och slutligen gemenskapspreferens och gemenskapsskydd.

Kartika Tamara Liotard (GUE/NGL), skriftlig. – (NL) Jag lade ner min röst om Panzeribetänkandet om "kraftfullare åtgärder mot odeklarerat arbete". Även om betänkandet innehåller en del positiva saker tror jag att man bakvägen återigen kommer att införa inslag av flexicurity på EU:s arbetsmarknad. Flexicurity kommer att leda till minskad flexibilitet för arbetsgivarna och sämre trygghet för arbetstagarna. Det kan jag inte stödja.

Mary Lou McDonald (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) Det finns en rad problem i betänkandet, däribland främjandet av atypiska anställningar och flexicurity, vilket riskerar att undergräva de fasta anställningarna. Det faktum att man i betänkandet hänvisar till den mycket bristfälliga Lissabonstrategin är också ett problem.

Det verkar också föreligga motstridiga uppgifter om utstationerade arbetstagare i de olika språkversionerna.

Trots dessa svårigheter finns det tillräckligt med positiva inslag i betänkandet för att jag ska kunna stödja det.

Erik Meijer (GUE/NGL), skriftlig. – (NL) Cirka 20 procent av allt arbete i EU är odeklarerat. Det undergräver vårt sociala trygghetssystem. I förslaget erkänns att marknaden i viss mån är snedvriden och att det leder till illojal konkurrens. Vi stöder åtgärder mot odeklarerat arbete, men vi måste lägga ned våra röster eftersom förslaget har allvarliga brister. Olyckligtvis bygger det på en nyliberal tanke om att spela ut arbetstagare mot varandra. Kampen mot odeklarerat arbete används som förevändning för att främja ökad flexibilitet på arbetsmarknaden. Härigenom hamnar EU-medborgare i en sämre position på arbetsmarknaden eftersom de tvingas konkurrera med billig arbetskraft från andra länder.

EU:s utvidgningar 2004 och 2007 har fått långtgående konsekvenser. Valfärds-klyftorna inom EU har ökat avsevärt eftersom det som tidigare var framgångsrika industrier i många av de nya medlemsstaterna nu har kollapsat. Dessa länder importerar nu i huvudsak varor och exporterar arbetskraft. Folk från Polen och Rumänien reser till andra länder och arbetar för löner som egentligen inte är tillåtna här, under oacceptabla förhållanden. Man utnyttjar deras låga löner för att pressa ned andra arbetstagares löner. Europa kan inte fortsätta att integreras om vi får vitt skilda inkomstnivåer inom EU och om dessa klyftor exploateras i konkurrenssyfte.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag röstar för Panzeris betänkande om kraftfullare åtgärder mot odeclarerat arbete.

Jag menar att det är viktigare än någonsin att bekämpa utbredningen av en företeelse som förhindrar rättvis konkurrens mellan företag och regioner, skapar administrativa problem och har gravt skadliga effekter för lagligt anställda arbetstagare. Jag ställer mig bakom behovet av ambitiösa, samordnade insatser för att bekämpa denna företeelse, genom förebyggande åtgärder, incitament och ökad ansvarskänsla, liksom genom repressiva åtgärder i form av effektiv övervakning och lämpliga sanktioner.

Catherine Stihler (PSE), skriftlig. – (EN) Vi behöver göra mer för att hjälpa de arbetstagare som påverkas av utnyttjandet av "odeklarerat arbete". Deras hälsa och säkerhet äventyras av skrupelfria arbetsgivare.

Georgios Toussas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Vi röstar mot betänkandet eftersom det huvudsakligen syftar till att fortsätta den brutala exploateringen av arbetstagarna. Problemet med odeclarerat arbete tas inte upp ur arbetstagarnas perspektiv. Snarare tvärtom: man utgår från behovet av att upprätthålla kapitalets lönsamhet och stärka EU-monopolens konkurrenskraft inom ramen för Lissabonstrategin. Istället för åtgärder som inspektioner och sanktioner för arbetsgivarna föreslås därför incitament för kapitalet, som exempelvis en minskning av de "indirekta arbetskostnaderna". Härigenom minskas eller åsidosätts kravet på att betala sjukförsäkringsavgifter. Det förekommer även skattebefrielse; den ekonomiska bördan för företag minskas och informella anställningar införs.

Inte nog med att sådana åtgärder inte biter på problemet med odeclarerat arbete, dessutom går kapitalet helt skadelöst. Härigenom kommer denna typ av anställningar att öka, vilket kommer att leda till att arbetstagarnas rättigheter och människors rättigheter på det sociala området och socialförsäkringsområdet kränks, och de arbetande klasserna kommer att exploateras än hårdare.

Arbetarklassen kan inte förvänta sig att någon lösning från EU, Europaparlamentet eller den rika makteliten ska komma den till gagn.

Arbetarnas kamp i arbetarrörelsen syftar till att få EU:s och de borgliga regeringarnas antifolkliga politik i medlemsstaterna på fall. Det kommer att medföra en radikalt förändrad maktbalans och garantera att det välstånd som produceras av arbetarna kommer folket till del.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM), skriftlig. – (PL) Odeclarerat arbete har fått stor spridning i Europeiska unionen. I Danmark utför exempelvis cirka 18 procent av befolkningen odeclarerat arbete eller har haft kontakt med det.

Många gånger får en arbetstagare inga som helst straff för att han utfört sådant arbete. I allmänhet är det arbetsgivaren som bestraffas. I vad som kan beskrivas som ett idealfall åläggs arbetstagaren att betala böter, som i alla händelser är lägre än det bötesbelopp arbetsgivaren får betala. I teorin utgör inte odeclarerat arbete tillräcklig grund för att skicka tillbaka en person till ursprungslandet. Vissa länder, som Belgien och Danmark, markerar emellertid att detta kan bli aktuellt i vissa fall, exempelvis när det är fråga om uppenbara och upprepade lagbrott.

Europeiska unionen bör vidta alla åtgärder för att bekämpa denna företeelse. Den mest effektiva strategin är att sänka skatterna och undanröja administrativa hinder på den vita arbetsmarknaden, så att odeclarerat arbete till slut blir olönsamt för båda parter.

Betänkande: Zimmer (A6-0364/2008)

Jan Andersson, Anna Hedh, Inger Segelström och Åsa Westlund (PSE), skriftlig. – Vi svenska socialdemokrater har röstat för detta betänkande om den viktiga kampen mot social utslagning. Vi vill dock förtydliga vårt ställningstagande när det gäller punkterna om minimilöner. Vi delar åsikten att antalet arbetande fattiga i Europa måste minska. Alla löntagare i Europa måste garanteras en dräglig inkomst. De medlemsstater som vill lösa detta genom lagstadgade minimilöner är fria att göra detta. Lika självklart är det att medlemsstater som överlämnat lönesättningen till arbetsmarknadens parter ska kunna fortsätta att göra det.

Jämförelser mellan olika arbetsmarknadsmodeller och hur de klarar av att garantera löntagare rimliga löner finns inom Lissabonstrategin. Det är viktigt att ett sådant erfarenhetsutbyte sker mellan medlemsstaterna.

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för betänkandet av min tyska kollega Gabriele Zimmer om främjande av social integration och bekämpning av fattigdom, inbegripet barnfattigdom, inom

EU. Fortfarande är en stor del av EU:s befolkning socialt utestängd: 16 procent av befolkningen lever i riskzonen för inkomstfattigdom, en av fem har låg boendestandard, 10 procent lever i hushåll där ingen förvärvsarbetar, långtidsarbetslösheten närmar sig 4 procent och andelen elever som lämnar skolan i förtid är över 15 procent. En annan och allt viktigare aspekt av den sociala utestängningen är bristen på tillgång till informationsteknik.

I likhet med en bred majoritet av ledamöterna välkomnar jag kommissionens strategi för en aktiv social integration, som ger människor möjlighet att leva ett värdigt liv och delta i samhällslivet och på arbetsmarknaden. Jag stöder uppmaningen till medlemsstaterna att fastställa minimiinkomstsystem för att främja social integration och stödsystem för att lyfta människor ur fattigdomen och ge dem möjlighet att leva ett värdigt liv.

Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig. – (LV) Att bekämpa fattigdom och social utestängning är huvudfrågan på EU:s och medlemsstaternas agenda. I mars 2000, när Lissabonstrategin började genomföras, uppmanade rådet medlemsstaterna och Europeiska kommissionen att vidta åtgärder för att kraftfullt minska fattigdomen, så att den skulle vara utrotad till 2010. Medlemsstaterna har visat sin beslutsamhet genom ett stort antal åtgärder både på EU-nivå och på nationell nivå. Att bekämpa fattigdomen och försöka återintegrera människor som har stötts ut från arbetsmarknaden är dock fortfarande en tung uppgift för ett utvidgat EU. Vi kommer inte att kunna uppnå målen i den ändrade Lissabonstrategin om vi fortsätter att slösa bort mänskligt kapital, som är vår mest värdefulla tillgång.

De flesta medlemsstater bedriver både en välfärdspolitik och en aktiveringspolitik som innebär att de försöker återintegrera människor som har drivits bort från arbetsmarknaden. Det finns emellertid fortfarande en stor grupp människor som har små möjligheter att hitta ett jobb och som därför riskerar att bli socialt utslagna och hamna under fattigdomsgränsen. För dem som står längst bort från arbetsmarknaden är minimiinkomstsystem enda vägen att undvika svår fattigdom. Samtidigt som dessa vitala behov tillgodoses måste emellertid minimiinkomstsystemen uppmuntra till integration på arbetsmarknaden för dem som klarar att arbeta. Huvuduppgiften är därför att se till att välfärdspolitiken bidrar till att effektivt garantera att de som klarar att arbeta aktiveras och samtidigt uppnå ett mer långsiktigt mål – att garantera en acceptabel levnadsnivå för dem som står långt bort från arbetsmarknaden och kommer att fortsätta att göra det.

Philip Bushill-Matthews (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Vi brittiska konservativa stöder åtgärder för att främja social integration och bekämpa fattigdom. Även om betänkandet innehåller en del positiva delar som lyfter fram de svåra förhållandena för vissa grupper i samhället, kan vi inte stödja andra stycken där det exempelvis talas om att införa en EU-omfattande minimilön. Många länder i EU har minimilön, men vi brittiska konservativa anser att detta är en fråga som medlemsstaterna själva bör avgöra.

Betänkandet innehåller också en del negativa skrivningar om deltidsarbete, som delegationen på intet vis anser är representativa för situationen i Storbritannien. Av dessa skäl har vår delegation lagt ner sina röster.

Charlotte Cederschiöld, Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark och Anna Ibrisagic (PPE-DE), skriftlig. – Vi har valt att rösta mot betänkandet om främjande av social integration och bekämpning av fattigdom inom EU eftersom flera av förslagen berör områden som bör behandlas på nationell nivå. Innehållet i sjukvården är primärt ett nationellt ansvar liksom i huvudsak det konkreta innehållet i arbetsmarknadspolitiken. Dessa två områden löses bäst på nationell nivå, närmare medborgarna. Åtgärder som minimilöner motverkar också syftet bakom betänkandet genom att de skapar fler hinder i kampen mot det sociala utanförskapet.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi vet att andelen fattiga arbetstagare ökar till följd av att de otrygga och underbetalda arbetena ökar. Denna fråga bör därför vara en av de mest prioriterade för de ansvariga inom EU. Löner i allmänhet och minimilöner i synnerhet – oavsett om de fastställs enligt lag eller genom kollektivavtal – måste ge en anständig levnadsstandard.

Det är viktigt att detta betänkande har antagits, men det var beklagligt att en majoritet inte ville att det skulle debatteras i kammaren. Främjandet av social integration och kampen mot fattigdom, i synnerhet barnfattigdomen inom EU, är obekväma frågor eftersom vi helst inte vill konfronteras med fakta. Det sägs att 20 miljoner människor inom EU, flertalet kvinnor, eller cirka 6 procent av den totala befolkningen, är "arbetande fattiga" och att 36 procent av den förvärvsarbetande befolkningen ligger i riskzonen för att hamna i den kategorin. Bland rekommendationerna i betänkandet kan nämnas Europaparlamentets uppmaning till medlemsstaterna att halvera barnfattigdomen till 2012 och enas om ett EU-omfattande åtagande om att få ett slut på företeelsen gatubarn till 2015.

Petru Filip (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag gratulerar föredraganden till att ha givit en klar bild av de faktorer som främjar en aktiv social integrationsprocess och jag har därför röstat för det betänkande vi nu diskuterar. För att integrationen ska bli än mer effektiv vill jag lyfta fram några punkter som jag anser vara lämpliga ur ett inlärningsperspektiv, eftersom jag menar att ungdomar bör få en ytterst gedigen utbildning via en organiserad och konsekvent metod för social och yrkesmässig utveckling.

Jag anser att vi behöver en gemensam strategi för utbildningssystemen i EU-27, men vi behöver också inrikta oss på erkännande av examens- och yrkesbevis och på språkutbildning i syfte att undanröja kommunikationshindren inom Europa. Jag vill också välkomna införandet av en enhetlig metod för kontroll av studenter som ska avlägga akademisk examen och av deras praktik i syfte att integrera dem på arbetsmarknaden, via arbetsplatsutbyte som organiseras utifrån regionala och inte enbart nationella kriterier, i syfte att främja en ökad anställningsdynamik inom EU.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Detta betänkande om fattigdomen i Europa är ett bevis för hur kapitalt EU:s politik har misslyckats och ytterligare en illustration av den bristande verklighetsförankringen i denna kammare.

Drygt 80 miljoner människor lever "i riskzonen för fattigdom", för att använda betänkandets terminologi, drygt 100 miljoner européer har låg boendestandard och drygt 30 miljoner arbetstagare är extremt låglönade, en siffra som i själva verket är mycket högre eftersom det bara i Frankrike finns 7 miljoner arbetstagare som räknas som fattiga.

Jag vill koncentrera mig på denna sista aspekt. Föredraganden föreslår minimilöner och tillräckliga inkomstnivåer för att förhindra social utslagning, men till vad nytta är det i ett Europa som samtidigt gynnar invandring av låglönad arbetskraft i stor skala? Till vad nytta är det i ett Europa som tillåter social dumpning mellan medlemsstaterna, något som tydligt framgår av EG-domstolens skandalösa domar i Viking- och Laval-målen? Till vad nytta är det i ett Europa som offrar sina arbetstagare för det globala frihandelssystemet? Är syftet att dryga ut skamligt låga löner med offentliga medel och tillåta att de finns kvar?

Återigen ser vi begränsningarna i det system ni har tvingat på oss i femtio års tid. Det är dags för en förändring!

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Det är skandal att barnfattigdom fortfarande är en så akut fråga i 2000-talets Europa. I mitt hemland Skottland, som är rikt på naturtillgångar, ligger barnfattigdomen på skamligt höga nivåer – samtidigt som den brittiska regeringen i London håller fast vid slösaktiga och omänskliga projekt som förnyelsen av missilsystemet Trident. Lyckligtvis har den skotska regeringen förbundit sig att använda sina nuvarande befogenheter till att hantera frågor som rör barnfattigdom. Så sent som i förra veckan gick den skotska utbildningsministern ut med ett program för att ge barn gratis skolmat under sina första tre år i skolan, en välkommen åtgärd i det rådande ekonomiska läget. Denna åtgärd kommer att vara till hjälp i kampen mot barnfattigdomen, och så mycket mer kommer att bli gjort när ett självständigt Skottland har fått full kontroll över landets ekonomi.

Thomas Mann (PPE-DE), skriftlig. – (DE) Jag röstade för Zimmerbetänkandet om bekämpning av fattigdom. Politiker måste vidta beslutsamma åtgärder för att minska fattigdomen och bekämpa den sociala utslagningen. För någon som hankar sig fram på otillräckliga sociala förmåner, har en otrygg anställning eller växer upp i en familj med en lång historia av fattigdom, räcker det inte med vackra ord. Ett rimligt socialt skyddsnät, individuellt anpassad utbildning och yrkesutbildning från tidig ålder och motivation att med egna ansträngningar ta sig bort från fattigdomsfällan spelar här en avgörande roll.

Det är därför högst beklagligt att det inte längre är möjligt att lägga fram ändringsförslag till initiativbetänkanden i kammaren. PPE-DE-gruppen förkastar punkt 5 och punkterna 10–17, som behandlar frågan om minimilöner. Vi motsätter oss EU-omfattande bestämmelser: arbetsmarknadens parter bör kunna förhandla och anta sina beslut självständigt. Självklart vill vi inte ha något låglöneträsk, det vill säga människor som arbetar mycket hårt för alldeles för låg ersättning. Rättvisa är en grundläggande del av den sociala marknadsekonomi, och det måste finnas rättvisa även på lönesidan. Men att därav dra slutsatsen att vi ska lagstifta om minimilön är ingenting vi kan stödja.

Nu föreslås också återigen ett övergripande direktiv om icke-diskriminering, som min grupp enhälligt förkastar. Vi skulle också ha föredragit ett mer koncist betänkande. Men eftersom målen – att minska fattigdomen på EU-nivå – och åtgärderna är riktiga kan en majoritet av min grupp ändå rösta ja till betänkandet.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Ett prioriterat mål för alla demokratiska samhällen är fattigdomsbekämpning, som grundar sig på mänsklig värdighet och alla medborgares delaktighet i samhällsutvecklingen. De åtgärder som hittills har antagits har ännu inte lett till önskvärt resultat – en drastisk minskning av den sociala utslagningen och fattigdomen. Vi saknar en övergripande strategi för ett problem med övergripande räckvidd som är så komplicerat att det får allvarliga sociala och ekonomiska konsekvenser för samhället i stort.

Om vi har som främsta mål att främja den ekonomiska tillväxten för att skapa en välmående, rättvis och miljömässigt hållbar framtid för Europa så krävs det inkomststöd för att förhindra social utslagning, en koppling till integrationsinriktade arbetsmarknader, bättre tillgång till arbeten av hög kvalitet och alla medborgares aktiva medverkan. Vi kan inte tillåta att 16 procent av den europeiska befolkningen ligger i riskzonen för fattigdom, att en av fem européer har låg boendestandard eller att en av tio européer lever i familjer där ingen förvärsarbetar. Detta är skälen till vår ständiga kamp mot fattigdomen, ett elände som utgör ett hot mot oss alla och förhindrar en framtida sund tillväxt i våra samhällen.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag röstar för Gabriele Zimmers betänkande om främjande av social integration och bekämpning av fattigdom, inbegripet barnfattigdom, inom EU.

Självklart återstår det fortfarande mycket att göra inom EU för att se till att den integration vi så ofta talar om blir verklig och effektiv. Målen som Gabriele Zimmer nämner i sitt betänkande – att utrota fattigdomen, utveckla arbetsmarknader som främjar social integration och garantera alla medborgares rätt till arbeten av hög kvalitet och tillräckliga inkomster för att trygga en anständig levnadsnivå – bör självklart stödjas och förstärkas av vår fulla uppmärksamhet.

Olle Schmidt (ALDE), skriftlig. – Gabriele Zimmers betänkande är ett typexempel på vad som händer när ämnesvalet inte är tillräckligt väl avgränsat. Här trängs förvisso kloka synpunkter om vikten av ett rimligt skattetryck med besynnerliga uttalanden om vikten av medborgarlön och EU-stadgade minimilöner. Oavsett vad man anser om sakfrågan – och i de två senare fallen är min uppfattning starkt negativ – kan man konstatera att det inte är områden där EU har, eller borde ha, behörighet. Eftersom varken den politiska substansen eller den politiska nivån överensstämde med mina grundläggande övertygelser som liberal och folktoppartist röstade jag därför för avslag, trots att betänkandet också innehåller en del tankvärda iakttagelser.

Catherine Stihler (PSE), skriftlig. – (EN) Att bekämpa fattigdomen inom EU är av avgörande betydelse för att uppnå ett rättvisare samhälle. Ett av fem barn i EU lever på gränsen till fattigdom och ändå är vi en av de rikaste delarna av världen. Vi måste gemensamt arbeta för att hitta lösningar så att vi kan utrota barnfattigdomen inom EU.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM), skriftlig. – (PL) År 2006 låg 19 procent av barnen i riskzonen för fattigdom jämfört med 16 procent av den sammanlagda befolkningen. I nuläget är 19 av de 78 miljoner människor i EU som lever i fattigdom barn.

Jag vill bara nämna några av de många orsakerna till fattigdom. Till dessa hör otillräckliga inkomster, otillfredsställande tillgång till grundläggande sociala tjänster, begränsade utvecklingsmöjligheter och effektivitetsskillnader inom allmänna och specifika politikområden.

Politiken för stöd till barnfamiljer ger oss möjlighet att bekämpa fattigdom och social utslagning som drabbar ensamstående föräldrar. Den bör också kunna hjälpa oss att tackla ovan nämnda problem. Därför anser jag att unionen inte bör spara några ansträngningar i det avseendet.

Betänkande: Zaleski (A6-0337/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för betänkandet av min värderade polska kollega och vän Zbigniew Zaleski om förslaget till rådets beslut om ett avtal i form av en skriftväxling mellan Europeiska gemenskapen och Ukraina angående bibehållandet av de åtaganden om handel med tjänster som ingår i det partnerskaps- och samarbetsavtal som undertecknades i Luxemburg 1994 och trädde i kraft den 1 mars 1998. Dessa tjänster omfattas av Ukrainas åtaganden i samband med att landet blev medlem i Världshandelsorganisationen (WTO), med undantag för internationella sjöfartstjänster, som fortfarande omfattas av ett bilateralt avtal.

Jag instämmer i föredragandens åsikt att tjänsteområdet är av största vikt för EU:s och Ukrainas ekonomier. Jag välkomnar alla ansträngningar EU gjort för att stödja Ukrainas strävanden att bli WTO-medlem.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Junilistan är positiv till ökad handel och fördjupade ekonomiska förbindelser med Ukraina. Vi har tidigare röstat för att upprätta samarbetsavtal med Ukraina (Brokbetänkandet A6-0023/2004).

Zaleskibetänkandet tar sin utgångspunkt i ett kommissionsförslag vars syfte endast är att förnya en del av samarbetsavtalet med Ukraina efter landets inträde i WTO. Trots det präglas betänkandet av interventioniska ambitioner och långtgående förslag på hur EU ska styra utvecklingen inom en rad politiska områden i Ukraina, däribland energipolitik, finanspolitik, telekommunikationer, vatten, turism samt utbildning.

Eftersom Junilistan är stark motståndare till EU:s utrikespolitiska ambitioner har vi valt att rösta nej till betänkandet.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) I motiveringen som åtföljer detta betänkande demonstreras med all önskvärd tydlighet vad som egentligen står på spel, vilket är orsaken till att vi röstat nej till betänkandet.

Föredraganden hävdar att Ukrainas medlemskap i WTO kan "öppna för skapandet av ett heltäckande frihandelsområde som omfattar EU och Ukraina, med nya åtaganden inom handeln med tjänster" och att Ukraina för att uppnå detta måste "genomföra reformer i landet och föra långtgående samtal med EU".

Utifrån det antagandet exemplifierar föredraganden vad som bör göras på följande vis:

- "skynda på arbetet med att förbinda Ukrainas transportinfrastruktur, i synnerhet dess hamnar och vattenvägar, med det europeiska transportnätet längs de paneuropeiska korridorerna";
- "att Ukraina fullt ut ska kunna delta i det gemensamma europeiska luftrummet. Det kan kräva viss liberalisering av flygplatser och annan verksamhet på luftfartsområdet";
- "understryker dock att en välfungerande energimarknad och effektiv transitering av olja och gas är nödvändiga förutsättningar för att Ukraina helt ska kunna integreras i EU:s energisystem";
- "Frihandelsavtalet gör det möjligt att ta bort begränsningar för kapitalrörligheten, men också begränsningar för finansiella tjänster".

Många ord, men i vilket syfte...

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag röstar för Zbigniew Zaleskis betänkande om ett avtal i form av en skriftväxling mellan Europeiska gemenskapen och Ukraina angående bibehållandet av de åtaganden om handel med tjänster som ingår i partnerskaps- och samarbetsavtalet, avseende frihet att tillhandahålla internationella sjöfartstjänster på inre vattenvägar (sjöar och floder).

Jag håller med Zaleski om att det finns en stor tillväxtpotential i handeln mellan EU och Ukraina, i synnerhet när det gäller tjänstehandeln. Jag menar att detta betänkande ligger helt i linje med den europeiska grannskapspolitiken, som sedan 2004 omfattar Ukraina, och att tjänstesektorn är den sektor där denna politik kan ge bäst resultat i form av ekonomiska vinster för båda parter.

IASCF: Revidering av konstitutionen – offentlig redovisningsskyldighet och sammansättningen av IASB:s förslag till förändring (B6-0450/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för utskottet för ekonomi och valutafrågors resolutionsförslag om reformen av IASB (International Accounting Standards Board) i samband med den debatt som hölls med anledning av en muntlig fråga som ingivits inom ramen för samrådet med IASC Foundation.

Det är viktigt att komma ihåg att Europeiska unionen genom kommittéförfarandet inom gemenskapslagstiftningens ram omvandlar de internationella redovisningsstandarder som fastställts av IASB. Trots gemenskapens antagningsförfarande är det viktigt att se till att IASB fungerar korrekt och inrättandet av en övervakningsgrupp är ett positivt steg. Övervakningsgruppen ska återspegla balansen inom ett av världens viktigaste valutaområden, kulturell mångfald, intressena hos de utvecklade ekonomierna och tillväxtekonomierna och hos de internationella institutioner som har ansvarsskyldighet gentemot myndigheterna.

Övervakningsgruppen måste spela en aktiv roll när det gäller att främja öppenhet inom den ekonomiska redovisningen, att utveckla kapitalmarknaderna och verka för att dessa ska fungera effektivt samt när det

gäller att undvika en procyklisk ekonomisk utveckling, garantera stabilitet på finansmarknaderna och förebygga systemrisker.

Peter Skinner (PSE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för detta betänkande som nu har diskuterats igenom ordentligt både i utskottet och i kammaren.

Det är viktigt att vi har ett starkt övervakningsorgan med deltagare från institutioner som är ansvariga inför de valda organen.

Jag hoppas nu att beslutens öppenhet ska ses som lika viktig som besluten i sig.

Situationen i Vitryssland (RC B6-0527/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för Europaparlamentets resolution av den 9 oktober 2008 som ingetts av sex politiska grupper, däribland PPE-DE, om situationen i Vitryssland efter parlamentsvalet den 28 september 2008. Uttalandena av president Alexander Lukasjenko hade gett oss visst hopp – han gick den 10 juli 2008 ut med ett upprop om att valet skulle vara öppet och demokratiskt och upprepade detta vid ett framträdande i TV den 29 augusti, då han lovade att valet skulle bli rättvisare än någonsin tidigare. Det är oacceptabelt att valet den 28 september 2008, trots vissa smärre förbättringar, inte uppfyllde internationellt erkända demokratiska standarder, vilket bekräftades av OSSE:s valobservatörsuppdrag. Av rädsla för demokratin försatte Europas siste diktator tillfället att sluta upp bakom den rad av enastående och stora historiska händelser som vi har bevittnat sedan Berlinmurens fall 1989 och kommunismens sammanbrott.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Junilistan anser att EU är en värderingsunion och därför bör spela en roll när det gäller att främja demokrati och mänskliga rättigheter i sitt närområde. Dit hör Vitryssland.

Parlamentsvalet i Vitryssland som genomfördes i september förefaller inte ha levt upp till internationella standarder, något som även påpekats av internationella observatörer. Att valet inte varit transparent och demokratiskt är mycket beklagligt, såväl för Vitryssland som för regionen och Europa.

Resolutionen innehåller emellertid flera skrivningar som inte borde finnas där. Exempelvis uppmanar Europaparlamentet Vitryssland att avskaffa det förtida röstningsförfarandet. Det må vara sant att en del av valfuskets sker genom denna typ av röstning, men vi anser ändå att det är upp till varje suverän stat att avgöra hur valen ska gå till, så länge de är demokratiska. Vidare har man även synpunkter på viseringar, något som vi anser är en nationell fråga. Det är upp till varje suverän stat att avgöra vem som ska få vistas på territoriet.

Vi har, trots de invändningar vi framfört ovan, röstat ja till resolutionen eftersom vi anser att det är viktigt att markera att Vitryssland måste bli demokratiskt.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) För femtielfte gången, förvänta er inte att vi ska rentvå era övningar i dubbelmoral och oblyg inblandning.

Vårt att notera är också att en majoritet i detta parlament i resolutionsförslaget har försökt att på slingriga vägar ifrågasätta något som OSSE:s valobservatörsuppdrag inte har ifrågasatt (exempelvis det valda parlamentets demokratiska legitimitet) och insisterat på nödvändigheten av att använda EU:s finansiella resurser till åtgärder som medför inblandning.

Den grundläggande frågan rör emellertid vilken typ av moral ett parlament förfäktar som bedömer val som hålls i olika länder utifrån de mest inflytelserika EU-ländernas geostrategiska, politiska och ekonomiska intressen? Låt mig påminna er om att vi inte erkände det palestinska valresultatet... Låt mig påminna er om våra förmaningar när resultatet i det georgiska valet stod klart ... Detta är ren och skär cynism.

Vilken typ av moral har ett parlament som envisas med att anta ett förslag till fördrag som förkastades av fransmännen och nederländarna 2005 och av irländarna 2008, och helt bortse från dessa folks demokratiska och självständiga vilja?

Vilken typ av moral har ett parlament som vid detta sammanträde har antagit ett betänkande som syftar till att tvinga på oss vad som kallas "unionens symboler" när unionen inte existerar i rättslig mening och när dessa symboler har rensats bort från texten i det föreslagna fördraget?

Filip Kaczmarek (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Jag röstade för resolutionsförslaget om Vitryssland. Resolutionen är både balanserad och nödvändig. Den är ett försök att förbättra situationen i Vitryssland. Självklart vill vi

alla se ett fritt och demokratiskt Vitryssland växa fram, som delar våra europeiska värderingar och normer. Jag anser att situationen kan förbättras. Att hitta ett lämpligt scenario och genomföra därtill hörande åtgärder är ett nödvändigt villkor för förbättringar. Jag förlitar mig på att den antagna resolutionen ska göra det lättare för oss att nå en sådan lösning.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Vitryssland utgör en uppenbar utmaning för EU:s mål att främja demokratin i världen, i synnerhet i sina grannländer.

I den teoretiska diskussionen i denna fråga sällar vi oss till dem som anser att främjandet av demokrati har lika stor legitimitet och lika stort värde i sig, som det har när det gäller att försvara de demokratiska intressena. Utöver de aktuella frågorna som alla är mycket viktiga (exempelvis frigivning av politiska fångar och smärre förbättringar i valförfarandet), anser jag därför att vi måste framhålla att det viktiga för oss är att fråga oss vad EU kan göra för att främja demokrati i sina grannländer. Vilka mekanismer förfogar EU över för detta ändamål (och framför allt, vilka bör unionen förfoga över)? Om vi verkligen vill vara demokratiska grannar och inte kan locka alla med morötter i form av löften om anslutning, vilken väg ska vi då gå?

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jag röstade ja till Europaparlamentets resolutionsförslag om situationen i Vitryssland med anledning av parlamentsvalet den 28 september 2008.

Trots uppenbara tecken på öppenhet från de vitryska myndigheternas sida, exempelvis frigivningen av politiska fångar och vägran att erkänna de ensidigt utropade förklaringarna om oberoende i Sydossetien och Abchazien, anser jag i själva verket att den demokratiska legitimiteten i det nyligen genomförda valet är minst sagt tveksam.

Denna situation är en följd av en inrikespolitik som långtifrån motsvarar den som bedrivs inom EU, vilket framgår av förekomsten av dödsstraff och det faktum att vissa artiklar i strafflagen används som repressiva verktyg. Därför måste den vitryska regeringen i framtiden vidta åtgärder för att garantera verkligt demokratiska val i överensstämmelse med den internationella rättens bestämmelser.

Charles Tannock (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jag och mina brittiska konservativa kolleger har i dag röstat helhjärtat ja till det gemensamma resolutionsförslaget om situationen i Vitryssland. Vi stöder eftertryckligen den demokratiska oppositionen i Vitryssland och ställer oss i allt väsentligt bakom ifrågasättandet av det nyvalda parlamentets demokratiska legitimitet.

När det gäller punkt 19 i resolutionsförslaget vill vi klargöra att frågan om dödsstraff av tradition är en samvetsfråga för ledamöter i den brittiska konservativa delegationen.

Uppskjutande av WTO:s Doha-runda (RC-B6-0521/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för och undertecknade PPE-gruppens resolution om uppskjutande av WTO:s Doharunda, som utarbetats av min grekiske vän och den före detta ministern Georgios Papastamkos. Förhandlingarna körde fast i juli 2008 och jag beklagar att Pascal Lamy envist insisterat på att till varje pris säkra en överdrivet ambitiös uppgörelse och glömt att Doha först och främst är en utvecklingsrunda avsedd att hjälpa de minst utvecklade länderna och utvecklingsländerna.

Detta misslyckande späder på den nuvarande osäkerheten i världsekonomin och undergräver WTO:s trovärdighet, vilket gör att vi ser en övergång till regionala och bilaterala handelsavtal. Jag tar klart ställning för den multilaterala handelspolitiska strategin och ett WTO som kan garantera en heltäckande och balanserad lösning för världshandeln med utgångspunkt i strikt efterlevnad av FN:s milleniumutvecklingsmål.

Jag beklagar att kommissionsledamot Peter Mandelson inte satt på Europeiska kommissionens bänk och kunde redogöra för sitt uppdrag, även om jag förstår den brittiska regeringens akuta behov av en ledamot som kan vaska fram kärnan i den europeiska strategin, särskilt för att hitta en lösning på finanskrisen.

Glyn Ford (PSE), skriftlig. – (EN) Jag stödde denna gemensamma resolution som uttrycker parlamentets beklagande och besvikelse över uppskjutandet av WTO:s Doha-runda. Så nära och ändå så fjärran. Realiteten är den att med det omedelbart förestående valet i Förenta staterna i november och den därpå följande ankomsten av en ny regering till Washington kommer det inte att finnas någon handelsförhandlare från Förenta staterna som har förutsättningar att förhandla förrän nästa sommar. Vid det laget kommer Europa själv att ställa om sin politiska tyngdpunkt. Doha-rundan behövs och är nödvändig men vi kommer inte att återkomma till den förrän tidigast 2010. Under tiden måste EU fortsätta att förhandla om sina regionala frihandelsavtal med Sydkorea, Asean-gruppen och Indien.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Junilistan accepterar att EU har en central roll i handelspolitiken. Goda förbindelser och en utvecklad världshandel är grundläggande förutsättningar i strävan att uppnå ekonomiskt välbstånd för alla jordens länder, inte minst de allra fattigaste.

Junilistan stöder därför flera av skrivningarna i resolutionen. Uppmaningen till industriländerna och de avancerade utvecklingsländerna att erbjuda de minst utvecklade länderna ett 100-procentigt tull- och kvotfritt marknadstillträde till bland annat den inre marknaden är välkommet. Vi är därtill positiva till förslaget om att reformera WTO i syfte att öka organisationens effektivitet, öppenhet och demokratiska legitimitet så snart Doharundan är avklarad.

Däremot beklagar vi att resolutionen rymmer hänvisningar till Lissabonfördraget. Fördragsförslagets ikraftträdande bör, inte minst eftersom att det irländska folket röstade nej till fördraget tidigare i år, betraktas som ytterst osäkert. Fortsatta hänvisningar till Lissabonfördraget signalerar därför en bristande acceptans för det demokratiska systemets regler.

Resolutionens skrivningar är dock överlag grundade på en sund insikt om världshandelns betydelse för fortsatt utveckling och välbstånd. Junilistan har därför valt att rösta ja till resolutionen i dess helhet.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Detta är ett fall om att likt strutsen stoppa huvudet i sanden...

Ställd inför sammanbrottet av WTO-förhandlingarna i juli 2008 – där bara sju av medlemmarna deltog – på grund av åsiktsskillnaderna mellan EU och Förenta staterna å ena sidan och de viktigaste utvecklingsländerna å den andra, har än en gång en majoritet av detta parlament av omständigheterna tvingats att anpassa sitt språk för att försöka rädda agendan och målen för liberaliseringen av världshandeln genom den aktuella förhandlingsrundan.

I själva verket har de flesta i parlamentet, bakom de eufemistiska benämningarna "utvecklingsagendan från Doha" och andra verbala "plattityder", inte ifrågasatt den grundläggande punkten, som är det aktuella förhandlingsmandat som rådet fastställde för sju år sedan och som kommissionen desperat försöker formalisera.

Nu har emellertid agendan för ekonomisk kontroll, som stöds av EU:s viktiga finansiella och ekonomiska grupper, trots fortsatta ansträngningar stött på ökande motsägelser och utvecklingsländernas engagemang.

EU:s verkliga avsikter demonstreras av innehållet i de bilaterala "frihandelsavtal" som det försöker tvinga på staterna i Afrika, Västindien och Stilla-havsområdet (AVS) och de latinamerikanska och asiatiska länderna.

Mary Lou McDonald (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) När förhandlingarna bröt samman blev det tydligare att jordbruket i EU undergrävdes under namn av "utveckling", men att "utvecklingen" i fråga gynnade tjänsteleverantörerna i industriländerna och de globala livsmedelsbolagen snarare än folk i utvecklingsländerna.

Mandelsons förslag borde omedelbart läggas på hyllan.

I nuvarande klimat där konsekvenserna av bristen på reglering av det internationella finansväsendet blir allt mer uppenbar behöver tryggad livsmedelsförsörjning prioriteras så att den gynnar både utvecklingsländer och industriländer. Detta motiverar att man har icke-marknadsmässiga mekanismer för att stödja jordbrukssektorn. I nuvarande klimat där konsekvenserna av bristen på kontroll av det internationella finansväsendet bara är alltför uppenbara är detta särskilt angeläget.

WTO:s Doha-runda behöver en fullständig nyorientering för att en situation för EU och utvecklingsländerna som alla vinner på ska uppstå.

Rovana Plumb (PSE), skriftlig. – (RO) Som socialdemokrater är vi bekymrade över att uppskjutandet av Världshandelsorganisationens Doha-runda skulle kunna påverka genomförandet av millennieutvecklingsmålen.

I nuvarande miljö av ekonomisk och finansiell kris och livsmedelskris är det viktigt att stödja ett multilateralt system som skulle garantera pålitlig och rättvis handel. För detta ändamål är det viktigt att parlamentet deltar aktivt i de internationella handelsförhandlingarna i Lissabonfördragets anda.

Rumänien stöder ett resultat av rundan som såväl ger balans åt hela paketet som inom varje sektor, t.ex. jordbruk och industriprodukter.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) De på varandra följande dödlägena i Doharundan är dåliga nyheter för världen. Ekonomin globaliseras nu vare sig regeringarna vill det eller inte. Frågan är därför om de nationella myndigheterna vill reglera denna globalisering, om de vill uppmuntra och stimulera framstegsmekanismerna i denna globala, välståndsskapande process. Om svaret blir ja, som vi hävdar, då behöver vi verka för mer handel, mer öppenhet och mer tydlighet och förutsägbarhet i reglerna. Dödläget i Doharundan kommer inte att gynna vare sig industriländerna eller utvecklingsländerna. Det kommer inte att ge upphov till mer välstånd eller öka förtroendet i en tid av turbulens i världsekonomin. Av dessa skäl förtjänar detta uttalande om behovet av att beslutsamt fortsätta med de processer som lett till en ökning i den internationella handeln vårt samtycke. Att parlamentet fortfarande är entusiastiskt över handelns förtjänster och virtualiteter är ett gott tecken.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jag röstade för resolutionsförslaget om ett avbrytande av WTO:s Doharunda.

Jag är väl medveten om de svårigheter som är förknippade med målet att nå ett entydigt resultat av förhandlingarna. Jag anser att de svårigheter som hänger samman med Doharundan accentuerar att WTO behöver en inre reform med syfte att garantera öppenhet och effektivitet som hittills har saknats. Jag skulle dessutom vilja upprepa behovet av att som del av utvecklingsagendan från Doha ge tekniskt bistånd till utvecklingsländerna. Slutligen är jag övertygad om att under nuvarande omständigheter skulle en positiv avslutning på Dohaförhandlingarna kunna visa sig vara en stabiliserande faktor för hela världsekonomin.

Betänkande: Carnero González (A6-0347/2008)

Jan Andersson, Inger Segelström och Åsa Westlund (PSE), skriftlig. – Vi svenska socialdemokrater har valt att rösta mot Carlos Carnero González betänkande om parlamentets användning av unionens symboler (A6-0347/2008).

Dessa symboler finns och används redan i dag och behöver inte regleras på detta sätt.

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för betänkandet av min spanske kollega Carlos Carnero González om att i Europaparlamentets arbetsordning införa en ny artikel 202a om parlamentets användning av unionens symboler. De tre symbolerna (flaggan som föreställer en cirkel av 12 gula stjärnor på blå botten, hymnen som grundas på "Ode till glädjen" i Ludwig van Beethovens nionde symfoni och mottot "Förenade i mångfalden") bidrar till att knyta medborgarna närmare till EU och bygga upp en europeisk identitet som kompletterar våra nationella identiteter.

Dessa symboler har använts i mer än 30 år av alla europeiska institutioner och antogs officiellt av Europarådet år 1985. Jag är belåten med valet av den 9 maj som Europadagen: det erinrar om den 9 maj 1950 när den franske utrikesministern Robert Schuman i sitt tal i Salon de l'Horloge vid Quai d'Orsay officiellt angav riktlinjerna för Jean Monnets idé om att föra samman kol- och stålproduktionen under en överstatlig Hög myndighets paraply och därmed skapade tillräckliga resurser för vapen och ammunition. Vid den tidpunkten var hans mål att förhindra ytterligare krig mellan Frankrike och Tyskland och att fast förankra Tyskland i västlägret vid början av det kalla kriget.

Koenraad Dillen (NI), skriftlig. – (NL) Jag röstade mot detta betänkande. EU är inte någon stat så det behöver inte pryda sig med en stats eller nations symboler, som nationalsång, flagga etc. Det var också avsikten i Lissabonfördraget och dess kopia den s.k. Europeiska konstitutionen, som irländarna, fransmännen och nederländarna röstade mot. Lite respekt för folkets demokratiska vilja skulle självklart vara passande här om EU vill få demokratisk legitimitet. Flaggor och nationalsånger är till för nationer, inte för föreningar för ekonomiskt samarbete mellan stater.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Detta betänkande om parlamentets användning av unionens symboler är inte ett betänkande; det är en "konstitutionell troshandling", ett uttryck för ett kvasireligiöst credo!

EU:s symboler – flaggan, hymnen och mottot – existerar inte längre som sådana i rättslig mening eftersom två europeiska nationer tydligt förkastade Europeiska konstitutionen år 2005. Inte heller förekommer de i Lissabonfördraget, som självt är dött sedan det irländska valet. Det finns ingen europeisk superstat!

Att försöka få den att existera genom bruk av dessa symboler skulle kunna förefalla löjligt om det inte vore så att det återspeglade ert djupt rotade förakt för demokratiska uttryck och er önskan att införa en överstatlig eurokratisk stat till vilket pris som helst.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Vi kan konstatera att det pågår desperata försök att konstruera en europeisk nation med en egen nationell identitet. Erfarenheten visar att det inte går att skapa en gemensam identitet på konstlad väg. Det finns en rad exempel på detta, däribland staten Belgien, som skapades för nästan 180 år sedan genom en sammanslagning av Flandern och Vallonien. Trots gemensamt kungahus, flagga, nationalsång och valuta håller Belgien på att falla sönder.

EU-flaggor, nationalsånger och Europadagar kan tyckas vara symbolfrågor utan större betydelse. Det är dock en del av Europaparlamentets övergripande ambition, nämligen att bygga ett Europas förenta stater. Den ursprungliga EU-konstitutionen, som föll i folkomröstningarna i Frankrike och Nederländerna, innehöll referenser till bland annat EU:s nationalsång och flagga. Detta ströks och EU:s ledare presenterade ett "nytt" fördrag, det så kallade Lissabonfördraget. Nu försöker alltså Europaparlamentet ta revansch och smyga in användandet av EU-symbolerna bakvägen.

Vi anser att EU-samarbetet riskerar att gå samma öde till mötes som projektet esperanto, det konstlade språk som aldrig blev något världsspråk utan i stort sett har dött ut. Identitet och sammanhållning skapas av folket, inte av eliten.

Vi har därför röstat mot detta betänkande.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Genom att anta detta betänkande – med 503 röster för, 96 röster mot och 15 nedlagda röster – har en majoritet av denna kammare än en gång visat sin djupa brist på respekt för demokratin och folkets suveränitet.

Detta är ett försök att införa de så kallade "unionens symboler", i detta fall genom att införliva dem i parlamentets arbetsordning som kommer att föreskriva att "flaggan ska hissas på alla parlamentsbyggnader vid officiella arrangemang", att den "ska användas i parlamentets alla mötesrum", att "hymnen ska spelas vid varje konstituerande sammanträdes öppnande och vid övriga högtidliga plenarsammanträden" och att "mottot (förenade i mångfalden) ska återges på parlamentets officiella handlingar."

Man hänvisar till "betydelsen som symboler har för att knyta medborgarna till Europeiska unionen och bygga upp en europeisk identitet som kompletterar medlemsstaternas nationella identiteter".

Medför denna "anknytning" att man struntar i och försöker kringgå folkets demokratiska och suveränt uttryckta vilja som förkastade det första förslaget till konstitutionella fördraget och sedan Lissabonfördraget? Vilket hyckleri...

Innebär denna "anknytning" att man inför dessa "symboler för unionen" när unionen rättsligt inte existerar och sedan dessa symboler har avlägsnats från texten till det föreslagna fördraget? Vilken cynism...

I själva verket är detta helt enkelt ytterligare en manöver för att än en gång försöka återuppliva det förkastade och dubbelt begravna föreslagna fördraget.

Anna Hedh (PSE), skriftlig. – Jag har valt att rösta mot Carlos Carnero González betänkande om parlamentets användning av unionens symboler. Anledningen till det är att jag inte tycker att användning av symboler behöver skrivas in varken i något fördrag eller i någon arbetsordning. De finns ju där ändå.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag kunde inte rösta för Carlos Carnero González betänkande men ville inte stödja en EU-skeptisk synpunkt heller. Jag är helhjärtad för EU. Partiet som jag är ordförande för är grundat på principen att Skottland ska vara en självständig stat – och vi anser att den självständigheten ska tas upp som en fri medlemsstat i EU. Ändå tror jag inte att det finns någon större önskan hos Europas folk att unionen ska lägga sig till med en superstats symboler. EU:s symboler var inskrivna i EU-konstitutionen – och det dokumentet förkastades i Frankrike och Nederländerna. Symbolerna uteslöts sedan från Lissabonfördraget som ändå förkastades i Irland. Om Europa vill återförena sig med sina medborgare måste det föra fram en politik som betyder något för folket och inte larva sig med meningslösa symboler som är helt utan innehåll.

Mikel Irujo Amezaga (Verts/ALE), skriftlig. – (ES) Europas folk tillsammans med en stor majoritet av ledamöterna är ytterst oroad över tillståndet för ekonomin och den uppenbara bräckligheten i vår banksektor. Var är säkerheten för våra jobb, våra besparingar och våra pensioner? Europeiska medborgare är långt från att vara "förenade i mångfalden", som EU:s motto lyder, i stället förskräckta i motgången och kommer att betrakta denna omröstning med skepsis.

I och med detta betänkande har parlamentet hängett sig åt ofruktbart navelskådande och kastar ut allt vårt goda arbete. Man sliter regelbundet sitt hår över parlamentets befogenheter och undrar varför europeiska medborgare inte kan behandla parlamentet som det förtjänar. Det verkar som om de har beslutat att symboler och hymner kommer att lösa problemet.

Jag föreslår att om några ledamöter koncentrerade sig mindre på mattor och van Beethoven och mer på att utföra parlamentets verkliga arbete skulle vi inte behöva be om väljarnas förtroende.

Carl Lang (NI), *skriftlig*. – (FR) Europa vill pryda sig med statsregalier. Det vill ha egen nationalsång, flagga, nationaldag, valuta och eget motto. Vi vill inte ha denna superstat; vi vill inte ha denna påtvingade federalism.

År 2005 förkastade fransmännen och nederländarna genom folkomröstning förslaget till en europeisk konstitution som inbegrep dessa symboler. I juni 2008 var det irländarna som genom att förkasta Lissabonfördraget åter igen förkastade symbolerna för denna superstat.

Det är fullständigt skandalöst att försöka återinföra dem i smyg genom ändringsförslag till parlamentets arbetsordning.

Europas folk har något att säga till om i denna fråga och de måste respekteras. De har också en skyldighet att minnas. Mot bakgrund av våra alltmer globaliserade samhällen och ekonomier får vi inte glömma, det är nu viktigare än någonsin förr, vilka vi är, var vi kommer ifrån och vilka våra värderingar och våra identiteter är.

Europa kommer inte att byggas genom att förneka sitt folks och sina nationers historia och genom att vara emot de nationella realiteterna.

Jean-Marie Le Pen (NI), *skriftlig*. – (FR) En av de sällsynta skillnaderna mellan europeiska konstitutionen och Lissabonfördraget, som undertecknats av 25 stats- eller regeringschefer, var just dessa EU-symboler, flaggan, hymnen, mottot och Europadagen – som enhälligt förkastades den 13 december 2007. Det var viktigt att hålla skenet uppe och inte ge europeiska medborgare intryck av att en federal stat höll på att upprättas.

Genom att försöka återinföra dessa symboler rör sig parlamentet än en gång utanför lagens gränser och bryter avsiktligt mot EU-fördrag.

Det råder ingen tvekan om att europeiska institutioner har försökt detta tidigare. Det skandalösa sätt som institutionerna försöker få Irland att hålla en ny folkomröstning på är en karikatyr på deras idé om demokrati. Allt motstånd mot europeisk integration måste elimineras med vilka medel som helst, inbegripet rättsliga sådana.

Hur kan vi ha något som helst förtroende för detta Europa som trampar på de principer som det ska försvara och tecknar bilden av det förra Sovjetunionen där åsikts- och yttrandefrihet var inskrivna i konstitutionen men aldrig tillämpades?

Mina damer och herrar! Demokratin kan inte delas och inte heller diktaturen. Det är bara alltför tydligt i dag.

Erik Meijer (GUE/NGL), *skriftlig*. – (NL) Föredragaren, Carlos Carnero González, säger att det är mycket tveksamt om erkännandet av en flagga skulle kunna utgöra ett hinder för ratificering av Lissabonfördraget. Därmed ifrågasätter han det intryck som Nederländernas premiärminister, Jan Peter Balkenende, förmedlade. Balkenende hävdade i Strasbourg den 23 maj 2007 att EU-symbolerna inte borde inbegripas i ett konstitutionellt fördrag.

Det viktigaste skälet var att i så fall skulle det nederländska statsrådet vara tvunget att genomföra en andra folkomröstning. Carlos Carnero González föreslår nu att EU-flaggan, hymnen och mottot ska inskrivas i Europaparlamentets arbetsordning. Hans skäl är att det sänder en politisk signal att dessa symboler representerar europeiska värden. Han förväntar sig att EU ska vara ett riktmärke för frihet, utveckling och solidaritet i världen. EU karakteriseras också i åtminstone lika hög grad av ärelystnad som man inte kan bemästra, irriterande ingripanden, riskabla påtryckningar om ekonomisk frihet och en militär styrkedemonstration.

Det är bättre om Europa får en tydligare identitet genom att "lyssna till väljarna". Denna symbolpolitik förändrar inget. Den blå flaggan finns redan på alla sedlar och nummerplåtar. Vi agerar fortfarande som om Lissabonfördraget vore genomförbart medan det har förkastats enligt sina egna regler.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) Symbolernas makt ska inte underskattas. De kan göra det abstrakta gripbart och skapa identitet. Men symboler kan också få negativa associationer; t.ex. har symbolen för det mänskliga dna utvecklats till en symbol för genetisk manipulation. "Manipulativ" är också det ord som jag skulle använda för att beskriva EU:s nuvarande strategi.

Fransmännen och nederländarna förkastade EU-konstitutionen i sina folkomröstningar år 2005, men ändå har nu ett försök gjorts, ett klassiskt fall av EU:s envishet, att ge hela projektet en ny fasad genom att utelämna EU-symbolerna och förpacka om detta misslyckade men nästan identiska projekt som Lissabonfördraget. Om EU framhårdar i detta försök att återuppliva det ursprungliga fördraget genom att bara införa en riktig ändring, nämligen att dumpa EU-symbolerna, kommer EU att förverka det som återstår av dess trovärdighet. Detta är ett flagrant försök att föra våra medborgare bakom ljuset och därför förkastade jag betänkandet.

Cristiana Muscardini (UEN), *skriftlig*. – (IT) Jag vill gratulera föredraganden till att ha infört unionens symboler i arbetsordningen nu när de överraskande har uteslutits från det nya fördraget. Som medlem av det europeiska konventet har jag alltid hävdats att unionen behövde en själ som kunde föra den närmare Europas medborgare genom våra gemensamma värden.

Att utesluta symbolerna från fördraget var ytterligare en i raden av åtgärder som fjärrar europeiska institutioner från medborgarna. Ja, hur kan man förvänta sig att medborgarna ska identifiera sig med unionen, om unionen själv gör sig alltmer omöjlig att identifiera sig med och överger just de symboler som snarast borde representera den både i medlemsstaterna och i dess internationella förbindelser?

Ett allmänt erkännande av unionens symboler utgör ett första steg mot en gemensam avsikt att bygga ett gemensamt europeiskt hem som inte bara kan ge Europas medborgare politiska svar utan också återge politiken den första plats som den förtjänar i vår förståelse och hantering av det allmänna bästa.

Jag vill därför upprepa mina gratulationer till föredraganden i förhoppning om att detta parlamentsinitiativ tas upp av andra europeiska institutioner och i övertygelsen om att detta kommer att stärka den parlamentariska institution som vi tillhör.

Zita Pleštinšá (PPE-DE), *skriftlig*. – (SK) Europeiska gemenskaperna och senare EU har sedan de grundades försökt att ha symboler som allmänheten lätt kan identifiera. Ratificeringsprocessen av konstitutionella fördraget havererade på grund av misslyckade folkomröstningar i Frankrike och Nederländerna. Lissabonfördraget som föddes ur en kompromiss och ersatte konstitutionella fördragets text antog inte symbolerna på grund av påtryckningarna från vissa medlemsstater.

Allmänheten är van vid att varje organisation har sin logo. Flaggor, emblem, hymner, motton, färger och symboler av annat slag förmedlar en känslomässig bild av de värden som ligger till grund för de sammanslutningar som de representerar.

Denna erfarenhet som delas av våra länder, regioner, kyrkor, partier, samhällsorganisationer, etc., gäller också på EU-nivå. Flaggan som föreställer en cirkel av 12 gula stjärnor på blå botten, har alltid fascinerat mig. När jag kommer till Slovakien och ser flaggan vaja från byggnaderna är jag lycklig eftersom Slovakien tillhör det gemensamma europeiska huset. Det vore svårt att finna ett annat lika välkänt musik- och diktverk som bättre kunde symbolisera tanken om europeisk integration än EU-hymnen från Ludwig van Beethovens nionde symfoni.

Även om den gemensamma valutan ännu inte används av alla medlemsstater börjar nu särskilt tredjeländer att identifiera EU med euron på samma sätt som de identifierar Förenta staterna med dollarn. Jag anser att mottot "Förenade i mångfalden" är den perfekta definitionen av kärnan i det europeiska projektet. Jag säger ja till användningen av unionens symboler och därför röstade jag för betänkandet av föredraganden, Carlos Carnero González.

Luca Romagnoli (NI), *skriftlig*. – (IT) Jag vill få min röst för Carlos Carnero González betänkande om att i Europaparlamentets arbetsordning införa en ny artikel om parlamentets användning av unionens symboler till protokollet.

Som alla vet är symboler värda mer än någon slogan eller några ord. De är livsviktiga komponenter i varje slags kommunikation, särskilt sådana som handlar om identifikationsprocesser i en social grupp eller organisation. Flaggor, bilder och hymner är fundamentala för att en organisation ska kunna bli erkänd som sådan av allmänheten.

Av detta skäl ger jag mitt bifall till vår kollegas initiativ för att hjälpa medborgarna att bli mer engagerade och mer i kontakt med det europeiska projektet och därigenom bidra till dess legitimitet.

Daniel Stroj (GUE/NGL), skriftlig. – (CS) Angående betänkandet om användningen av unionens symboler kan jag bara säga att detta är ytterligare en illustration på hur man förbigår demokratiskt förfarande i EU. För en tid sedan blev det platt fall för symbolerna när förslaget om den så kallade europeiska konstitutionen förkastades. Konstitutionen, eller åtminstone dess centrala kontext, ska i praktiken "återuppväckas" genom Lissabonfördraget, och nu försöker parlamentet återuppväcka unionens symboler. Jag kan inte annat än fråga vad de europeiska organisationerna och institutionerna ämnar göra om dessa symboler missbrukas? Nyligen kunde till exempel hela världen se bilderna av Georgiens president, som inte bara hade den georgiska flaggan utan också EU-flaggan på sitt kontor, när han inledde konflikten med Ryssland. Det är väl ändå oacceptabelt.

Konrad Szymański (UEN), skriftlig. – (PL) Jag röstade mot parlamentets rättsliga erkännande av EU-symbolerna av följande skäl.

För det första strider begreppet rättsligt erkännande mot rådets beslut. I detta beslutade alla medlemsstater att utelämna frågan om europeiska symboler från ändringsfördraget som ersatte förslaget till konstitutionella fördraget.

För det andra innebär parlamentets beslut att man tar in symbolerna bakvägen mot medlemstaternas uttryckliga önskan. Parlamentet visar svaghet snarare än styrka genom att ta sin tillflykt till sådana juridiska knep.

För det tredje framkallar åtgärder av detta slag berättigat misstroende bland många medborgare i EU:s medlemsstater som inte vill att symboler som reserveras för nationalstater ska tillskrivas en internationell organisation som EU.

Georgios Toussas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Europas folk förargas över den föreslagna uppmaningen till parlamentet att spela en större roll för att främja och intensifiera användningen av EU-symbolerna. Genom parlamentsinitiativ strävar man efter att väcka till liv "EU-konstitutionen", inte bara i sin ändringsversion, Lissabonfördraget, som nyligen förkastades av det irländska folket, utan i sin originalversion, konstitutionella fördraget, som också har röstats bort av folken i Frankrike och Nederländerna.

Genom att inta denna hållning framstår parlamentet än en gång som stöttepelare och upphovsman till reaktionära EU-reformer. Det visar stort förakt för folkets dom i Frankrike, Nederländerna och Irland och för alla de andra europeiska folkens uppenbara önskemål, som inte påverkas av den europeiska plutokratins politik, institutioner, värden, visioner och symboler som är så typiska för EU:s antifolkliga karaktär.

Europas folk måste intensifiera sin kamp för att slutgiltigt förkasta den reaktionära EU-konstitutionen. De måste kämpa för att angripa fattigdom, orättvisa, krig och förtryck i det imperialistiska EU. De förutser dess upplösning och avser att upprätta sin egen makt och införa nya institutioner och symboler som motsvarar deras egna behov och värderingar.

Betänkande: Seeber (A6-0362/2008)

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström och Åsa Westlund (PSE), skriftlig. – Vi svenska socialdemokrater instämmer i att konsumenten har en viktig funktion att fylla om en hållbar användning av vattenresurser i EU ska kunna uppnås. Vi anser dock att informations- och utbildningskampanjer i första hand bör inledas på lokal och regional nivå och inte genom uppmaning från EU.

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för det utmärkta initiativbetänkandet av min österrikiske kollega Richard Seeber som svar på kommissionens meddelande "Problemet med vattenbrist och torka i Europeiska unionen".

Jag delar beklagandet över att en verklig internationell dimension saknas i kommissionens strategi och jag stöder föredragandens förslag att de specifika problemen i samband med vattenbristen och torkan gör att det krävs samordnade åtgärder såväl på EU- och medlemsstatsnivå som på regional och lokal myndighetsnivå. Åtminstone 11 procent av EU:s befolkning och 17 procent av dess territorium har påverkats av vattenbrist och senare utveckling har visat att vattenbristen troligen kommer att öka avsevärt i Europa.

EU har ett brådskande behov av att åstadkomma en vattenpolitik som gör att vi kan garantera Europas folk, företag, allmänna organisationer, flora och fauna att vi kommer att ha tillräckligt med vatten av god kvalitet för att möta deras behov.

Liam Aylward (UEN), skriftlig. – (EN) Vattenbrist är en brådskande fråga som påverkar Europas och världens medborgare. Detta betänkande gör oss medvetna om att EU slösar bort 20 procent av vattnet på grund av ineffektivitet; det finns en brist på medvetenhet bland allmänheten för att främja vattenbesparing och 17 procent av EU-området lider av allvarlig vattenbrist. Som svar behöver EU anta ett holistiskt synsätt med precisa åtgärder för bättre vattenförvaltning och vattenförsörjning.

Det står klart att vi har en stor potential (besparingar på upp till 40 procent) för att spara vatten genom tekniska förbättringar, förändringar av det mänskliga beteendet och av produktionsmönster som borde ersätta det nuvarande krishanteringssystemet. Teknik för vattenbesparing och konstbevattning i industri- och jordbrukssektorn skulle kunna minska excesserna med så mycket som 43 procent, medan åtgärder för vattneffektivitet skulle kunna minska vattenslöseriet med upp till en tredjedel. För närvarande förbrukar jordbruket 64 procent av vattnet medan 20 procent används av energin, 12 procent av allmänheten och 4 procent av industrin. Dessutom påverkas torkan alltmer av klimatförändringen och ger upphov till skogsbränder som förstör miljön.

EU ämnar öka återanvändningen av spillvatten och utveckla avsaltningen, förbättra vattenförvaltningspolitiken som grundas på principen att förorenaren ska betala, införa märkningssystem och forsknings- och kontrollverksamhet för att hejda ökenspridningen, förbättra växelbrukssystemen och verka för en mer effektiv vattenanvändning bland allmänheten.

Konstantinos Droutsas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) En ytlig kännedom om fina ord kan inte dölja den antifolkliga karaktären på betänkandets förslag, vars huvudtema är den reaktionära idén med "efterfrågestyrd vattenförvaltning". Betänkandet framhåller till sist en rad åtgärder som väsentligen begränsas till att höja priset på vatten och kostnaden för att leverera det. Ännu en tung avgift åläggs nu de breda lagren och bönder med mycket små och mellanstora jordbruk eftersom vattnet nu helt kommersialiseras. Syftet är också att öka lönsamheten för företagsgrupper med monopolställning.

I resolutionen görs ingen skillnad mellan torka och vattenbrist, som är två olika företeelser som kräver olika lösningar. Principen att bevara och förbättra förhållandet mellan exploaterbara vattenresurser och tillgängliga vattenresurser och nederbördsintensitet nämns över huvud taget inte.

I betänkandet underskattar man den positiva roll som skogar har för att mildra den naturliga företeelsen torka och bekämpa vattenbrist. Till följd av det underlåter man inte bara att föreslå återplantering av skog utan man betonar också att "en ökning av skogstäcket" endast ska företas "där det är absolut nödvändigt".

I betänkandet nedtonas risken för översvämningar och behovet att vidta åtgärder för översvämningsskydd. Tvärtom ber man att vi ska "undvika att hindra flodernas naturliga flöde" och hänger sig åt panikspridning om sociala och miljömässiga problem som orsakats av att floder har avletts.

Arbetarna kämpar för god tillgång på rent dricksvatten. De motsätter sig kommersialisering av vad som fortfarande är en allmän nyttighet även om det är offer för monopolföretagens vinstsyfte.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi tar avstånd från den logik som kommer till uttryck i idén att vattenförvaltning måste hålla sig till marknadsprinciper och att priset (vattentaxor) därför måste vara det centrala instrumentet för att kontrollera förbrukningen. I betänkandet nämner man behovet av en avkastning på investeringar som om detta vore hela eller en del av lösningen på problemet med vattenbristen. Detta är helt enkelt inte sant.

Helt klart verkar vattenförluster, planering av avrinningsområden, återanvändning av "gråvatten", mellanstatligt utbyte och en gradvis uppbyggnad av ett observationsorgan vara intressen eller förslag som är fulla av uppenbart goda avsikter. Men dessa är inte påtagliga i det system som fastslagits av ramdirektivet för vatten som kräver att man tillämpar ekonomiska och finansiella principer på vattenförvaltning utan att skydda dess viktigaste förutsättningar: att vatten inskrivs som en rättighet och att förvaltningen ska vara demokratisk.

Problem har också uppstått vilka man bör ta hänsyn till även om de ifrågasätter EU:s politik. Det direkta sambandet mellan skogsbruks- och jordbrukspolitik, mellan obegränsad urbanisering och ökenspridning och torka fastslås i betänkandet. Men inte vid något tillfälle ifrågasätts GJP som grundläggande källa till ökenspridning i sådana länder som Portugal.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Som företrädare för Skottland anser jag att många av de frågor som behandlas i Seeberbetänkandet kanske är av begränsat intresse för mina väljare. Att tillhandahålla vattenresurser av hög kvalitet är emellertid oerhört viktigt i alla geografiska områden i EU och frågor som vattenförluster genom ineffektivitet och hård belastning har betydelse för alla. Vatten i Skottland tillhandahålls genom ett statligt ägt företag som lyder under det skotska parlamentet och den skotska regeringen har en vision om att Scottish Water ska bli ett föredömligt exempel i hela världen på hur man bäst ska sköta vattenförsörjningen. Jag ställer mig helt bakom den visionen och rekommenderar den till denna kammare.

Sebastiano (Nello) Musumeci (UEN), skriftlig. – (IT) Problemen med vattenbrist och torka, som har direkt samband med varandra, påverkar många delar av särskilt södra Europa med förödande konsekvenser för miljön och för de lokala invånarna.

Den region jag kommer från, Sicilien, drabbas av perioder av vattenpåfrestning och torka regelbundet varje år, till allvarlig skada för jordbruket. Detta är ett oroande problem som delvis skulle kunna lösas om man vidtog energiska åtgärder på åtminstone två fronter. Den första rör infrastrukturen: på ön Sicilien går till exempel en stor mängd vatten – uppskattningsvis så mycket som 30 procent – förlorat på grund av dåligt underhåll av vattenledningsnät. Den andra rör förebyggande åtgärder: jag håller helt med föredraganden när han fastslår att skolning och utbildning genom informationskampanjer som börjar i skolan är ytterst betydelsefullt för att man ska kunna åstadkomma en förändring i beteendet och skapa en vattenbesparande kultur och effektiv förbrukning.

Zita Pleštinská (PPE-DE), skriftlig. – (SK) Jag avstod från att rösta om Richard Seebers betänkande. Betänkandet är för omständligt och vissa rekommendationer enformiga. Det största problemet är att hela betänkandet är grundat på den gamla vattenmodellen och i bara ett enda fall, i punkt 48, berör det kort den nya modellen, nämligen behovet av att verka för uppsamling av regnvatten.

Andra råd och förslag är alltför röriga och därför blir den praktiska tillämpningen av dem inte framgångsrik. I betänkandet antar man inte en integrerad hållning utan riktar endast in sig på att spara ledningsvatten. Betänkandet är mycket strukturerat och omöjliggör därför en entydig tolkning.

När allt kommer omkring blir det en upprepning av EU:s ramdirektiv om vatten. I det direktivet strävade man efter att främja en integrerad förvaltning av vattendrag i avrinningsområden. Det inskränkte sig till särskilda politikområden bara. Beviset för detta är att ytterligare ett direktiv antogs förra året: översvämningsdirektivet. Något som kallas integrerat hanterar man som en helhet, inte bit för bit. Sorgligt nog integrerades inte tillvägagångssättet och ramdirektivet används som en rivalmanacka av dem som arbetar i vattenförvaltningen. Ena minuten löser de problemet med översvämnning och nästa problemet med torka.

Något liknande inträffade i Slovakien under socialisttiden, speciellt i låglandsområdet i östra Slovakien. Först försökte vi lösa problemet med dränering och sedan i ett andra steg problemet med bevattning. I dag liknar låglandsområdet i östra Slovakien en värmeplatta som pressar molnen till de svalare Karpaterna där stora floder rinner upp.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jag röstade för Seeberbetänkandet som tar upp det allvarliga problemet med vattenbrist och torka i Europeiska unionen.

Vatten är en ändlig resurs. Att trygga våra ekosystem, vattenresurser, dricks- och badvatten är nyckeln till att skydda miljön. Därför kommer en gemensam åtgärd på europeisk nivå att garantera att vi hanterar denna värdefulla resurs på bästa möjliga sätt.

Vidare skulle jag vilja komplimentera Richard Seeber för hans arbete. Han har riktat uppmärksamhet på de viktigaste frågorna som unionen borde ta upp: såväl omfattande vattenförbrukning och det slöseri med vatten som följer, okunnighet och en brist på medvetenhet om problemet som frånvaron av en gemensam europeisk hållning.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Problemet med vattenbrist och torka är nu krisartat, liksom också de besläktade konsekvenserna av den globala uppvärmningen. Det har varit en dramatisk ökning av fallen med extrem torka och vattenbrist under de senaste årtiondena. Detta beror i stor utsträckning på ineffektiv vattenförvaltning och en överanvändning av vatten för jordbruksändamål.

EU självt står nu inför allvarliga hot till följd av klimatförändringen och mänsklig aktivitet. Över en tredjedel av européerna bor redan i områden som påverkas av vattenbrist. Om inte lämpliga åtgärder vidtas omedelbart för att garantera en förnuftigare och hållbarare användning av vatten måste vi förutsätta att fler människor

kommer att påverkas av vattenbrist i framtiden. Dessutom kommer den förväntade befolkningsökningen från sex till nio miljarder till 2050 att leda till en ännu större efterfrågan på vatten.

Vissa sakkunniga börjar nu jämföra vatten med olja. Epoken med billigt och relativt lättillgängligt vatten är över. Vattenbrist i jordbrukssektorn borde hanteras genom att utveckla fördämningsanläggningar och förbättra konstbevattningen. Dessutom borde en särskild kultur för ansvarsfull vattenbesparing utvecklas genom en aktiv politik för att höja medvetenheten.

Var och en av oss borde börja spara vatten och använda det förnuftigt. Det är också viktigt att genomföra teknik som förhindrar att vatten slösas bort och för att höja den samhälleliga medvetenheten om problemet. En mer integrerad hållning till problemet som rör vatten och torka behövs också.

En politik för Arktis (RC-B6-0523/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för Europaparlamentets resolution som lades fram av fem politiska grupper, däribland PPE-DE, om en politik för Arktis. Under 1900-talet har Arktis lufttemperatur ökat med ungefär 5°C, vilket är tio gånger snabbare än den uppmätta globala genomsnittliga ytemperaturen. Man förutser faktiskt en ytterligare uppvärmning med omkring 4–7°C i Arktis för de kommande hundra åren.

Jag stöder starkt uttalandet att tiden för diagnos är över och att tiden för handling är nu. Dessutom räknar EU bland sina medlemsstater tre arktiska nationer och bland dess närliggande grannar som deltar i den gemensamma marknaden genom avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES) ytterligare två arktiska nationer, vilket innebär att EU och dess associerade stater utgör mer än hälften av Arktiska rådets numerär.

Denna region spelar en nyckelroll i planetens stora förändringar och jag gratulerar upphovsmännen till denna resolution vid en tidpunkt när vi firar det internationella polaråret.

Glyn Ford (PSE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för ändringsförslag 6 från socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet som krävde ett kärnvapenfritt och demilitariserat Arktis. Jag är väl medveten om att ubåtar från Storbritannien för närvarande opererar i dessa farvatten, men det är inget skäl för att inte stödja förslaget att ett internationellt avtal ska nås för att hindra införandet av kärnvapen och få stopp på militär verksamhet i detta område i framtiden. Jag är besviken över att det inte genomfördes fastän jag välkomnar hänvisningen till Unclos-fördraget och behovet av att en kommande senat i Förenta staterna ratificerar det.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi ser med negativa ögon på förkastandet av ändringsförslagen till denna resolution i vilka man underströk "de risker som är förknippade med ett eventuellt utnyttjande av Arktis i strategiska eller militära syften och behovet att göra Norra Ishavet till en demilitariserad och kärnvapenfri zon" och som påpekade att vi fortfarande är "särskilt oroade över den pågående kapplöpningen om naturtillgångar i Arktis, som kan leda till hot mot säkerheten... och allmän internationell instabilitet".

Till följd av detta tillåter resolutionen, trots att den innehåller några punkter som vi betraktar som positiva, ett framtidsperspektiv med en pågående kapplöpning om naturtillgångar på den kontinenten, särskilt när man i den konstaterar att Den höga nord "är en del av Europeiska unionens politik 'den nordliga dimensionen' och där den konstaterar att man är övertygad om att medvetenheten om Arktis betydelse i ett globalt sammanhang måste öka genom att en separat arktisk EU-politik lanseras".

Den uppmanar också kommissionen "att sätta energi och säkerhet i Arktis högt upp på sin agenda" och "att inta en proaktiv roll i Arktis genom att åtminstone som ett första steg behandla 'observatörsstatus' i Arktiska rådet".

Jens Holm, Kartika Tamara Liotard, Erik Meijer, Esko Seppänen och Søren Bo Søndergaard (GUE/NGL), skriftlig. – Vi delar resolutionens oro såväl över effekterna av klimatförändringen på hållbarheten för de samhällen som befolkar det arktiska området som över effekterna på den naturliga livsmiljön och vi erkänner Arktis betydelse för det globala klimatet och därigenom Arktis som en gemensam angelägenhet.

Vi kan emellertid inte stödja denna resolution eftersom dess utgångspunkt först och främst är att se till EU:s intressen. Vi anser att en politik som inte har sin grund i att bevaka de folks intressen som bor i det arktiska området är illegitim. Vi anser att utgångspunkten för alla samtal och initiativ som rör det arktiska området måste vara respekten för de arktiska nationernas suveräna territorium och likaså inbegripandet av alla folk i det arktiska området som jämlika partner.

Slutligen förkastade en majoritet under omröstningen ett ändringsförslag som betonade behovet av att Arktis blir en demilitariserad och kärnvapenfri zon och banade därigenom väg för den politik för Arktis som denna resolution kräver, nämligen att inbegripa militarisering av Arktis och placering av kärnvapen i området. Vi kan inte stödja detta under några omständigheter.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jag röstade för förslaget till resolution om arktiskt styre i en global värld.

Jag är övertygad om att vi behöver hantera den arktiska regionens potential i ett globalt sammanhang. Därför behöver EU en särskild politik för regionen som är utformad för att respektera de lokala invånarna och miljön. Jag välkomnar våra kollegers initiativ eftersom miljön är ett särskilt viktigt och aktuellt ämne: det behövs en gränsöverskridande politisk eller rättslig struktur som kan medla i politiska konflikter över naturresurser.

Søren Bo Søndergaard (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) Vi delar de farhågor som uttrycks i resolutionen om klimatförändringens effekter på hållbarheten i samhällena i Arktis och för naturen och vi erkänner Arktis betydelse för det globala klimatet och därmed Arktis som ett gemensamt område för oro.

Däremot kan vi inte stödja den här resolutionen, eftersom dess utgångspunkt i första och främsta hand är EU:s intressen. Vi anser att en politik som inte tydligt bygger på intressena hos de människor som bor i Arktis är illegitim. Vi anser att utgångspunkten för alla samtal och initiativ om Arktis måste vara respekten för de arktiska nationernas suveräna territorium och måste omfatta samtliga folk i Arktis som jämbördiga parter.

Under omröstningen avvisade slutligen majoriteten ett ändringsförslag där det betonades att Arktis måste bli en demilitariserad och kärnvapenfri zon och rörde därmed väg för att den Arktispolitik som krävs i resolutionen ska omfatta en militarisering av Arktis och utplacering av kärnvapen i områden. Vi kan under inga omständigheter stödja detta.

Betänkande: Cercas (A6-0357/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för initiativbetänkandet från min spanske kollega Alejandro Cercas (PSE, ES) om tillämpning av sociallagstiftning i samband med vägtransporter. Jag håller med om att det är beklagligt att det fortfarande råder stora skillnader i tillämpningen och genomförandet av förordning (EEG) nr 3820/85 om harmonisering av viss social lagstiftning om vägtransporter.

Vi måste uppmana medlemsstaterna att intensifiera arbetet för att garantera en effektiv och enhetlig tillämpning av de sociala bestämmelserna och att införliva direktiv 2002/15/EG om arbetstidens förläggning för personer som utför mobilt arbete avseende vägtransporter för att trygga medborgarnas säkerhet på vägarna och förarnas hälsa och säkerhet samt skapa en tydlig ram för rättvis konkurrens.

Europeiska kommissionen måste visa beslutsamhet när den tar itu med medlemsstaternas överträdelse av gemenskapslagstiftningen när det gäller den sociala lagstiftningen inom vägtransportsektorn, vidta tvingande åtgärder om bestämmelserna inte följs och vidta förebyggande åtgärder – genom en rättslig process om så behövs – för att garantera att gemenskapslagstiftningen följs fullt ut. Detta är nödvändigt för att skapa en rättvis konkurrens utan snedvridning.

Proinsias De Rossa (PSE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för detta betänkande på grund av det brådskande behovet av att medlemsstaterna införlivar sociallagstiftningen och ser till att den genomförs ordenligt. Godstransportförarnas hälsa och välmående och säkerheten för andra väganvändare är beroende av tydliga regler i fråga om arbetstid, körtid och viloperioden och även av effektiva inspektioner och sanktioner om bestämmelserna inte följs.

Det är alltså mycket viktigt att medlemsstaterna påskyndar införlivandet av direktiv 2002/15/EG och även att Europaparlamentet bekräftar stödet för att alla vägtransportörer ska omfattas av den arbetstidslagstiftning som gäller på detta område, oavsett vilken anställningsform de har. Jag kan inte se någon anledning till att förare som är egenföretagare skulle vara undantagna från åtgärder som bidrar till säkerheten på våra vägar.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Det är med stor tvekan som vi har valt att rösta för detta betänkande. Vägtransportområdet är emellertid en gränsöverskridande fråga och arbetsvillkoren för förare som är egenföretagare är en del av denna fråga.

Det finns formuleringar i betänkandet som vi inte gillar, t.ex. frågan om säkra och bevakade parkeringsplatser för yrkesförare som vi betraktar som en fråga för medlemsstaterna. Dessutom anser vi att arbetstidsfrågor i allmänhet också är en fråga för medlemsstaterna.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) EU:s sociala lagstiftning på vägtransportområdet är mycket viktig. Vägtransporterna är av stor ekonomisk betydelse i hela EU. Det är emellertid också viktigt att sociallagstiftningen tillämpas för att skydda såväl förare som allmänheten i stort. Det finns missförhållanden i den befintliga lagstiftningen och det har förekommit brister i det nationella införlivandet. Därför röstade jag för Cercasbetänkandet.

Ona Juknevičienė (ALDE), skriftlig. – (LV) Vägtransporter är ett av de ekonomiska områden som är av mycket stor betydelse för EU:s inre marknad. Detta område är särskilt viktigt när det gäller sysselsättning, eftersom över tre miljoner människor arbetar inom EU:s transportindustri. Trots en omfattande EU-lagstiftning för att garantera EU-medborgarnas säkerhet på vägarna och hälsa och säkerhet för passagerare och godstransportörer ökar antalet brott mot bestämmelserna om viloperioder och raster i medlemsstaterna.

Detta har två huvudorsaker: Medlemsstaterna har inte införlivat lagstiftningen om vägtransporter i sin nationella lagstiftning, eller så har de inte gjort det ordentligt. De hälso- och säkerhetskrav som gäller för anställda förare skiljer sig för dem som är egenföretagare. I nuläget, då lagstiftningen om arbetstid endast gäller för dem som har anställningskontrakt och inte för egenföretagarna, riskerar konkurrensen att snedvridas inom transportindustrin. Antalet fiktiva egenföretagare bland förarna ökar, eftersom hälso- och säkerhetskraven är mindre strikta för förare som är egenföretagare. Denna situation inte bara uppmuntrar till orättvis konkurrens utan hotar också förarnas och andra väganvändares hälsa och säkerhet. Europeiska kommissionen vill se till att förare som är egenföretagare ska följa samma bestämmelser i den relevanta lagstiftningen.

Dessa åtgärder skulle tillåta oss att skapa en mycket högre säkerhet på vägarna, se till att förarna får lämpliga hälso- och säkerhetsvillkor och trygga en rättvis konkurrens inom vägtransportsektorn.

Erik Meijer (GUE/NGL), skriftlig. – (NL) Detta förslag är ett försök att ta tidigare beslut på allvar genom bättre kontroller, bättre information, säkra parkeringsplatser längs motorvägar och genom att från och med den 23 mars 2009 avskaffa undantagen för egenföretagare. Införlivandet och genomförandet av den sociala lagstiftningen om vägtransporter i den nationella lagstiftningen ligger hopplöst efter.

De fyra medlemsstater som brister i detta avseende skyddas så länge de inte pekas ut öppet. Det faktum att de inte reglerar arbets- och körtider och viloperioder skadar säkerheten på vägarna och yrkesförarnas välmående. Mitt parti, SP, stöder planen på att göra något åt detta, även om bättre förslag redan har avvisats vid tidigare omröstningar. Det gör vi för att vi anser att det är viktigt att följa sociallagstiftningen och för att förare som är egenföretagare också måste omfattas av direktivet. Det skulle sätta stopp för arbetsgivares missbruk, där de tvingar sina arbetstagare att bli egenföretagare i stället för anställda.

Genom att felaktigt klassificeras som egenföretagare får de sämre arbetsvillkor och måste ta på sig orimliga affärsrisker. Konkurrensen inom den sektorn är stenhård. Pratet om att följa bestämmelserna måste gå från ord till handling. Bara då kan förarna fortsätta att tjäna tillräckligt mycket och få en säker försörjning.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jag vill ta till protokollet att jag röstade för Cercasbetänkandet om tillämpning av sociallagstiftning i samband med vägtransporter.

Europaparlamentet måste göra sin röst hörd i en så viktig fråga. Det är bara så vi kan garantera säkerheten på vägarna, säkerheten för förare och passagerare och inte minst den rättvisa konkurrensen inom det gemensamma europeiska området.

Dessutom välkomnar jag vår kollegas initiativ eftersom det är nödvändigt att ha tydliga regler och övervakningsprocesser för att organisera arbetstiden ordentligt för dem som är verksamma inom sektorn.

Olle Schmidt (ALDE), skriftlig. – Den lagstiftning som Alejandro Cercas behandlar är inte okontroversiell. Jag tror att alla är överens om att det ligger i både lastbilschaufförers och allmänhetens intresse att stora, tunga fordon inte körs av personer som lider av svår sömnbrist. Det är givetvis nödvändigt med regler på området. Samtidigt måste man ha klart för sig att den lastbilsstrejk som bröt ut på Öresundsbron i november 2007 inte uppstod av en slump. De arbetstidsregler som EU arbetat fram på flertalet yrkesområden har blivit mycket kritiserade, både av arbetsgivare och arbetstagare. Därför vore det kanske lämpligare att be kommissionen att göra en konsekvensutredning av hur lagstiftningen har fungerat och mottagits, snarare

än att uppmana till en ännu hårdare implementering. Den här typen av lagstiftning kräver betydande flexibilitet för att kunna fungera i t.ex. både Rumänien och Danmark. Därför lade jag ned min röst.

Betänkande: van den Burg och Dăianu (A6-0359/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för initiativbetänkandet av min nederländska kollega Ieke van den Burg och min rumänska kollega Daniel Dăianu med rekommendationer till kommissionen om uppföljningen av Lamfalussyprocessen: framtida tillsynsstrukturer.

Jag stöder den formella uppmaningen till kommissionen att lägga fram lagförslag för att förbättra EU:s regelverk för finansiella tjänster, inte bara på grund av den finansiella krisen utan för att vi inte kommer att kunna skapa en inre europeisk marknad om vi inte har en europeisk regleringspolitik. Jag beklagar att kommissionen inte i betänkandet uppmanas att tillämpa det förfarande som fastställs i artikel 105.6 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, som gör det möjligt för kommissionen att föreslå rådet att överföra vissa uppgifter i fråga om politik i samband med tillsynen av kreditinstitut till Europeiska centralbanken.

Jag är i hög grad för en förordning för att stärka och förtydliga ställningen och ansvaret för Lamfalussys nivå 3-kommittéerna (CESR för värdepapper, CEIOPS för försäkringar och pensioner och CEBS för banker), så att de får en rättslig ställning som stämmer överens med deras uppgifter.

Carlos Coelho (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Ledamöterna från PSD (det portugisiska socialdemokratiska partiet) stöder detta betänkande som kommer särskilt lägligt med hänsyn till den internationella finanskrisen. Den finansiella stabiliteten måste garanteras och på lång sikt måste vi vidta åtgärder för att hantera systemrisker.

Globala problem kräver samordnade lösningar i global skala. Det är nödvändigt med internationellt samarbete för att trygga och återupprätta marknadernas trovärdighet.

EU är inget undantag och lösningen på de nuvarande problemen kan inte vara beroende av separata initiativ i varje medlemsstat utan kräver en samlad insats. Det är nödvändigt att skapa större sammanhållning mellan EU:s medlemsstater.

Efter det kortsiktiga snabba ingripandet måste vi skyndsamt genomföra en institutionell reform av finanssystemet för att stabilisera ekonomin, stimulera den ekonomiska tillväxten och stärka eller förbättra det som finansiella innovationer har att erbjuda.

Det är viktigt att skapa större öppenhet och bättre finansiell information med hjälp av tillgänglig teknik. Endast på detta sätt kan folk i allt större grad få tillgång till bättre metoder, produkter och finansiella tjänster. Innovation och finansiella marknader måste främja bättre konsumentskydd.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Detta parlament tror på finansmarknadernas inneboende godhet, deras förmåga till återhämtning och självreglering, vilket är anledningen till att det endast finns ett minimum av särskilda regler på europeisk och kanske global nivå.

Men den nuvarande krisen visar på raka motsatsen. Vi har förts till avgrundens rand av finansiell disintermediering, den globala integrationen av den europeiska finanssektorn, den utbredda fria rörligheten för kapital, värdepapperiseringen av den globaliserade ekonomin och spelet på en galen marknad som skapar produkter som blir allt mer komplexa och i allt högre grad saknar koppling till en reell ekonomisk verksamhet. Nationen är beskyddaren och det är ländernas beslut som räknas i detta sammanhang.

Systemet med en s.k. fri internationell konkurrens har nått sin gräns och måste ändras, med början i själva EU, vars politik och ideologi delvis bär ansvaret för situationen. I dag visar den hur fullständigt oduglig den är, eftersom det är staterna som agerar och reagerar. I morgon kommer den att visa sin förmåga att skada, eftersom den behåller möjligheten att bestraffa de nationella skyddsåtgärderna i konkurrensens namn.

Ja, det är hög tid att vi sätter stopp för detta Europa.

Mairead McGuinness (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för detta betänkande med hänsyn till den akuta finansiella situation som drabbar EU och andra globala finansmarknader.

Betänkandet är viktigt eftersom vi behöver effektiva reglerings- och tillsynssystem för att förbättra övervakningen av marknaden för finansiella tjänster.

Framför allt välkomnar jag det muntliga ändringsförslaget med krav på lika villkor i fråga om EU-medborgarnas skydd i fråga om insättningsskydd. Det är orättvist att medborgare i en medlemsstat kan åtnjuta en högre skyddsnivå i fråga om insättningsbeloppen – storleken varierar mellan medlemsstaterna från 20 000 euro till obegränsade garantier i Irland.

Jag välkomnar också kravet på en mer samordnad reaktion från EU på finanskrisen och på att skillnader mellan medlemsstaternas nationella system ska minskas i största möjliga omfattning.

Jag vill också uppmana den irländska regeringen att lämna ut all information om bankgarantisystemet och konstaterar att det nu också har utvidgats till att omfatta andra banker än irländska, med hänsyn till EU:s konkurrensbestämmelser.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jag röstade för förslaget till resolution med rekommendationer till kommissionen om uppföljningen av Lamfalussyprocessen i fråga om framtida tillsynsstrukturer.

Med hänsyn till den svåra kris som drabbat marknaderna är det absolut nödvändigt att vidta nya åtgärder för att reglera de finansiella tjänsterna inom EU. Ekonomisk stabilitet är ett av EU:s främsta mål. Därför ger jag mitt fulla stöd till detta initiativ för att ge våra medborgare en lugn och stabil framtid.

José Albino Silva Penada (PPE-DE), skriftlig. – (PT) EU står inför en förtroendekris på grund av bristande vägledning, insyn, ledarskap och befogenheter hos EU-institutionerna.

Det saknas vägledning eftersom ingen ännu har någon klar bild av hur krisen ska hävas.

Det saknas insyn eftersom finansmarknaderna har visat sig vara dunklare än vad vi trodde.

Det saknas ledarskap eftersom, samtidigt som Förenta staterna har lyckats förmedla en pragmatisk inställning som visar att landet inte kommer att tappa kontrollen över läget, EU har förmedlat en bild av oordning och till och med motsägelser.

Det saknas befogenheter eftersom varje medlemsstat fortfarande gör som den vill. Hittills har det inte fastställts något gemensamt belopp för insättningsgarantin.

Om de medlemsstater som delar den gemensamma valutan inte kan genomföra överstatliga stödmekanismer står vi inför ett läge som kan bli förödande för euron.

Denna exceptionella och globala situation kräver exceptionella och globala lösningar och framför allt skyndsamma lösningar.

Förtroendekrisen kan bara lösas genom snabba och gemensamma åtgärder.

Europaparlamentet gör sitt. Jag hoppas att rådet ska visa sig situationen värdig, eftersom det trots allt är ett nödläge.

Peter Skinner (PSE), skriftlig. – (EN) Tiden kanske ännu inte är mogen för en central gemensam myndighet på EU-nivå. Men det finns ett tydligt tryck som pekar på att sådana tankegångar (trots att de är före sin tid) är välgrundade. Jag hoppas att EU under den nuvarande finanskrisen inte skyggar för att ta itu med några av de nuvarande bristerna i tillsynen. Den "kollegiemetod" som förespråkas i Solvency 2 är en viktig väg framåt och gör det möjligt med ett slags mellanting.

Catherine Stihler (PSE), skriftlig. – (EN) Det var förfärande att se UKIP och vissa brittiska konservativas försök att förhindra ett muntligt ändringsförslag som skulle skydda spararna i dagens ekonomiska klimat. Deras agerande var skandalöst.

Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL) Jag stöder van den Burg- och Dăianubetänkandet om uppföljningen av Lamfalussydirektiven och framtida tillsynsstrukturer.

Det råder inga tvivel om att det finns ett brådskande behov av att reformera regleringen och tillsynen av de finansiella marknaderna, eftersom den nuvarande krisen beror på alltför riskabla investeringar och annan verksamhet i de amerikanska bankerna. Men utan Lissabonfördraget kan en samordnad EU-politik för finanskrisen inte fungera ordentligt. Fördraget måste ratificeras för att se till att EU-institutionerna får en ändamålsenlig representation i den internationella finansstrukturen.

Marknadsintegration är ett positivt fenomen men tyvärr har en ändamålsenlig finansiell tillsyn inte hållit jämna steg med den. Jag menar att tillsynen behöver moderniseras så snart som möjligt och detta bör föregås av en omfattande översyn av EU:s reglerings- och tillsynssystem.

Medborgare, investerare och tillsynsorgan bör garanteras en lämplig insynsnivå. Därför vore det bra att inrätta en grupp av rådgivare för att utveckla en långsiktig vision för tillsynen och utforma ett program eller en handlingsplan för långsiktiga reformer.

Jag håller med om att EU bör inleda arbetet med att utveckla mer sammanhängande och effektiva rättsliga system för att minska risken för kommande kriser.

Betänkande: Alojz Peterle (A6-0350/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för min slovenska kollega och vän Alojz Peterles initiativbetänkande som svar på Europeiska kommissionens vitbok "Tillsammans för hälsa: Strategi för EU: 2008–2013". Enligt Världshälsoorganisationen (WHO) hämtar kroniska sjukdomar, stroke och hjärtsjukdomar ständigt in på de smittsamma sjukdomarna. Det finns alltså ett brådskande behov av att vidta kraftfullare åtgärder på det förebyggande området genom att i stor omfattning införa hälsokonsekvensbedömningar.

Kampen mot läkemedelsförfalskningar måste prioriteras. Jag beklagar att kommissionen inte i detalj har utrett de problem som hälso- och sjukvårdspersonal drabbas av, något som måste ligga till grunden för all hälsopolitik. Jag håller med föredraganden om att ett av de prioriterade målen inom hälsosektorn bör vara att minska ojämlikheter och orättvisor i fråga om hälsa. Jag stöder en modern inställning till att främja och skydda hälsan, särskilt för de mest sårbara delarna av befolkningen, som barn, och införandet av en integrerad social- och hälsopolitik.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för Peterlebetänkandet om hälsostrategin 2008–2013 eftersom jag anser att EU måste prioritera ett högt, livslångt hälsoskydd för människor.

Jag vill upprepa rekommendationerna i detta betänkande, särskilt de förslag jag lade fram för att betona vikten av att utveckla förebyggande planer och åtgärder för att främja en hälsosam livsstil i hela EU samt att genomföra screeningprogram för att underlätta tidig upptäckt och omedelbar behandling av sjukdomar för att på så sätt minska dödlighet och ohälsa.

Jag vill också lyfta fram behovet av att förbättra kvaliteten i den vård och det stöd som medborgarna erbjuds med hänsyn till att kroniska sjukdomar blir alltmer vanligt förekommande och att EU:s befolkning åldras alltmer.

Genowefa Grabowska (PSE), skriftlig. – (PL) Jag stöder Peterlebetänkandet helt och hållet. Jag anser att det är en bra uppföljning av det slovenska ordförandeskapets prioriteringar. Det ordförandeskapet prioriterade hälsofrågor högt, vilket är högst förståeligt eftersom god hälsa är den bästa gåva en människa kan få under sitt liv. Tyvärr har det vuxit fram oroväckande hälsotrender i EU. Bl.a. har antalet fall av cancer ökat, precis som antalet fall av diabetes, hjärt-kärlsjukdom och fetma. Dessutom behöver vi ta itu med nya utmaningar, som åldrande befolkning, klimatförändring, globalisering och till och med följderna av terrorism i fråga om hotet med biologisk terrorism.

Det finns emellertid stora ojämlikheter mellan medlemsstaternas hälsovårdssystem. Detta gäller framför allt tillgång till vård, förebyggande insatser, upptäckt och effektiv behandling av vissa sjukdomar. Resultatet är betydande skillnader i EU-medborgarnas förväntade livslängd. En studie av EU:s hälsokarta ger den trista slutsatsen att jarnridån på ett sätt fortfarande finns kvar. Den nuvarande skiljelinjen handlar om hälsa.

Vi måste förbättra samarbetsmetoderna inom detta område om vi vill förbättra läget. Vi måste också öka effektiviteten i våra åtgärder och utnyttja hela EU:s s.k. medicinska potential. Jag stöder föredragandens krav på ökade investeringar i hälsovårdssystemen. Jag anser att medel som investeras i hälsovård inte är utgifter i sig. I stället är de en avgörande del i investeringen i kvaliteten på det mänskliga kapitalet. EU-medborgarnas hälsa måste betraktas som en av de viktigaste sociala och politiska faktorer som kommer att avgöra EU:s framtid.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för Peterlebetänkandet om EU:s hälsostrategi. I betänkandet erkänns att tillhandahållandet av vård är en fråga för medlemsstaterna och jag är övertygad om att den bör fortsätta att vara det. Det finns delar i detta parlament och i EU som helhet som anser att hälsovården helt och hållet bör öppnas för fluktuationerna på den fria marknaden och jag avvisar dessa tankar fullständigt. Men EU har en viktig roll att spela för informationsutbytet och för att främja en hälsosam

livsstil. Nu måste kommissionen lägga fram konkreta förslag för EU-omfattande åtgärder för att främja hälsan, samtidigt som vi måste skydda medlemsstaternas rätt att fatta egna beslut om hur vårdtjänster ska tillhandahållas.

Ona Juknevičienė (ALDE), skriftlig. – (LT) Tillgång till hälsovård är en rättighet för alla EU-medborgare och att tillhandahålla lika tillgång till vård av hög kvalitet är en av de grundläggande uppgifterna för medlemsstaternas offentliga myndigheter.

Jag stöder detta dokument och håller med om att det täcker de mest akuta vårdproblemen. Vi borde tveklöst koncentrera oss mer på långsiktigt hälsoskydd, både på EU-nivå och i de enskilda medlemsstaterna. Detta är särskilt viktigt i fråga om de äldre och personer med fysiska eller mentala funktionshinder och hembaserad vård.

När det gäller bristen på vårdpersonal och värderingen av de tjänster som de tillhandahåller är det nödvändigt att förbättra deras arbetsvillkor och se till att vårdpersonal får utbildning av hög kvalitet. Medlemsstaterna bör svara på Europaparlamentets begäran om att patienter ska garanteras tillgång till livsviktiga läkemedel även om de är dyra, för att garantera den allmänna rätten till hälsa.

Medlemsstaterna bör utan dröjsmål genomföra EU:s hälsostrategi. Detta skulle uppmuntra och underlätta tillhandahållandet av internationella hälsovårdstjänster, den fria rörligheten för vårdpersonal och patienter samt stärka samarbetet mellan privata och offentliga organ. Framför allt skulle genomförandet av EU:s hälsostrategi ge människor i hela EU tillgång till vård av hög kvalitet.

Miroslav Mikolášik (PPE-DE), skriftlig. – (SK) I dag råder det fortfarande stora hälsoskillnader mellan enskilda EU-medlemsstater. Enligt Eurostat varierar den förväntade livslängden vid födseln mellan EU-länderna med nio år för kvinnor och med tretton för män, och spädbarnsdödligheten varierar sexfaldigt. Därför välkomnar jag verkligen de insatser som har gjorts av Alojz Peterle som i sitt betänkande hänvisar till behovet av att minska dessa ojämlikheter. Eftersom så mycket som 40 procent av alla sjukdomar är kopplade till en ohälsosam livsstil och upp till en tredjedel av cancerfallen går att förebygga genom tidig diagnos anser jag att kommentarerna om betydelsen av det förebyggande arbetet är särskilt värdefulla.

Eftersom det förebyggande arbetet fortfarande endast får 3 procent av hälso- och sjukvårdsbudgetarna håller jag med om att mer medel bör anslås från dessa budgetar. Genom att öka allmänhetens medvetenhet om betydelsen av förebyggande insatser och en hälsosam livsstil kan vi med tiden sänka hälso- och sjukvårdskostnaderna, eftersom det är billigare att förebygga sjukdomar än att senare behandla dem. Jag är övertygad om att länderna måste vidta åtgärder för att förbättra hälso- och sjukvården och i detta sammanhang är kommissionens vitbok och rådets slutsatser i december 2007 en lämplig utgångspunkt.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) I Tyskland tvingas mellan 20 och 30 kliniker att stänga varje år för att läkare drivs i konkurs på grund av skadeståndskrav för att de påstås ha skrivit ut alltför dyra läkemedel och hela områden i landet hotar att drabbas av vårdbrist. Detta är bara några av resultaten av de senaste årens vansinniga hälso- och sjukvårdspolitik. Inte heller ser läget mycket ljusare ut i andra delar av EU. Det är inte bara det att det minst sagt är vanskligt att finansiera hälso- och sjukvård: läkare och vårdpersonal tvingas ägna alltmer tid kedjade vid sina skrivbord, med byråkrati i stället för att utföra sin verkliga uppgift att tillhandahålla vård.

Vi behöver tänka om radikalt på EU-nivå. Det vi t.ex. behöver är sunda strategier för att se till att få tillräckligt stor tillgång till läkare, tillsammans med exempel på bästa metoder. Men vi behöver också ta itu med grundläggande problem som de sjunkande födelsetalen hos EU:s invånare genom att erbjuda bättre incitament. Vi behöver också förebilder för att uppmuntra till en hälsosam livsstil. Förebyggande insatser är bara en liten del i hälso- och sjukvårdspusslet. Därför lade jag ner min röst.

Zita Pleštinšá (PPE-DE), skriftlig. – (SK) Hälsan är en av de saker människor värdesätter mest i sina liv. Därför välkomnade jag kommissionens hälsostrategi med titeln "Tillsammans för hälsa: Strategi för EU: 2008–2013". Jag röstade för Peterlebetänkandet som grundas på tre nyckelord: samarbete, skillnader och förebyggande.

Även om hälso- och sjukvården i enlighet med solidaritetsprincipen helt och hållet ligger inom medlemsstaternas behörighet finns det inget som hindrar att hälso- och sjukvård får en EU-dimension grundad på samarbete. Alla medlemsstater kan dra nytta av ömsesidigt utbyte av know-how inom ramen för bästa metoder. Om en EU-medlemsstat med framgång kan behandla en patient med cancer bör medborgare från alla hörn av EU få lika möjligheter att utnyttja denna chans.

Det finns stora ojämlikheter i hälsa mellan och inom medlemsstaterna. När det gäller cancer är skillnaderna i överlevnadstal mellan nya och gamla medlemsstater så stora att vi kan tala om en "hälsans järnridå". Det krävs ett avgörande strategiskt genombrott på området för förebyggande av sjukdomar. Den långsiktiga planeringen av förebyggande åtgärder bör alltså vara en utgångspunkt.

Investeringarna i cancerforskning i EU motsvarar endast en femtedel av finansieringen i Förenta staterna. Vi måste investera mycket mer i hälsa än vi har gjort hittills och konsekvent integrera hälsa i politiken på alla nivåer.

Rovana Plumb (PSE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för detta betänkande i förvisningen om att ett praktiskt omsättande av rekommendationerna skulle främja den förväntade livslängden i EU och hjälpa oss att uppnå Lissabonmålen med avseende på ekonomisk tillväxt.

Betänkandet visar den mycket viktiga kopplingen mellan en bristfällig tillämpning av gemenskapens miljölagstiftning och negativa konsekvenser för medborgarnas livskvalitet.

Kampen för att minska klimatförändringarnas inverkan på befolkningens hälsa måste också underbyggas med en aktiv politik som tar klimatförändringarna på allvar. Ett exempel är utvecklingen av metoder för att förutse och förebygga de större hälsoproblem som skulle kunna uppkomma beroende på hur pass allvarliga effekter klimatförändringarna får, samtidigt som man också beaktar de socioekonomiska förutsättningarna.

Det krävs större insatser för att uppnå det mål som kommissionen föreslog 2005, dvs. att minska antalet dödsfall på grund av luftföroreningar med 40 procent senast 2020. De genomförda undersökningarna har visat att två av fem dödsfall globalt är direkt eller indirekt kopplade till miljöfaktorer.

Jag gratulerar föredraganden.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) I vitboken om hälsa i EU behandlas många viktiga frågor om EU:s framtid och framför allt om de paradigmskiften som kommer att påverka hur våra samhällen fungerar i framtiden. Därför håller jag med Alojz Peterle när han uppmärksammar aspekterna i samband med dessa nya utmaningar, t.ex. åldrande befolkning, klimatförändring, globalisering och rörlighet. Dessa måste ligga till grund för den nya politiken eftersom det är dessa aspekter som kommer att medföra grundläggande sociala och ekonomiska förändringar. Men vi måste också ta hänsyn till de nuvarande hälsoproblemen, dvs. hjärt-kärlsjukdomar, diabetes, fetma och cancer. Förebyggande politik blir därför allt viktigare och vi måste inrätta en tydlig ram för de nuvarande förhållandena med hänsyn till läget i den 27 medlemsstaterna och befintliga ojämlikheter mellan socialgrupper och mellan medlemsstater, så att vi kan införa en sektorsövergripande politik som skapar förutsättningar för en effektiv utveckling av hälsopolitiken.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag röstade för Peterlebetänkandet om EU:s åtagande om och strategi för hälsa.

Frågan är av avgörande betydelse med tanke på de nya hälsohot som EU står inför. Därför måste vi ha en gemensam strategi för att ge EU-medborgarna ett tillräckligt skydd mot dessa risker. Dessutom vill jag berömma vår kollegas initiativ eftersom hans betänkande har gjort alla uppmärksamma på hälsans betydelse och att detta inte bara innebär frånvaro av sjukdom eller funktionshinder.

Catherine Stihler (PSE), skriftlig. – (EN) Det är viktigt att samordna bästa metoder inom hälso- och sjukvårdspolitiken i EU för att ge EU-medborgarna bästa möjliga behandling och hälsoskydd.

Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL) Jag röstade för betänkandet med titeln "Tillsammans för hälsa: Strategi för EU: 2008–2013". Strategin är ett specifikt svar på Europeiska kommissionens vitbok om hälsopolitiken för perioden 2008–2013. De viktigaste bestämmelserna i vitboken handlar om att främja en hälsosam livsstil och undanröja hinder för tillgång till hälso- och sjukvård i EU-medlemsstaterna. Dessutom betonas medborgarnas skydd mot hälsorisker, behovet av att skapa balanserade hälso- och sjukvårdssystem och införa ny teknik. Jag anser att tyngdpunkten i hälsofrämjande strategier bör ligga på förebyggande och tidig upptäckt av sjukdomar.

Vissa oroväckande hälsotrender har visat sig på senare tid. Bl.a. har antalet fall av cancer, diabetes och hjärt-kärlsjukdomar ökat. Endast 3 procent av hälso- och sjukvårdsbudgetarna går dock till förebyggande insatser, trots att det är väl känt att förebyggande är bättre än behandling.

Kampen mot det moderna samhällets sjukdomar kan endast vinnas om vi ger medborgarna tillgång till ändamålsenlig hälso- och sjukvård och behandling. Dessutom måste vi bekämpa ojämlikheterna i olika

socialgruppers tillgång till hälso- och sjukvård och minska skillnaderna mellan medlemsstaterna när det gäller tillgången till hälso- och sjukvård. Insatser för att trygga hälsa och säkerhet på arbetsplatsen är också mycket viktiga. Dessutom bör det göras mer för att anpassa hälso- och sjukvården bättre efter patienternas behov.

Georgios Toussas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) EU riktar in sig på folkhälsan och kommersialiseringen av den. Syftet är att öka kapitalisternas vinster genom att försämma de offentliga strukturerna, som begränsas till högstkostnadssektorer som inte är lönsamma för privata aktörer.

EU behandlar hälsan som ett sätt att öka arbetstagarnas produktivitet och minska samhällets kostnader. Unionen ingriper i en sektor som uteslutande ligger under medlemsstaternas behörighet, tillämpar privatföretagarkriterier, främjar entreprenörsverksamhet och struntar i den grundläggande mänskliga rättigheten till hälsa och liv. Samtidigt använder EU hälsa som en förevändning för att främja sina expansionistiska, imperialistiska planer genom att föreslå att hälso- och sjukvårdstjänster ska ingå i den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken, internationell handel och förbindelser med tredjeländer.

Gemenskapens ram för hälso- och sjukvårdstjänster och hanteringen av innovationer i hälsosystemen, inrättandet av europeiska spetskompetenscentrum och andra föreslagna åtgärder är bara det första steget mot att koncentrera hälso- och sjukvårdstjänsterna till ett fåtal multinationella företag. Dessa kommer att göra affärer med privata försäkringsbolag för att avgöra vilka tjänster som ska erbjudas på grundval av ett oacceptabelt system med klassdiskriminering.

Vi röstar mot betänkandet eftersom vi förenar oss med arbetarnas kamp mot kommersialiseringen och privatiseringen av hälsan. Vi stöder kampen för ett fritt offentligt hälso- och sjukvårdssystem med tjänster av hög kvalitet som helt och hållet täcker vanliga familjers behov.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM), skriftlig. – (PL) Jag stöder antagandet av betänkandet om EU:s hälsostrategi för 2008–2013. De belopp som anslås för att förebygga sjukdomar i hälso- och sjukvårdsbudgetarna är för små. De motsvarar nätt och jämt 3 procent av resurserna.

Vi blir alltmer medvetna om ökningen av sjukdomar som är förknippade med det moderna samhället, bl.a. cancer, hjärt-kärlsjukdomar och diabetes. Detta beror framför allt på dåliga matvanor och en ohälsosam livsstil. Förebyggande insatser, kanske genom informationskampanjer, skulle vara mycket billigare för hälso- och sjukvårdsbudgetarna.

En annan fråga berör villkoren för behandling. Dessa varierar avsevärt inom EU, från mycket hög standard i de s.k. gamla medlemsstaterna till en mycket lägre sådan i länder som anslutit sig till EU på senare tid. Detta visar sig t.ex. i högre spädbarnsdödlighet och kortare förväntad livstid för både män och kvinnor.

EU bör vidta åtgärder för att skapa lika behandlingsvillkor i alla medlemsstater. EU bör prioritera hälso- och sjukvårdspolitiken.

11. Rättelser/avsiktsförklaringar till avgivna röster: se protokollet

12. Meddelande om rådets gemensamma ståndpunkter: se protokollet

13. Beslut om vissa dokument: se protokollet

14. Översändande av texter som antagits under sammanträdesperioden: se protokollet

15. Datum för nästa sammanträdesperiod: se protokollet

16. Avbrytande av sessionen

Talmannen. – Jag förklarar Europaparlamentets session avbruten.

(Sammanträdet avslutades kl. 12.05.)